

Giới thiệu Lâm Cô Nương Thành Tù Ký

Truyện Lâm Cô Nương Thành Tù Ký của tác giả Kim Bình thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, đô thị, sủng văn, nam truy nữ, HE

Bản thân thành phố đô thị này chính là một chiếc lồng giam, Lâm Sơ đau khổ giãy dụa ở trong đó, lúc leo lên lại bị một tên khốn kiếp kéo xuống.

Kẻ khốn kiếp đó vô cùng nghiêm túc - tỏ tình!

Nói đơn giản, đây chính là câu chuyện về một nam thanh niên không quá lớn tuổi nhìn trúng cô nhân viên của một doanh nghiệp nhà nước. Sau đó, vô cùng nghiêm túc đứng đắn quấn chặt lấy.

Mời bạn cùng đọc truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Editor: Thanh Xuân 430

Mùa xuân vừa mới qua, mùa hè nóng bức dường như đã muốn tới, mấy ngày trước đây có khi còn có gió lạnh, hôm nay lại giống như có mấy tháng sóng nhiệt rào rạt tấp vào thành phố Nam Giang.

Trên đường người đi đường không có phòng bị nhiều lắm, vẫn như trước toàn thân là trang phục mùa xuân, không có khả năng chịu nhiệt, thì đã khoác áo khoác trên cánh tay, nhưng thực ra đã có một số người mặc quần sooc áo may ô, đeo kính râm che đi nửa khuôn mặt, toàn bộ người ở đầu phố ngừng đầu ưỡn ngực bước đi.

Lâm Sơ ngồi ở quán cà phê gần cửa sổ nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phục vụ lấy cái tách trước mặt cô, còn hỏi cô có cần thêm gì không, Lâm Sơ nghĩ nghĩ, bấm điện thoại gọi Diệp Tinh, sau một tiếng “Đô” thì nghe thấy tiếng chuông gió cửa quán cà phê vang lên, chuông di động cũng vào theo.

Diệp Tinh vội vàng đi qua, tùy ý trực tiếp kêu phục vụ cho một ly đồ uống ướp lạnh, ngồi xuống sau đó mới thở hắt ra hỏi: “Này, làm thế nào mà cậu có ý định đi xem mắt? Vẫn muốn đến xem xét một chút chứ!”

Lâm Sơ lấy lý do từ chối cô trong đáy lòng bốc lên hơi lạnh, lấy khăn tay bên cạnh ném qua cho cô, phía trên dùng cọ vẽ viết mấy chữ mờ mờ, “Cậu chú ý một chút, tớ không có chán ghét, kêu la...” cô ra hiệu khăn tay một chút, “Vừa rồi mẹ tớ gọi điện thoại cho tớ, bây giờ là đối tượng khác, hỏi ý kiến tớ, tớ chỉ có thể nói là hiện tại tớ rất hài lòng, không muốn tìm đối tượng khác nữa, lúc này mẹ tớ mới buông tha tớ.”

Diệp Tinh cười trên nỗi đau của người khác, nhìn mặt nhăn trên văn kiện có hai cái tên không tên, trực tiếp nói cảm ơn, cô cũng không vội tìm đối tượng, nhưng luôn luôn phòng bị trước tránh gặp họa.

Lâm Sơ tốt nghiệp chỉ mới một năm, còn mẹ Lâm thì xem ra cũng đã đến tuổi thích hợp gả đi.

Bình thường công việc của Lâm Sơ bận rộn, mẹ Lâm luôn gọi điện truy hỏi, nói lời thành khẩn: “Hiện tại con đang làm việc ở doanh nghiệp nhà nước, một công việc tốt, đương nhiên vẫn là con chọn chồng, nhưng phụ nữ một khi qua tuổi hai mươi lăm, số phận sẽ không tốt như vậy, người làm mẹ như ta cả ngày ép con, còn không phải sốt ruột thay con sao, đàn ông ba mươi tuổi vẫn là đóa hoa kiêu diễm ướt át, một phụ nữ lớn tuổi, còn có thể đáng giá mấy đồng tiền chứ?”

Lâm Sơ cảm thấy có lỗi vô cùng, cũng không phản bác, chỉ có thể phụ họa theo. Hôm nay hẹn người đàn ông lần trước đã gặp qua một lần, kỳ thật hai người vẫn chưa có nhiều ấn tượng lắm về nhau, đúng lúc gần tới cuối tuần, đơn giản liên lạc lại một lần nữa.

Diệp Tinh chắc chắn nói: “Tớ nghĩ anh ta đoán là anh ta có giá, nên không có ấn tượng với cậu? Tớ như thế nào mà không biết bộ dạng cậu giống như người qua đường? Còn giả bộ lạnh nhạt như vậy, uống một chút rồi đi! Mẹ cậu cũng thật là, cả ngày nhắc đến tuổi tác, hiện tại các cô gái xinh đẹp người nào mà không sợ kết hôn!”

Lâm Sơ cười cười, không lên tiếng.

Hai người hàn huyên một lát, mặt trời thoáng lặn, lúc này mới tính tiền rồi đi.

Diệp Tinh khoác tay Lâm Sơ bắt đầu đi dạo, cẩn thận nói chuyện xảy ra vào tuần trước.

“Gần đây tớ có liên lạc với anh ta, nhưng không gặp mặt, tớ cũng không biết bây giờ nên làm gì.” Diệp Tinh buồn rầu nói, sau khi tốt nghiệp nửa năm bạn trai cũ vội vàng kết hôn với tiểu thư con nhà giàu mới nổi, mẹ axe mua nhà vợ có thai, anh ta lại bắt đầu nhớ đến bạn gái cũ bị chính mình vứt bỏ.

Lâm Sơ thường không can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác, chỉ nhắc nhở Diệp Tĩnh phải biết đứng mực, dứt lời quay đầu nhìn cô ấy một cái, thấy Diệp Tĩnh cau mày, như đi vào cõi thần tiên, cô khẽ thở dài.

Thứ sáu trên đường luôn tắc nghẽn nhất, chưa đến giờ cao điểm, không chịu nổi đã muốn chen lấn. Diệp Tĩnh hâm mộ Lâm Sơ vì được tan tầm sớm, sáng tám chiều bốn làm cho người ta ghen ghét, Lâm Sơ cùng cô nói một ít chuyện mơ hồ trong doanh nghiệp nhà nước, vẻ đẹp bên ngoài, kỳ thực gian khổ.

Đi đến khu trung tâm hoạt động thanh thiếu niên, thì bên trong có vài nhóm người đi ra liên tiếp, Diệp Tĩnh lắc lắc cánh tay Lâm Sơ: “Bọn họ làm gì trong phòng bầu cử!”

Hoạt động nhà ở giá rẻ sắp bắt đầu, trong năm ngày, ngày mai là thứ bảy, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người đến.

Diệp Tĩnh ao ước nói: “Cậu biết giá nhà hiện tại là bao nhiêu không? Thành phố Nam Giang chúng ta, mặc kệ là phương diện nào đều có được, chỉ có nhà ở, không bằng kinh đô xa hoa, dựa trên phương diện cạnh tranh giá nhà, không bao lâu có thể đuổi kịp và vượt qua, tớ sợ sau này ngay cả giá căn phòng nhỏ tớ cũng không đủ khả năng!”

Nhà cửa luôn luôn là đề tài làm cho lòng người chua xót, nhà cho thuê mà người khác ở thay cũng phải trả tiền, mua nhà lại là một chuyện không phải đơn giản chỉ nói suông là được, không dựa vào cha mẹ chỉ dựa vào chính mình, đó là phần lớn mọi người đều vọng tưởng, dựa vào cha mẹ mua quyền sử dụng giảm xuống còn vài chục năm ngắn ngủi, lại làm cho người ta không cam lòng.

Hơn nữa, có mấy nhà có cha mẹ đủ khả năng mua được căn nhà tốt ở thành phố Nam Giang, kết luận, tất cả đều là vọng tưởng.

Lâm Sơ nói đạo lý rõ ràng, trước tiên tiêu diệt ngọn lửa hừng hực muốn mua nhà của Diệp Tĩnh, để cho thứ bảy tuần sau Diệp Tĩnh đến giúp cô chuyển nhà, chẳng qua cô cũng không kim lòng được mà nhìn xung quanh, phần si mê kia chỉ có thể chôn sâu trong tận đáy lòng.

Trầm Trọng Tuấn đứng ở ven đường, nghiêng đầu nhìn Lâm Sơ thao thao bất tuyệt, tài xế dừng xe lại, trợ lý mở cửa cho anh, thuận tiện báo cáo một ít tình huống nhà ở giá rẻ, hơn hai ngàn phòng mới, tỷ lệ lựa chọn so với năm ngoái mà nói thì tăng lên, giá tương đối thấp hơn một vài khu vực nên càng được hoan nghênh.

Trầm Trọng Tuấn gấp văn kiện lại, anh bảo đi đến tập đoàn Thành Thủ, trợ lý nghe lệnh, chiếc xe chen chúc trên là đường chật chội, chậm chậm chạy về phía trước, cùng tốc độ với hai người Lâm Sơ.

Trầm Trọng Tuấn cảm thấy có chút mệt mỏi, lấy văn kiện dựa dựa vào trên lưng ghế, ngắm cảnh bên ngoài thì trông thấy Lâm Sơ, anh vẫn không nhúc nhích chỉ đơn giản nhìn chằm chằm hướng đó. Chạng vạng so với buổi trưa thì càng thêm oi bức, thoát nhìn giống cô bé yếu đuối toàn thân bọc trong bộ quần dài áo dài tay, cô vẻ như mùa khác đi qua. (câu cuối dịch không rõ nghĩa lắm)

Cho đến khi xe cộ dần dần tản ra, anh mới thu lại ánh mắt, nhanh chóng thắt lại ẩn nấp trong trong các tòa nhà cao tầng màu xám u ám.

Nửa đêm trời bắt đầu mưa to, Lâm Sơ bị tiếng mưa tí tách đánh thức, uể oải đứng lên đóng cửa sổ, tay vừa chạm vào cửa sổ, thì thấy ông Ngô nhà đối diện ở dưới lầu chạy về phía cánh cổng, tiếng va chạm lớn do cộng ly rượu đứt quãng xen lẫn trong mưa.

Ở đây đều là nhà của nông dân, mấy năm trước bị phá bỏ và dời đi nơi khác sau đó mới được xây dựng lại một lần nữa, các tòa nhà giống nhau đột ngột mọc lên, quy mô rất lớn.

Mỗi một căn đều có cấu tạo giống nhau, lầu một là chủ nhà, lầu hai cùng lầu ba chắc chắn đều cho người ngoài thuê, hầu hết cư dân đều là dân lao động nhập cư, sang sớm đi qua nơi đây vẫn còn ồn ào.

Lâm Sơ thuê một căn phòng nhỏ ở phía bắc, cả ngày âm u ẩm ướt, diện tích mười hai mét vuông tiền thuê nhà mỗi tháng là sáu trăm, điều kiện có chút khó khăn, may mắn trước đó vài ngày cô tìm được một phòng ở gần công viên Quan Cẩm, mặc dù giá hơi cao, nhưng dù sao cũng là tiểu khu, mọi mặt đều bảo đảm hơn ở đây, đợi đến tuần sau là cô chuyển nhà.

Rảnh rỗi hai ngày cuối tuần, thứ hai công việc lại bận rộn.

Sáng sớm đến đơn vị sau Lâm Sơ lau bàn rửa chén, các đồng nghiệp đều tới điều nghiên địa hình (Aizz... chỗ này mình cũng không hiểu nữa). Cho tới trưa cô vội vàng soạn thảo văn kiện và sửa lại bản thảo phát biểu của lãnh đạo, ba giờ chiều lại đến phòng họp lầu hai diễn tập, một vài cô đồng nghiệp vào đơn vị cùng thời gian với cô cùng cô đứng ở một bên, thường trao đổi tin tức bất quá của ngành mình.

Khi đến phiên Lâm Sơ, cô cũng không giấu hoàn toàn, chọn một ít tin tức không quan trọng gì, mọi người cảm thấy không thú vị, thật ra cũng không nói gì, vẫn cùng cô thân thiết như vậy.

Suốt một tuần đều đi sớm về trễ, 5 giờ rưỡi xe buýt công cộng đã không còn chỗ đứng, Lâm Sơ chỉ có thể quết thẻ trước vào cửa sau, cố gắng thu mình ở cạnh góc cửa, tránh sự va chạm với những người khác.

Thứ sáu cô làm việc ở đơn vị đến tận chín giờ tối, theo xe công vụ lên xuống đến muộn đã muốn cạn tinh lực, đối diện sân ga có hai người đang cười đùa nói giỡn với nhau, khi ông Ngô nghiêng đầu vô tình chạm ánh mắt của Lâm Sơ, vẻ mặt lập tức có chút cứng ngắc, Lâm Sơ lễ phép gật đầu, ông cũng không đáp lại, vội vàng xoay người rời đi.

Lâm Sơ nhìn khó hiểu, người đàn ông kia cũng cúi đầu rời đi theo hướng ngược lại, nhìn lại có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ là đã gặp ở đâu, mãi

đến trưa hôm sau cô mới nhớ ra.

Hôm sau ngày thứ bảy, Lâm Sơ mới chuyển được một nửa hành lý đã thu dọn, ngoài phòng có tiếng cãi vã, bước chân hỗn loạn ở cửa, mùi dầu gội cũng theo khe cửa gỗ tràn vào trong.

Lâm Sơ mở cửa, nhìn thấy mấy nhà hàng xóm đều ở bên ngoài, trong phòng đối diện có tiếng cãi nhau không ngừng, loáng thoáng có thể nghe được một chút nội dung.

Tà cửa đối diện có bác gái vừa mới gội đầu xong, cầm khăn mặt trên tay, bọt nước đều thấm vào trong quần áo rộng thùng thình chưa mặt nội y. Bà nhỏ giọng nói với người bên ngoài: “Cũng không biết ai thấy vợ lão Ngô ở bên ngoài hẹn với một người đàn ông xa lạ, thì lập tức âm ỉ lên, tôi không tin Tiểu Lưu là người vụng trộm bình thường ốm đau bệnh tật còn thật thà, một chút cũng không giống.”

Ngoài ra có người phản bác bà vài câu, Lâm Sơ không nghe, đột nhiên cô nhớ tới người đàn ông tối hôm qua ở cùng lão Ngô, giống như ở cùng chị Lưu ở trước cổng bệnh viện thành phố.

Trước kia cô nóng lòng đi tìm phòng, cũng mấy lần đi qua gần cổng bệnh viện thành phố, nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ có chút lén lút kút kút, thì cũng để ý vài lần, cũng không biết người đàn ông trong miệng lão Ngô có phải là... anh ta hay không. Lâm Sơ nghĩ đến cảnh tượng hôm qua, thì lập tức phủ định suy đoán đó.

Hai cô con gái nhà lão Ngô khóc lóc đẩy cửa chạy đi ra, bác gái lập tức ôm các cô vào trong ngực, khuyên bảo rồi dẫn vào trong nhà mình, có hàng xóm chen vào trong phòng bắt đầu khuyên can, lý do hai vợ chồng cãi nhau hai người một chữ không nói, bọn cũng không còn cách nào khuyên can, cũng không thể trực tiếp nói chuyện vụng trộm ra.

Lâm Sơ đóng cửa, tiếp tục thu dọn đồ đạc hành lý còn lại, phòng ở hiệu quả cách âm không tốt, cuộc nói chuyện có thể nghe thấy rõ ràng, hồi lâu mới nghe hàng xóm tản ra, lão Ngô đến công trường làm việc, chị Lưu ghen ngào nhờ bác cách vách chăm sóc con gái một chút, nói là muốn đi mua thức ăn.

Bác gái khuyên nhủ vài câu, rồi lại giục chị đi nhanh, lỗi nhỏ lúc này mới yên tĩnh trở lại.

Lâm Sơ dọn trong chốc lát, lấy gói đồ ăn vặt to nhất trong đồ đạc hành lý ra, lấy hai thanh chocolate bỏ lại trong thùng, thu dọn ổn thỏa rồi mới kéo hành lý bao lớn bao nhỏ sang gỗ cửa nhà kế bên nhà đối diện.

Bác gái mở cửa, liếc mắt một cái thì thấy đồ đạc của Lâm Sơ, nói: “Chuyển nhà sớm như vậy, có cần bác giúp con không?”

Lâm Sơ cười cười: “Không cần, con có thể tự đi một mình.” Cô đưa gói đồ ăn vặt to nhất cho bác gái, “Cái này con không mang theo, cho Đại Linh và Tiểu Linh ăn ạ!”

Bác gái khách sáo vài câu, dẫn hai cô bé ra nói lời cảm ơn, hai cô bé đầu dựa sát vào nhau mắt sưng đỏ, kiêu kiêu yếu yếu nói cảm ơn, Lâm Sơ cúi người nói vài câu với hai cô bé, lúc này mới đi xuống cao tầng thang.

Có hai người đàn ông cũng vừa mới lên lầu, nhìn thấy Lâm Sơ thì huyết sáo, “Em gái, làm sao chuyển nhà cũng không chào hỏi?”

Lâm Sơ gương cười một tiếng, nhanh chóng nghiêng người, kéo hành lý “Bình định bang lang” chạy đi xuống.

Ở đây có một số thanh niên thất nghiệp, hề nhìn thấy bộ dạng non nớt của Lâm Sơ, vẫn trêu đùa vài câu, nhưng không có ác ý, trong lòng Lâm Sơ hiểu rõ, nhưng cũng không muốn xuất hiện cùng bọn họ. Đi được một khoảng xa mới giảm tốc độ bước chân lại, cố gắng hết sức kéo hành lý thật mạnh, chen lẫn một lượt trên xe buýt, rốt cuộc cũng tới công viên Quan Cầm.

Chỗ ở mới ở lầu 11, có ba phòng, phòng khách dùng tấm ván gỗ làm vách ngăn, đã có người ở bên trong, người thuê chính Thi Đình Đình giới thiệu đơn giản một lượt cho cô, phòng vô cùng đơn giản, vừa xem là hiểu ngay.

Trong phòng nhỏ ở phía nam có một chiếc giường nhỏ bằng gỗ ván và một tủ quần áo cũ, trên sàn bê tông có một chút gồ ghề, bóng đèn màu vàng có ánh sáng lấp lánh nhện.

Thi Đình Đình tắt đèn, hỏi: “Đúng rồi, tôi làm việc ở công ty thương mại được phẩm của nước ngoài, còn Tang Phi Yến làm việc trong một công ty bảo hiểm, cô làm việc gì?”

Lâm Sơ đặt hành lý bên cạnh giường, trả lời: “Tôi làm việc trong một nhóm môi trường.”

Thi Đình Đình khó hiểu, Lâm Sơ cười giải thích: “Thành Thủ phía dưới.”

Thi Đình Đình ngạc nhiên nói: “Ah, là doanh nghiệp nhà nước?” Cô lại hỏi, “Cô còn thực tập? Vừa mới tốt nghiệp sao?”

Lâm Sơ nói: “Đã làm được một năm.”

Thi Đình Đình cười cười: “Thoạt nhìn còn rất giống sinh viên, chị tốt nghiệp hơn hai năm, Tang Phi Yến lớn nhất, làm việc ba năm, bọn chị thường hơn tám rưỡi mới đi làm, tan tầm lúc sáu giờ, ban công kia ở phòng của chị, nếu em muốn phơi quần áo, có thể xem xét thời gian qua đây.”

Lâm Sơ gạt gạt đầu, tiện thể nói lời cảm ơn, Thi Đình Đình cũng không là phiền cô, trở lại cách vách thay quần áo, rồi đi hẹn hò.

Thu dọn một chút, Lâm Sơ dọn dẹp một đồng hồ bỏ đi và lau bụi, rồi đi siêu thị gần đó mua một ít đồ ăn và vài cái bóng đèn, tiền mặt trên người chẳng còn bao nhiêu.

Sau khi về phòng cô xê dịch hai cái ghế, đổi bóng đèn sợi đốt thành bóng đèn huỳnh quang, sau đó nhảy xuống, di động lại vang lên.

Diệp Tinh giọng điệu vô tội, Lâm Sơ tức giận nói, “Tôi không quen cô, cô gọi nhầm rồi!”

Diệp Tinh vội vàng cười theo: “Thực xin lỗi, cậu xem cậu không có tớ, cậu vẫn chuyển nhà thành công đấy thôi.”

“Tớ còn một nửa hành lý chưa chuyển đến, ngày mai cậu giúp tớ chuyển!”

Diệp Tinh nghe vậy, áp ứng lập tức chuyển đề tài, Lâm Sơ bận rộn cả ngày, không muốn cùng cô hao phí vô mồm, nói vài câu thì cúp máy.

Tuy phòng bày biện đơn giản, nhưng thanh tịnh, đối diện là đường quốc lộ và cầu vượt, nhưng lại không có một tí tạp âm nào. Hơn nữa lại thoáng khí, không có muỗi, Lâm Sơ cảm thấy ngủ an giấc, khi đi làm tinh thần phấn chấn, nhưng thời gian gần đây vì tìm chỗ ở và tập huấn nghiệp vụ, thể lực tiêu hao quá nhiều, nên gầy xuống trông thấy, dường như gió thổi qua thì ngã, cho dù như vậy, lãnh đạo còn muốn tra tấn cô.

Sáng sớm lãnh đạo sắp xếp, “Hoạt động hôm thứ bảy, sẽ có lãnh đạo thành phố và tập đoàn Thành Thủ đều sẽ đến, cho nên quan trọng nhất là, không cho phép xảy ra sự cố, phòng chúng ta có lẽ sẽ để Tiểu Lâm làm tiếp tân.”

Lâm Sơ nghe vậy, lập tức gờ vãn kiện lên che mặt lại, mọi người buồn cười, lãnh đạo cười nói: “Một lần hai lần thì quen, cũng không phải lần đầu, tiểu cô nương rèn luyện nhiều mới có lợi.”

Lâm Sơ bị ai kêu một tiếng, sau khi tan họp thì ủ rũ quay về chỗ ngồi, tâm tình tốt hầu như mất hết.

Nhưng lại có đồng nghiệp đùa giỡn: “Đừng có mà nghiêm mặt tang thương như vậy, những người đến hôm thứ bảy đều có mặt mũi, không muốn làm tốt cô có thể tìm một cao phú suất.”

Lâm Sơ cười khan một tiếng, không để lời nói vào tai.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Thanh Xuân 430

Lâm Sơ báo cho mẹ Lâm biết là chủ nhật không thể về nhà, mẹ Lâm bảo không sao cả, chỉ nhắc nhở cô đừng quên liên lạc với đối tượng xem mắt, duy trì tình cảm, Lâm Sơ vô vị đáp ứng.

Đối tượng xem mắt tên là Vương Minh, nhậm chức ở đơn vị trụ sở, diện mạo thanh tú, vóc người khá cao, hòa hoa phong nhã. Lâm Sơ đối với anh ta chưa nói là thích, lúc tán gẫu cũng từng thổ lộ tâm tình với anh ta, nói thật là chính cô cũng không có ý định kết hôn, Vương Minh cũng không để ý, chỉ nói là tình cảm bạn bè bình thường, khi ở chung cũng không mặn không nhạt, tổng cộng cũng chỉ gặp qua hai lần mà thôi.

Chủ nhật không thể gặp mặt, Vương Minh cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói lần sau nếu rảnh thì hẹn gặp, không đợi Lâm Sơ nói thì cúp điện thoại. Lâm Sơ có chút bức bối.

Chớp mắt đã tới thứ bảy, Lâm Sơ ngủ dậy từ sớm, nhanh tay nhanh chân rửa mặt xong rồi ra ngoài, ngồi xe buýt mất 50 phút mới tới chỗ làm.

Đơn vị treo biểu ngữ (băng rôn) lên, tại lầu hai, mấy chục người phụ nữ chen chúc trong phòng hội nghị lầu hai thay đồ. Lâm Sơ gầy hơn một vòng, bộ sườn xám ban đầu mặc vừa người nhưng bây giờ đã rộng thùng thình, cô cầm vài thừa xung quanh thắt lưng, dùng đinh ghim xuyên lên, lãnh đạo kiểm tra trang dung (trang phục + dung mạo) các cô, nhắc nhở các cô lần này cần phải chú ý chi tiết hoạt động, nước bọt bay tứ tung một hồi, mới để cho các cô mỗi người vào vị trí của mình.

Lâm Sơ được phân ở lối vào khu rác, muỗi bay tứ tung, làm cho cô hận không thể dùng giấy plastic quấn mình lại. Cùng mặc chiếc sườn xám là đồng nghiệp Dương Thuần Bối nói chuyện phiếm cùng cô, một bên chế nhạo những người lãnh đạo bụng phệ, lại hỏi tên của Lâm Sơ là gì, ở đơn vị chưa từng gặp qua cô.

Lâm Sơ cùng cô ấy nhỏ giọng nói vài câu, mùi hôi khu rác dường như xông lại đây, cô lấy tay bịt mũi, đột nhiên bên tai có một tiếng vang xồng tởi so với tiếng giết heo thì càng dữ dội hơn, trong bối cảnh bụi bặm, một chiếc xe cỡ lớn màu đen chạy như bay mà đến, nổ vang như tiếng sấm.

Khi bảo an đến thì xe đột nhiên phanh lại, bùn đất cuộn cuộn nổi lên, có bảo an tiến đến chặn lại, tài xế đội mũ bảo hiểm màu đen, cánh tay ngăm đen cơ bắp cuộn cuộn.

Dương Thuần Bối hai mắt đăm đăm: “Nhất định là soái ca, cô có tin không?”

Lâm Sơ cười cười, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, Dương Thuần Bối cùng cô thì thầm vài câu, lập tức rời vị trí, đi về phía “Soái ca”. Lâm Sơ buồn cười nhìn cô đến gần, “Soái ca” hình như cũng có hứng thú, cuối cùng đứng lên bắt chuyện với cô.

Chỉ trong chốc lát vị tanh hôi bị tán ra, từ xa một loạt lãnh đạo đi tới, Dương Thuần Bối toàn tâm toàn ý, thấy thế vội vàng ba bước chạy về, tiếp theo nhẹ nhàng quăng một câu “Anh ta là phóng viên”, thì trở về vị trí của mình, Lâm Sơ cũng đã phục hồi tinh thần.

Tiếng người sục sôi, Lâm Sơ hết sức chăm chú, cười yếu ớt chào đón.

Vóc người của cô vừa vặn đạt tiêu chuẩn, đứng ở giữa đoàn lễ tân cũng không nổi trội, chỉ vì ngoại hình xinh đẹp, nên bị lãnh đạo kêu đến để đủ số lượng, thế nhưng cô thể lực mỏng manh, không thể kháng nghị.

Nhân viên tập đoàn Thành Thủ cùng với lãnh đạo thành phố chậm rãi đi tới, có người hỏi những ngày trời nắng như thế này làm việc có cực khổ không, có nhân viên vệ sinh trang bị đầy đủ đang ở bên trong bãi rác, dưới ánh nắng chói chang trên người mặc đồ bảo hộ, áo dài tay dày cộm, một đôi ủng dài gấm trên đồng đất bị phơi nắng, xem ra cực kỳ oi bức.

Nhân viên vệ sinh giờ xềng sắt, cầm cái xềng rỉ sét vào trong đồng rác, máy ủi làm việc thuận tiện. Từng đợt mùi hôi tanh xông vào mũi, lãnh đạo thành phố cảm thán rằng bọn họ làm việc cực khổ, các phóng viên chụp lại vài bức ảnh lao động dưới nắng gắt.

Hơn nửa ngày mới có người nghênh đón nhóm lãnh đạo đi qua một chỗ khác, quan sát các học sinh tiểu học Nam Giang ở trong phòng học đang nghe bài giảng, phóng viên lại tiếp tục chụp hình theo một khuôn khổ nghìn bài như một, giống như bản tin buổi chiều không thay đổi nội dung chỉ thay đổi bề ngoài.

Hai giờ sau các nhà lãnh đạo xung quanh mới quay về, có người đề nghị đến căn tin ăn cơm, mọi người đều đồng ý, lãnh đạo thành phố xung quanh, cười nói: “Để cho các cô lễ tân này cũng đều đi ăn cơm đi, tôi thấy các cô ấy cũng đứng tới trưa, người là sắt thép à!”

Mọi người cười ồ lên, chẳng bao lâu có người lại đẩy ghế cho các cô trở về nghỉ ngơi, lại chỉ vài người trong nhóm các cô tới căn tin ăn cơm, Lâm Sơ cũng bị điểm danh, cũng đành giả vờ theo các cô ấy tới căn tin.

Trong phòng ăn chỉ có vị trí vị lãnh đạo nọ mới có tiếng nói chuyện phiếm, Lâm Sơ và các đồng nghiệp đều cẩn thận hết mức không gây ra âm thanh gì, nhưng vẫn có vài vị lãnh đạo hỏi cảm nghĩ của các cô, các đồng nghiệp trả lời ngay, rất cẩn thận.

Tổng giám đốc Thành Thủ Trầm Hồng Sơn ngồi bên cạnh lãnh đạo thành phố đột nhiên cảm di động đi ra ngoài, mọi người cũng không để ý, tiếp tục dùng cơm.

Lâm Sơ im lặng cào bóc cơm, thấy thời gian không sai biệt lắm, thì theo hai đồng nghiệp khác đi ra căn tin.

Hai người kia liên tục nôn mồm vàng, nói là chưa ăn no, hẹn Lâm Sơ thay quần áo một lát rồi đi ăn. Lâm Sơ đương nhiên đồng ý, nghiêng đầu nói nói cười cười cùng các cô. Rẽ qua chỗ ngoặt một cái là nơi làm việc, Lâm Sơ đi ở bên cạnh, cười một tiếng, không để ý phía trước có một người đang bước nhanh đi tới, các đồng nghiệp không kịp nhắc nhở, mở to mắt nhìn Lâm Sơ đi tới, cùng người kia va vào nhau.

Trầm Trọng Tuấn cao to khỏe mạnh, cứng rắn như vách tường sắt, bả vai Lâm Sơ đau đớn, chỉ kém không nghe được tiếng va chạm “Đùng”. Cô kêu đau một tiếng, bước chân cũng loạn xạ, ngay lập tức ngã ra phía sau.

Trầm Trọng Tuấn nhanh tay lẹ mắt, bước chân đứng vững, duỗi cánh tay muốn kéo cô lại, chỉ kịp lướt qua hông của cô, Lâm Sơ ngã nhào xuống đất, đồng nghiệp chạy nhanh đến đỡ cô lên.

Người phía sau chạy tới nói: “Quản lý, Trầm tổng đang thúc giục!”

Trầm Trọng Tuấn nghe vậy, không chút do dự chạy qua, không để ý đến Lâm Sơ té ngã trên mặt đất.

Lâm Sơ chật vật đứng dậy, cảm phần nhìn chằm chằm công ký tức xá, người gây ra họa đã không thấy đâu.

Trên người có chút đau, quần áo cũng bẩn, cô bảo đồng nghiệp đi trước, rồi chạy vào phòng rửa tay cách đó không xa rửa vết bùn trên cánh tay, phải phủi bụi trên sườn xám, lúc này mới quay trở về.

Đi đến cửa phòng họp lâu hai thay quần áo, cô đang muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe bên trong có tiếng nói chuyện.

“Phá bỏ và dời đi nơi khác không ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy, nhà máy hóa chất Điền Bắc các cậu không làm thủ tục? Tìm cái gì để công ty phá bỏ và dời đi nơi khác? Hiện tại có một đồng vật liệu độc hại được chôn trong lòng đất, các cậu đáng bị kiện!” Nghe tiếng hình như lớn tuổi, tiếng phổ thông cũng không chuẩn.

Giọng người còn lại có chút trầm thấp, bị người khác chỉ trách cũng không ảnh hưởng, không vội không nóng nói: “Người nhận thuê nhà xưởng cùng với chủ hộ lúc đó có một chút tranh chấp, nhà xưởng không di dời, việc công ty tiến hành phá bỏ, dẫn đến nơi đó có hóa chất chôn trong lòng đất, là do sơ

suất của chúng tôi và không phụ trách thỏa đáng mà tạo thành, buổi chiều tổ chức bảo vệ môi trường sẽ cử người tới đây, tôi sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không đùn đẩy trách nhiệm.”

Lâm Sơ di chuyển sang bên cạnh, cố gắng không nghe đối thoại bên trong, chỉ là vẫn có chút tiếng trách móc đứt quãng và tiếng trả lời trầm thấp truyền tới, cô đá đá chân, lại không ngừng vỗ cánh tay, đuổi mấy con muỗi phiền phức.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng họp mở ra một lần nữa, Lâm Sơ trốn trong góc tường, nghe tiếng bước chân đi xa, cô mới nhẹ nhõm thở phào, vội vàng vàng chạy vào phòng họp, lại khóa trái cửa.

Quần áo được cất trong túi giấy trên tường, Lâm Sơ lấy quần áo ra, lúc này mới đưa tay về phía khóa kéo sau lưng, vừa kéo được một nửa, nghe được bên kia truyền đến một câu: “Đừng cởi.”

Lâm Sơ sợ hãi kêu một tiếng, kinh ngạc quay đầu, bên cạnh những chiếc ghế cao cao có một người đứng ở giữa, khói ở đầu ngón tay lượn lờ bay lên.

Anh chia tay cầm ở trong túi quần, ngón cái và ngón trỏ hình như đang cầm một vật, giọng trầm thấp nói: “Cái này là của cô?”

Lâm Sơ sờ sờ bên hông, không thấy dính ghim đâu nữa. Cô nhận ra đối phương là người va vào cô ở lầu dưới, cô nhún mày nói: “Phiền anh có thể ra ngoài một lát không? Tôi muốn thay quần áo.”

Trầm Trọng Tuân cũng không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, sương khói lại vũ động một lát, anh mới cúi đầu, vịn vào đinh ghim trong tay, chậm rãi giờ lên nhìn về phía Lâm Sơ, nhẹ giọng nói: “Đây.” Chờ cô lại lấy.

Lâm Sơ giật mình, không rõ dụng ý của anh, nửa ngày mới phản ứng kịp, cô có chút không sao hiểu được, thủ theo bản năng đưa tay ra khóa kéo sườn xám sau lưng.

Trầm Trọng Tuân thấy động tác của cô, nhưng thật ra sững sốt, cánh tay nhẹ nhàng nâng lên, lại chậm rãi buông, mang đinh ghim đặt một bên trên ghế, nói: “Cây kim này vừa rồi không cẩn thận chọc vào trong tay áo của tôi. Cô vừa rồi vẫn đứng bên ngoài?”

Lâm Sơ không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, lặng lẽ lùi ra sau vài bước, tay đã muốn chạm được khóa kéo, không biết sắc kéo lên trên chút.

Trầm Trọng Tuân hình như cũng không cần đáp lại, lại mở miệng trong lời nói có một chút nghiêm khắc, một phần thỉnh cầu chần chừ phần cảnh cáo: “Xin đừng nói ra ngoài.”

Lâm Sơ không hiểu lúc trước anh chỉ bị người khác quở trách, có lẽ là người gây ra sai sót dẫn đến vật phẩm có độc bị chôn trong lòng đất, bất kể là vì cái gì, cô cứ gạt đầu.

Lúc này Trầm Trọng Tuân mới bước đến cửa phòng họp, đi được hai bước rồi xoay đầu lại, Lâm Sơ lập tức cả kinh che phía sau lưng.

Hình như anh có chút xấu hổ, vẻ mặt có chút cứng ngắc, ánh mắt cũng hơi né tránh, tầm mắt nhìn về phía tường màu trắng đối diện, nói: “Vừa rồi đụng phải cô, thật xin lỗi.”

Lâm Sơ thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại nghe anh nói thêm một câu: “Yên tâm, tôi không có nhìn thấy lưng cô, bất quá trên khuỷu tay cô còn có dính một ít bụi, tạm biệt.” Dứt lời, anh đi ra cửa, sau khi đi ra ngoài từ từ đóng cửa lại.

Trong đầu Lâm Sơ có một ngọn lửa nhỏ chạy thẳng lên hai tai, mang tai thay đổi màu sắc ngay lập tức. Một mảng lớn sau lưng không nhìn thấy rõ, ngược lại nhìn thấy rõ bụi trên khuỷu tay? Lâm Sơ oán giận cắn răng, mặt đỏ tai hồng.

Người ở dưới lầu dần dần nhiều hơn, lãnh đạo thành phố và nhân viên tập đoàn Thành Thủ chuẩn bị rời đi, nhân viên công tác thì theo cương vị cấp trên mà rời đi, chỉ có rất ít người ở lại ở khu vực tiếp đón đến thăm người dân.

Trợ lý mở cửa xe, nói: “Quản lý, Thẩm tổng vừa rồi gọi điện báo, anh về Thành Thủ trước, chuyện này tạm thời không thể công khai.”

Trầm Trọng Tuân gật gù đầu, hẳn là có chút ngột ngạt, anh cởi cúc áo ngồi vào trong xe, trên cổ tay bị đinh ghim đâm vào ở miệng vết thương có một giọt máu, anh nhìn như không thấy, anh lấy di động ra gọi vài cuộc điện thoại, luân phiên chỉ thị toàn bộ, xe đã chạy tới khu bất động sản Dân An.

Sau khi nhà nước cải cách nhà ở, bất động sản Dân An thành lập đúng dịp, chủ yếu phụ trách nhà ở giá rẻ và sắp xếp các công trình tái định cư, những năm gần đây có nhiều hạng mục nổi bật, có nhiều danh tiếng tốt, tuần trước một số phòng mới được giới truyền thông khen ngợi, ai ngờ chẳng qua mấy ngày, thì xảy ra sự cố lớn.

Tổng giám đốc Chu Đạt Chí sau khi nghe tin gọi điện báo, thân là phó tổng tập đoàn Thành Thủ kiêm quản lý chi chức, nay lại ở tỉnh ngoài, sự việc lập tức giao cho cấp dưới xử lý.

Trầm Trọng Tuân tiến tới không ngừng, lập tức an bài nhân viên tiếp đãi ban ngành bảo vệ môi trường, toàn bộ buổi chiều ở trong trạng thái kiểm tra chặt chẽ.

Bên kia Lâm Sơ đã thay quần áo, các đồng nghiệp đều đi cũng không sai biệt lắm, cô và hai đồng nghiệp kia hẹn gặp ở trạm chờ xe buýt, vừa mới nhìn thấy Dương Thuần Bối ngồi ở bên kia gọi điện thoại, khuôn mặt mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền như mùa xuân.

Lâm Sơ đứng trong chốc lát thì bắt đầu đá chân vẩy cánh tay, trên người nổi lên mẩn cục lớn do muỗi đốt. Thề chất của cô khác với người bình thường, túi muỗi đốt so với người bình thường lớn hơn rất nhiều, sau khi cời ra còn lưu lại mẩn dấu màu đỏ, qua mấy ngày mới có thể tiêu trừ hoàn toàn.

Các đồng nghiệp buồn cười nhìn cô nhảy tới nhảy lui gãi ngứa, đột nhiên trên đường truyền đến tiếng “Rầm rầm” mặt đường chấn động đặc biệt rõ ràng, các cô tò mò nhìn lại, thấy một chiếc xe màu đen chạy như bay đến, Dương Thuần Bối ở một bên lập tức tiến lên vẩy vẩy tay, anh chàng trên xe nghiêng đầu nhìn qua, gật gật đầu với cô ấy, xem như chào hỏi, tiếp theo mấy giây đã chạy rất xa, để lại tiếng ồn thật lâu.

Dương Thuần Bối cười cười với Lâm Sơ nói: “Anh ấy là Giang Tấn, phóng viên báo chiều Nam Giang, rất đẹp trai, tôi vừa gọi cho anh ấy, đáng tiếc hôm nay anh ấy không rảnh.”

Lâm Sơ cười cười, vừa rồi cô chỉ nghe thấy một tiếng “Rầm rầm”, không có ngẩng đầu nhìn, nghĩ đến vả đoán được là người buổi sáng xuất hiện ở khu rác.

Bên kia Giang Tấn tăng tốc độ chạy trên một con đường ở thành phố Nam Giang, tới toàn soạn báo thì bắt tay ngay vào việc soạn bản thảo, bận rộn tới trưa mới hoàn thành công việc, sắc trời đã muốn bắt đầu tối, anh lại sai bước đến chiếc xe, một lát tới một căn nhà cũ trên đường Trữ Tây.

Ngôi nhà năm tầng bên trong cổng sắt được cất theo kiểu cũ, sàn nhà bằng gỗ trong hành lang “Xèo xèo nha nha” nhắc nhở số tuổi người ở bên ngoài, lên lầu thì thấy hàng xóm ở lầu hai, lên tiếng chào hỏi Giang Tấn còn nhanh hơn bước chân, mới bước tới lầu ba, cửa gỗ chắc nịch liền mở ra.

Giang Tấn phát phát tay: “Hi, mợ đi ra sớm vậy?”

Văn Bội Như kéo anh vào trong: “Con đừng có lèo nhèo, mọi người đều chờ cơm con.”

Trong nhà mọi người đã đến đông đủ, Trầm Hồng Sơn tháo mắt kính xuống, đứng lên khỏi sofa, chậm rãi đi đến bàn ăn, ngồi xuống chủ vị (vị trí của chủ nhà). Giang Tấn chào một tiếng “Ông ngoại”, quay sang Trầm Trọng Hạ gọi một tiếng “Cậu”, di chu dọn đồ ăn lên, tháo tạp dề xuống thì đi về.

Giang Tấn hỏi: “Trầm Trọng Tuấn lại không về ăn cơm sao?”

Văn Bội Như vỗ anh một cái: “Không có phép tắc!” Dứt lời, bà quay sang nhìn Trầm Hồng Sơn.

Trầm Hồng Sơn mặt bình tĩnh nói: “Con nhìn con xem giống cái dạng gì, đi làm ở tòa soạn báo, cả ngày đều là tiếng ồn xe máy, ăn mặc cũng không ra sao, ngay cả gọi người cũng sẽ không kêu?”

Giang Tấn nhàn nhã ăn một miếng cơm, nói: “Ai, thịt gà không tệ, ông ném thử đi!”

Trầm Hồng Sơn nhíu mày, “Thực tập xong thì lập tức từ chức, còn có một tháng tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp thì xuất ngoại cho ta.”

Giang Tấn không để ý tới ông, cứ thế mà ăn cơm.

Thứ bảy cơm tối ở Trầm gia kết thúc lúc 8 giờ, Trầm Trọng Tuấn một mình ở xa bận rộn, thì mới nhớ tới làm vỡ điện thoại, Văn Bội Như chỉ nói “Không có”, không đề cập đến chuyện Trầm Hồng Sơn không vui.

Nửa đêm trở lại nhà trọ Trầm Trọng Tuấn còn không buồn ngủ, vào thư phòng tiếp tục làm việc, khi hai giờ sáng phía chân trời trở thành màu trắng anh mới đi ngủ, trong người giống như cài đặt đồng hồ báo thức, vừa đến giờ thì tự động tỉnh, rửa mặt, sau đó lại đến tập đoàn Thành Thủ, đi loanh quanh phía bắc thành phố hai ngày, cuối cùng trở lại thời điểm bắt đầu, rồi cuộc được ngủ một giấc an ổn.

Buổi tối giống vậy, Lâm Sơ ở trong phòng ngủ soạn báo cáo vắn tắt, tìm kiếm tư liệu trên mạng, cũng không biết điểm liên kết nào, một vài tin tức cũ có liên quan đến bất động sản Dân An, trong ảnh chụp tổng giám đốc Dân An hình như đã năm mươi tuổi, phía sau có mấy người đi theo, có một người bị chụp mờ hồ không rõ, Lâm Sơ lại cảm thấy có chút quen mặt, mãi đến khi tắt đèn đi ngủ mới nhớ ra, sau lưng lập tức phảng phất, cô chạy nhanh lấy chăn che kín, sau lưng quần kín không một kẽ hở.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngày hôm sau Lâm Sơ tỉnh vì bị nóng, sau lưng thấm một tầng mồ hôi nóng, cô đặt quạt điện trên cái ghế gỗ, đi vào phòng vệ sinh rót một ly nước chạy về đánh răng trước quạt điện, mắt có chút không mở ra được, ra cửa bắt buộc chính mình phải thanh tỉnh, công việc không đợi người.

Hai ngày cuối tuần rốt cuộc có thể về nhà, thứ sáu sau khi tan làm Lâm Sơ phải đổi ba chuyến xe buýt, lúc tới bến xe Trữ Tiền đã 6 rưỡi, ngoài bến xe các bác tài xế đồng loạt chen lên, Lâm Sơ làm như không thấy, cứ thế mà đi ra ngoài, sau khi vật giá leo thang ngay cả xe ba bánh giá cũng lên cao, Lâm Sơ luyến tiếc mướn đồng lên xe ba bánh mà mất bảy đồng, thông thả chạy dọc theo con đường phía tây.

Mười năm trước khu Trữ Tiền mới được phân chia vào phạm vi thành phố Nam Giang, ban đầu chỉ là một trấn nhỏ bình thường, vì nước lên thì thuyền lên, giá nhà trong mười năm cũng tăng lên mấy lần. Một năm trước phần lớn khu vực này bị phá bỏ, bỏ đi hơn phân nửa nhà máy, xây dựng quy mô lớn tiểu khu và khách sạn, càng ngày càng sát nhập vào thành phố Nam Giang.

Mười sáu năm trước Lâm Sơ sống trong căn nhà cũ, lúc đó giá nhà cực kỳ rẻ, ba Lâm lúc ấy được thăng chức xưởng trưởng, lúc đó mua nhà chỉ cần trả trước một nửa giá tiền nhà, tự bỏ hai vạn tiền túi mua chín mươi mét vuông, khi đó nhà cô mua điều hòa mua tủ lạnh, thậm chí tốn hai ngàn lắp đặt điện thoại nữa, nhất thời vô cùng nở mày nở mặt, nhưng lúc đến cái cách thì hết thấy, may mắn trước đó ba Lâm đầu tư năm vạn vào nhà máy, sau này nhà máy bắt đầu bán của cải lấy tiền mặt, ba Lâm thu được một khoản phí đáng kể, hơn nữa số tiền này được tích góp hơn mười năm, vừa đủ có thể mua nhà mới.

Khi vào nhà Lâm Sơ chỉ nghe mẹ Lâm than phiền, mấy ngày trước có một trận mưa to, mái nhà lại bắt đầu rỉ nước, bà hỏi thúc ba Lâm nhân dịp chủ nhật lên sửa, Lâm Sơ lập tức chen vào nói: “Mời thợ đến sửa là được rồi, đừng để cha leo lên.”

Mẹ Lâm đi tới cửa, đóng cửa lại nói: “Chuyện nhỏ đó cần gì mời thợ, trong nhà có đàn ông sao không làm.”

Bà đến tủ lạnh lấy canh đậu xanh, cho Lâm Sơ ăn một chút: “Nhà mới mẹ và ba con đã chọn xong, ba con đi đứng không tiện, muốn ở lâu một, nhưng lâu một rất ẩm ướt, mẹ xem đi xem lại thấy lầu 3 là tốt nhất, con cứ nói đi?”

Tiểu khu có năm tầng, lầu 3 cũng là đắt nhất, Lâm Sơ đau lòng, lại cảm thấy hai người khác biệt không lớn, nói: “Kỳ thật tầng dưới cùng có gara, lầu một cũng có thể tính là lầu hai, sẽ không ẩm ướt.”

Mẹ Lâm nói: “Lầu đó phơi quần áo không tốt, ánh nắng lầu ba vừa phải mới tốt!”

Thực ra mẹ Lâm đã sớm quyết định, căn bản không cần trưng cầu ý kiến, Lâm Sơ cười cười, cảm thấy lập tức phụ họa, mẹ Lâm cảm thấy mỹ mãn gật đầu, thị uy với ba Lâm đang chuyên tâm xem tin tức.

Lâm Sơ ở trong nhà nghỉ ngơi hai ngày, tối chủ nhật lại vội vàng chạy về nội thành.

Trong tháng sáu đơn vị đã muốn bắt đầu kế hoạch mới, Lâm Sơ nhìn lịch bàn tính toán thời gian, bắt đầu ăn uống có quy luật, cố gắng làm cho béo lên một chút.

Trung tuần có một loạt hoạt động được tổ chức, trong đó có tập đoàn Thành Thủ tham dự, lúc đó Lâm Sơ một mình biểu diễn hai tiết mục, một hợp xướng, một múa vũ điệu dân tộc, Lâm Sơ bất hạnh vừa muốn ca hát vừa muốn nhảy múa.

Nay cô có một chút gầy đi, mẹ Lâm đã góp ý với cô, sớm làm theo yêu cầu mặc trang phục diễn xuất cũng có chút rộng, thân không tới hai lạng thịt thần sắc có chút phờ phạc. Lâm Sơ cố gắng ăn nửa tháng, khi giữa tháng cũng có chút thịt, trong lúc đó cô cùng Vương Minh gặp qua một lần, lúc này Vương Minh mời cô đi xem phim.

Vương Minh đối với rạp chiếu phim hoàn toàn xa lạ, nãy cả mau vé đều có chút mới lạ, toàn bộ hành trình Lâm Sơ đều bàng quang, nhìn xung quanh.

Ngồi ở trong rạp chiếu phim tối đen, hai người hoàn toàn không trao đổi, ngược lại so với ăn cơm thì tốt hơn. Lâm Sơ thích xem phim, tự nhiên hết sức chăm chú, Vương Minh thì không, liền nghiêng đầu nhìn lên Lâm Sơ, thấy cô cũng không chú ý mình, anh đơn giản lớn gan đến gần, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm cô.

Trong toàn bộ đối tượng xem mắt, Lâm Sơ là xinh đẹp nhất. Gương mặt lớn bằng bàn tay tinh xảo trắng nõn, tóc dài ngang hông, lộ rõ cái trán, có lẽ lớn lên còn có chút tính trẻ con, cô luôn mặc quần áo thành thực, nếu không để ý, ngược lại có vẻ không biết cô có chút đáng yêu.

Vương Minh rất thích cô, chỉ là thường ngày quen làm thanh cao, nhất thời không biết theo đuổi người khác như thế nào, nhịn hơn nửa tháng không thấy Lâm Sơ liên lạc với anh, anh có chút sốt ruột, thế này mới lần đầu hẹn cô xem phim.

Sau khi xem xong Lâm Sơ muốn trực tiếp lên xe về nhà, Vương Minh lại ngăn cô lại, mời cô đi dạo xung quanh Nam Hồ.

Cửa rạp chiếu phim người đến người đi, thành phố ban đêm luôn luôn có một thứ gì đó mê hoặc lòng người, chẳng hạn làn gió lạnh, chẳng hạn đèn neon mờ ảo, tiếc rằng Lâm Sơ không được ngay, lại có đôi chút thiên cận, che đầy hết thấy quấy nhiễu. Cô như nghĩ tới cái gì, nói: “Không đi, tôi còn phải về nhà làm báo cáo. Đứng rồi anh gần đây còn có... xem mắt không? Lần sau nếu anh dẫn bạn gái đến đây xem phim, tôi có thể cho anh thẻ hội viên, có ưu đãi, hôm nay quên mang theo.”

Vương Minh sững sốt, ngượng ngùng lên tiếng, hai người chậm rãi đi đến trạm xe buýt, Lâm Sơ còn đang tự mình nói chuyện: “Có cơ hội tôi muốn mời anh ăn cơm, cũng chưa cảm ơn anh giúp tôi che giấu, mẹ tôi gần đây cũng không còn lái nhái, thật ra nhiều lúc tôi cũng nghĩ không thông, tôi mới hai mươi ba tuổi, có gặp như vậy sao, dù sao tôi cứ dây dưa như vậy, không tới ba mươi tuyệt đối không kết hôn!”

Vương Minh buồn bã gật đầu, khi đến trạm xe buýt hai người chia tay, Lâm Sơ lên xe cũng không quay đầu nhìn lại, Vương Minh nâng mắt trên sông mồi, đưa mắt nhìn xe lăn bánh rồi đi.

Ngày hôm đó bầu trời âm u nặng nề, mặt trời trốn đông trốn tây, gió nhẹ thổi bay vài đám mây, cũng không thấy nó xuất hiện.

Sân khấu biểu diễn cạnh Nam Hồ đã hoàn thành, đài truyền hình cũng đã lắp máy quay phim, còn có mấy nhà truyền thông linh tinh chờ đợi ở bên kia. Lâm Sơ ở sau sân khấu biểu diễn bắt đầu vào phòng thay đồ hóa trang, sắp xếp chuẩn bị.

Phía trước lãnh đạo lễ mễ đọc diễn văn, thay đổi một người lại một người, đến lúc một giọng trầm thấp vang lên thì Lâm Sơ đang buồn ngủ lập tức mở mắt ra.

Thanh âm đó thích hợp đọc tin tức buổi tối, nghe vào trong tai, như có một loại giấy nhám lau bề mặt bóng loáng của đá cẩm thạch gây cảm giác mâu thuẫn, trong hơi thở mang theo một chút khăn khăn. Đồng nghiệp bên ngoài nhìn lên trở về, hưng phấn nói: “Vừa rồi người diễn thuyết kia, mọi người có nghe không? Anh ta chính là cháu trai của Trầm Hồng Sơn, khoảng chừng ba mươi, sự nghiệp thành công, làm người trầm ổn, bộ dạng có vị đàn ông, quan trọng nhất chính là anh ta còn độc thân!”

Mọi người lập tức ồn ào, đều bày mưu tính kế, để mình nắm chắc thời cơ.

Không biết qua bao lâu, rốt cục đến lượt Lâm Sơ lên biểu diễn, đoàn người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chính tề bước lên sân khấu biểu diễn, ca khúc dân hợp xướng hát là bài ca ngợi quê hương, trang phục thời thập niên tám mươi, để các cô gái trẻ mặc trên người có chút chẳng ra cái gì cả.

Trùng ngày cuối tuần, du khách đến Nam Hồ có phần đông, bỏ một gian phòng cho khách VIP, nơi vòng lên sân khấu biểu diễn có rất nhiều quần chúng. Lâm Sơ lần đầu tiên đi lên loại sân khấu lớn này, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, không ngừng an ủi mình không sao cả, nhưng vẫn có vẻ mặt đồ bưng, hô hấp đều trở nên hỗn loạn, mãi đến lúc hát được một nửa cô mới thoáng bình thường lại, rốt cục nghiêm túc mở giọng.

Sau khi biểu diễn xong xuống sân khấu nghỉ ngơi một lát, Lâm Sơ lại thay đổi quần áo, cùng một nhóm khác lên múa. Kỹ thuật múa của cô trung quy trung củ, nhìn kỹ thì còn có chút cứng ngắt, múa đến một nửa thì động tác ngược lại với những người khác, khán giả cũng không xem tỉ mỉ, cũng không ai lưu ý, Lâm Sơ đứng lúc sửa lại, vẻ mặt tự nhiên tiếp tục múa.

Có lãnh đạo hỏi người bên ngoài: “Đây là mấy nhân viên mới tuyển vào đơn vị? Có một số hình như chưa từng gặp qua.”

Người họ cười đáp: “Năm ngoái chúng ta có tuyển một nhóm thực tập sinh, lúc đó các cô ấy đều đang thực tập, không tham gia diễn xuất, năm nay vừa vận có thể lên bàn. Nhóm thực tập sinh này đều rất tốt, bằng cấp tốt, chịu được khổ cực, nhất là cô gái bên trái nhìn có vẻ nhỏ tuổi kia, lúc ấy mùa đông có vài thời điểm dưới 0°C, vừa vận chuyển đến khu rác, mỗi buổi sáng trời rất lạnh cứ 4 giờ sáng đi vào bên trong xúc sạch tuyết trong đồng rác, ước chừng hơn một tháng, trong đám thực tập sinh đó, cô ấy có thể chịu được cực khổ nhất.”

Trầm Trọng Tuấn ở bên nghe thấy, theo tay người họ chỉ lên sân khấu nhìn lại, vừa vận nhìn thấy Lâm Sơ khom xuống xoay eo múa, làn váy hơi hơi áp sát bụng lên, nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ, giống như tập luyện vài lần với chiếc gương.

Mặt anh không một chút thay đổi sờ sờ trên cổ tay đã dần dần không thấy miệng máu (vết thương lần trước bị đinh ghim đâm vào ấy mà), chống cằm, bắt đầu nghiêm túc quan sát, nhưng không một ai chú ý đến một người đàn ông gầy teo lùn tí đang xách một thùng sơn, trốn sau sân khấu đi tới.

Tai nạn xảy ra trong nháy mắt, âm nhạc cũng gần kết thúc, nhóm vũ công động tác cũng chậm dần, chỉ đợi tập thể bày ra tư thế cuối cùng. Người đàn ông lùn tí lên nhảy lên sân khấu, trong tay cầm thùng sơn khàn cả giọng quát to, các nhân viên an ninh đều ở bên ngoài, chưa kịp phản ứng, người đàn ông kia đột nhiên nâng thùng sơn, ra sức tưới trên người các vũ công, mấy người ở giữa đứng lúc gặp nạn, bốn phía tập tức hét chói tai, mấy người bên cạnh vội vàng quát to chạy trốn xuống dưới, chỉ là làn váy quá dài, các cô lại kích động luống cuống, cước bộ hỗn loạn, mấy người quay lại xô đẩy, đi đến bậc thang, thì lập tức ngã xuống, hỗn loạn nổi lên.

Người đàn ông kia giờ lên cái bật lửa, ngọn lửa yếu ớt lắc lư không ngừng, hần la to: “Ai cũng không được đi, bằng không tôi phóng hỏa thiêu các người!” Nói xong, đến gần uy hiếp các vũ công, lại uy hiếp mấy người không bị tưới sơn, “Không được chạy, tôi lập tức đốt cháy bọn họ!”

Những người đó làm sao nguyện ý nghe hắn, đều hoảng hốt chạy bừa trời chết, chỉ có mấy người ở giữa bị tưới đầy sơn đỏ mới giật mình tự lại một chỗ, Dương Thuần Bồi cũng đứng trong đó, khóc hết hơi.

Dưới sân khấu khán giả kinh hoàng chạy ra bên ngoài, bảo an lại chen giữa đám đông, quần chúng vây xem nhưng thật ra lú lú nhìn náo nhiệt, các phóng viên kích động giới thiết bị bên người lên, cầm đoạn ghi hình chấn động lòng người này xuống dưới.

Mấy người phụ trách tập đoàn Thành Thủ cùng lãnh đạo thành phố kiên định đứng trước sân khấu, cao giọng hỏi, người đàn ông hung tợn một bên nhìn chăm chăm các vũ công, một bên quay về phía họ quát: “Tôi muốn các người bồi thường, người tập đoàn Thành Thủ, tôi muốn các người phụ trách, tôi muốn đem hành vi các người công bố ra bên ngoài!”

Hắn nói ra chuyện nhà máy hóa chất Điền Bắc bị phá hủy một cách lộn xộn, chỉ là xung quanh tranh cãi âm ỉ, đều là tiếng nghị luận người đàn ông kia, chỉ có mấy người gần đấy mới nghe được.

Lâm Sơ vừa mới chạy trốn, giờ phút này kinh hoàng đứng dưới sân khấu. Lúc trước cô bị người khác kéo xuống thôi, lúc té xuống cầu thang hình như bị trật chân, khi bước đi có chút đau đớn, mọi người sớm chạy trốn rồi đi ra ngoài, cũng không còn người lo lắng đỡ cô một phen, Lâm Sơ sốt ruột ngăn lệ, nửa ngày mới thở ra một hơi, chịu đựng đau đớn di chuyển ra bên ngoài.

Vừa mới di chuyển hai bước, phía sau đột nhiên có một thân thể đi tới, Lâm Sơ kinh sợ, theo bản năng sẽ hét chói tai, miệng lập tức bị che lại, bên tai thanh âm trầm thấp đang nói: “Tôi là Trầm Trọng Tuấn, chúng ta đã từng gặp nhau, đừng sợ!”

Lâm Sơ lập tức an tâm, mặc dù tim vẫn đập thình thịch, nhưng trên chân tựa như có lực, trở nên trầm ổn.

Trầm Trọng Tuấn buông tay ra, thấp giọng hỏi: “Có biết loa ở chỗ nào không? Làm theo những gì tôi nói.”

Anh nói vài câu, Lâm Sơ lập tức lắc đầu, xoay người đã nghĩ rồi đi, Trầm Trọng Tuân mặt bình tĩnh giữ chặt cô, Lâm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi: “Đâu có chuyện gì liên quan đến tôi, để cho tôi đi!”

Trên sân khấu người kia còn đang kêu to, trạng thái đã gần đến điên cuồng, tiếng khóc cùng tiếng la đan xen vào nhau, ai cũng nghe không rõ ai. Trầm Trọng Tuân mặt không chút thay đổi nói: “Những người trên đó không phải đồng nghiệp của cô sao? Cô ích kỷ như vậy sao?”

Lâm Sơ không khỏi cười lạnh, chỉ là biểu tình trên gương mặt có vẻ hơi non nớt này, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ quái dị, cũng không hòa hợp. Trầm Trọng Tuân cau mày, nghe cô nói: “Ai mới ích kỷ? Đây không phải là chuyện các người muốn xảy ra hay sao?”

Trầm Trọng Tuân trầm mặt không hồn giận, đang định mở miệng, trên sân khấu người kia la to đốt lửa, ngọn lửa hướng về phía Dương Thuần Bối, Dương Thuần Bối thét chói tai liên tục lùi về phía sau, cũng bị buộc đến đường cùng, dần chật lưng lên tám ván gỗ phía sau.

Trầm Trọng Tuân chỉ cảm thấy trên mặt bị một loạn tóc dài, quất thật mạnh, bên cạnh một bím tóc dài nhỏ trên bánh quai chèo đập vào mắt anh, Trầm Trọng Tuân nheo mắt một cái, lại tròn mắt khi thấy Lâm Sơ đã chạy tới một tủ đứng bên sân khấu, lấy ra một cái loa phía sau cái thùng, hướng lên sân khấu kêu: “Tiên sinh!”

Trầm Trọng Tuân phản ứng nhanh chóng, lập tức nhảy lên bàn phía sau, đi vòng qua phía bên kia của sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lâm Sơ một bên chú ý động tĩnh phía sau, một bên giờ cái loa lên, trên tay dùng sức xiết chặt, ngăn chặn cảm xúc hồi hộp: “Tiên sinh, bọn họ không nghe rõ anh nói cái gì, anh có muốn dùng loa không?”

Âm thanh khẽ dao động, thanh âm của Lâm Sơ lan truyền bốn phía, quần chúng vây xem cùng những lãnh đạo đứng ở phía trước đều tĩnh lặng lại, các phóng viên lập tức quay ống kính nhắm ngay Lâm Sơ, chụp một tấm đặc biệt.

Giang Tân nhím chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương trong ống kính, không tự chủ được nhếch môi một cái. Đồng nghiệp báo chiều Nam Giang bên cạnh đã gọi điện thoại cho tòa soạn, tranh thủ đầu đề tin tức buổi tối, tin tức còn chưa truyền ra, ai cũng không rõ rốt cục ở đây xảy ra tình hình gì, tổng biên do dự. Giang Tân liếc đồng nghiệp một cái, gạt lấy điện thoại, tầm mắt đã chuyển hướng về phía sân khấu, giờ máy ảnh lên, chuẩn bị tùy thời cơ chụp được một bức ảnh đặc biệt mà người khác không thấy được, anh nói: “Tổng biên, tôi Tiểu Giang, chuyện hôm nay náo loạn vô cùng lớn, tập đoàn Thành Thủ tiến hành phá bỏ bất hợp pháp nhà máy Điện Bắc, máy móc và vật dụng hóa học đều bị tổn hại nghiêm trọng, giá trị tin tức rất cao, còn có trường hợp hiện tại có hơn một người đi cứu người, một nam một nữ, tôi cam đoan sẽ cho ngài một kinh hi!” Nói xong, anh nhìn thấy một hình bóng xuất hiện, Giang Tân vội vàng bỏ điện thoại xuống, ống kính nhắm ngay bên kia.

Lâm Sơ cố gắng kéo dài thời gian: “Có nó mới nghe được rõ ràng, tôi cho anh!”

Người đàn ông thấp bé đầu đầy mồ hôi, tay run run giờ cái bật lửa: “Cút, cô cút ngay cho tôi, cô thú lắm!” Dứt lời, hần túm lấy Dương Thuần Bối, ngọn lửa để trên chop mũi của cô, Dương Thuần Bối thét chói tai, nước mắt giàn giụa, về mặt dưới lớp son đỏ không có một chút máu, người đàn ông kia quay sang nằng nặc, khiến cô cảm miệng.

Người phụ trách tập đoàn Thành Thủ đều trầm mặt, quần chúng xung quanh vốn yên lặng lại bắt đầu nghị luận.

Người đàn ông kia dần dần buông tay túm Dương Thuần Bối ra, tầm mắt nhìn về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ tiếp tục: “Tôi thân là nhân viên tập đoàn Thành Thủ, cũng không tin tưởng đây là chân tướng sự thật, tập đoàn Thành Thủ là doanh nghiệp nhà nước, từ trước đến nay đều vì dân mà làm việc, đương nhiên, nếu sự thật giống như anh nói, như vậy, xin anh lớn nói ra, còn cho người dân một cái chân tướng!”

Lâm Sơ hướng dẫn từng bước, người đàn ông kia lắc lư không ngừng, nửa ngày mới nhìn Lâm Sơ kêu: “Cô cầm loa lên đây cho tôi!”

Lâm Sơ loáng thoáng nhìn thấy bụi sân khấu bên kia có một cánh tay quơ quơ, chỉ trong chốc lát một thân tây trang giấy da xoay người bước lên bậc thang, lại dựng thẳng một ngón tay ở bên môi, ý bảo nhìn hẩn ta đừng lên tiếng.

Lâm Sơ cắn chặt răng, tiếp tục hấp dẫn sự chú ý người đàn ông kia: “Tôi cũng sợ anh làm hại tôi, như vậy, tôi đặt cái loa ở trên mặt sân khấu, tự anh lại đây lấy có được không?” Dứt lời, cô bước vài bước, nhẹ nhàng đặt cái loa lên mép sân khấu, lại lập tức lùi về phía sau.

Người đàn ông thấp bé nghĩ nghĩ, gạt đầu đồng ý, lại giờ cái bật lửa dọa mấy người trên sân khấu, lúc này mới rảo bước chạy tới.

Khoảng cách ngắn ngủi vài chục bước, người đàn ông đảo mắt cúi người lấy cái loa, cái bật lửa vẫn nắm chặt trong tay. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một trận lệ phong "嘩" từ sau lưng hẩn ập tới, lực va đập mạnh mẽ bất ngờ xảy ra phá vỡ không khí vốn căng thẳng, liên tiếp mấy cái đầu nhỏ bé bên cạnh dường như bất cứ lúc nào có thể bộc phát, giãy tiếp theo mép sân khấu truyền đến chấn động kịch liệt, Trầm Trọng Tuân hét lớn một tiếng,

nhắc chân tới, đi qua tập kích thật mạnh, khi người đàn ông thấp bé nhận ra thì đã không kịp, thất lung mông chỗ nào cũng bị một lực mạnh đá ngã lăn, thuận thế lăn xuống sân khấu cao cao, cái bật lửa và cái loa trên tay cũng vì tiếng hét chói tai mà lăn sang hai bên trái phải, nhóm vũ công ở trung tâm sân khấu lập tức hét lên chạy về phía cầu thang bên kia sân khấu, bảo an vây quanh bốn phía đồng thời đột kích hấn ta.

Cũng không ngờ hấn ta tại thời khắc đó còn phát ngoan, không để ý đau đớn từ trên mặt đất bò lên, vọt vài bước khập khiễng đánh nhào về phía trong đám người chạy tới chỗ Lâm Sơ, tiếng la chấn động vang lên từ phía sau kéo tới, Lâm Sơ cứng đờ, trực giác nguy hiểm tới gần, cô hoảng sợ nhắm mắt thét chói tai, trong khoảnh khắc đó mặc dù ở phía sau tốc độ nhanh như gió, cô đột nhiên quay lại, nhắc chân không bị thương, ra sức đá mạnh, lần vẩy xẹt qua không trung, trên đùi đau đớn, người đàn ông kia “Oành” một tiếng thống khổ ngã xuống đất, kêu la không ngừng.

Từ trên sàn vội vàng nhảy xuống đi được nửa đường Trầm Trọng Tuấn giật mình, nắm đầm giờ lên nhất thời không có khả năng đánh xuống, người đàn ông kia máu mũi chảy ròng, đau đớn lăn qua lăn lại.

Lâm Sơ hoảng hồn chưa được bình tĩnh, các nhân viên an ninh đồng thời chạy lên, lập tức chế trụ hấn ta, các phóng viên cũng vội vàng quỳnh lên chạy tới, máy quay phim cùng máy ảnh đồng thời nhắm về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ phản ứng kịp thời, che mặt quay lưng lại, Trầm Trọng Tuấn thấy thế, đi lại bên cô, một mặt nâng cánh tay chặn ống kính phóng viên cùng truy hỏi, một mặt che chở Lâm Sơ đi ra phía sau sân khấu, các bảo an còn lại với nhân viên công tác cũng lại ngăn cản phóng viên, đi vài bước Trầm Trọng Tuấn mới phát hiện Lâm Sơ chân cả thọt, anh ôm eo Lâm Sơ, thoáng nâng cô khỏi mặt đất, cũng không quan tâm Lâm Sơ ngạc nhiên kêu lên, cứ thế mang cô vào hậu trường.

Lâm Sơ cảm thấy hai đùi mình đều bị phế đi, vào hậu trường mới phát hiện bản thân mồ hôi đầm đìa từ lâu. Trầm Trọng Tuấn đỡ cô ngồi trên ghế, rồi gọi điện thoại phái người đưa Lâm Sơ đi bệnh viện, cúp điện thoại, anh nhìn Lâm Sơ vì đau đớn mà mặt hơi hơi vằn vẹo, chẳng biết tại sao có chút buồn cười, khụ một tiếng mới nghiêm túc nói: “Vừa rồi đặc biệt cảm ơn cô, như thế này đồng nghiệp công ty sẽ đưa cô đi bệnh viện, tất cả phí trị liệu và phí tinh dưỡng đều do công ty chi trả.”

Lâm Sơ không hết tức giận, đến cuối cùng lại chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, chỉ chốc lát sau thì có đồng nghiệp lại đây đón Lâm Sơ, vài tên lãnh đạo cũng tới hậu trường, hỏi Trầm Trọng Tuấn chi tiết cụ thể.

Trầm Trọng Tuấn nói ngắn gọn cụ thể, những người lãnh đạo cũng không hoàn toàn hiểu được, theo lý trường hợp này Tổng giám đốc phải ra mặt, nhưng chuyện bất thành linh, bọn họ chỉ có thể áp dụng cách giải quyết khẩn cấp, quả quyết quyết định để cho Trầm Trọng Tuấn cân nhắc diễn đạt, đối mặt với truyền thông. Trầm Trọng Tuấn sửa lại tây trang một chút, cùng mọi người bước ra ngoài.

Các phóng viên bao vây xung quanh sân khấu, thấy người tới lập tức chen lên, giành vị trí có lợi. Giang Tấn xa xa nhìn lại, thấy Trầm Trọng Tuấn đứng ở giữa chậm rãi nói, đồng nghiệp báo chiều Nam Giang để cho anh tiến lên hỏi, Giang Tấn lắc đầu, cười nói: “Tôi cũng không muốn tự chốc lấy họa, anh đi giúp bọn Tiểu Thái đi, tôi thấy anh ấy không chen vào được.”

Dứt lời anh xoay người bước đi, bước lên xe “Veo” bỗng chốc biến mất khỏi sự hỗn loạn ven Nam Hồ.

Bên kia Lâm Sơ vào bệnh viện, bác sĩ xem xét rồi chỉ nói cô nghỉ ngơi hai ngày, cũng không tổn thương đến gân cốt, ngay cả mắt cá chân cũng không có sưng đỏ. Ngược lại là cái chân bên kia dùng sức quá độ, hiện tại vẫn còn tê một chút, bác sĩ cười hỏi trình độ công phu của cô, Lâm Sơ ngượng ngùng cười nói: “Tôi nào có công phu, học yoga kéo giãn gân cốt có vẻ tốt mà thôi, có thời gian đã từng học taekwondo, nhiều nhất cũng chỉ đá vài cái.”

Bác sĩ cười nói: “Tôi nói, tôi chưa thấy qua người nào đá một cách như vậy!”

Đồng nghiệp theo Lâm Sơ nhìn không được cười ra tiếng, lúc này thực sự khâm phục hành động hôm nay của Lâm Sơ.

Diệp Tinh gần tới mới biết được việc này, mua một đồng hồ ăn vặt chạy đến hoa viên Quan Cẩm cho Lâm Sơ, vừa vào cửa thì kêu “Nữ anh hùng” Lâm Sơ ngồi trong phòng nói chuyện phiếm Tang Phi Yến và Thi Đình Đình ôm bụng cười to.

Diệp Tinh lần đầu tiên gặp các cô, Lâm Sơ phải giới thiệu một lượt, ba cô gái vây quanh Lâm Sơ hỏi, Diệp Tinh kích động nhất, hỏi vài câu thì vỗ đầu cô: “Cậu điên rồi đúng không, khi nào thì vĩ đại như vậy, quên mình hy sinh vì nghĩa chí công vô tư? Cậu không phải từ trước đến nay việc không liên quan đến mình thì cao chạy xa bay sao?”

Lâm Sơ tránh tay cô, tức giận nói: “Cậu cho là mình muốn sao, mình thấy cái bật lửa kia xúu nữa là đốt mũi đồng nghiệp mình, trên mình thì toàn son, vẫn không thể làm ngo, đầu óc mình cứ như vậy mà làm.” Dứt lời, cô lại than thở: “Nếu lại một lần nữa, mình chắc chắn sẽ không làm được.”

Tang Phi Yến và Thi Đình Đình dù sao cũng không quen các cô, hàn huyên một lát thì đi, Diệp Tinh đóng cửa lại, hỏi cô rốt cuộc có bị thương không, Lâm Sơ vỗ vỗ đùi phải nói: “Gân mạch giống như bị đánh một cái, bác sĩ nói không có việc gì, nhưng bây giờ bước đi bấp chân có chút hơi đau, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi.”

Thời gian tin tức buổi chiều đã đến. Lâm Sơ ôm laptop, tìm tòi một chút, chốc lát thấy trang phát sóng trực tiếp.

Đợi một lát thì thấy một tiêu đề tin tức rất bắt mắt, Lâm Sơ không quan tâm cái khác, chỉ quan tâm mình có lên TV hay không thôi, đến cuối cùng mắt cô càng mở càng lớn, che mặt kêu rên, Diệp Tinh dờ khóc dờ cười: “Cậu cũng không cần xấu hổ, hơn nữa, chỉ chụp cậu vài tấm mà thôi, căn bản cũng chưa nói cậu là ai, có cái gì mà mất mặt chứ!”

Lâm Sơ hỏi hận đêm đó không xiết Diệp Tinh rống “Miệng quạ đen”, ngày hôm sau mẹ Lâm gọi điện thoại tới, khẩn trương nói: “Nghe nói hôm qua con xảy ra chuyện? Rốt cuộc sao lại thế này!”

Lâm Sơ giả ngu, mẹ Lâm hỗn hên: “Con thành thật một chút cho mẹ, rốt cuộc sao lại thế này, đơn vị các con đã xảy ra chuyện gì, làm sao con bị kẻ bắt

cóc hại? Đừng không thừa nhận, hàng xóm đều thấy tin tức, Tiểu Vương còn nói trên diễn đàn gì đó thấy chuyện của con!”

Lâm Sơ không ngừng kêu khổ, đành phải thành thật khai báo, nhưng không có nói rõ động tác đá chân mạo hiểm, lúc này mẹ Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, lại giáo huấn Lâm Sơ nửa ngày, mắng cô ra vẻ ta đây can thiệp vào, không biết tự lượng sức mình, Lâm Sơ liên tục nhận sai, gõ bắp chân cứng ngắc, biết vậy chẳng làm.

Sau khi đặt điện thoại xuống cô lập tức tìm kiếm các diễn đàn, lần này suýt ngất nữa, việc tốt của bạn trên mạng nhưng lại mang con người cô ra tìm tòi, Lâm Sơ lập tức yêu cầu chủ diễn đàn xóa bài viết, tức giận đến mức nói không ra lời.

Lúc này ở trong phòng Lâm Sơ thở không thông, bên kia Trầm Trọng Tuấn bận rộn hai ngày rồi cuộc cũng nhàn rồi.

Người gây họa hôm đó thừa nhận là bên phía đối tác thuê, mắc bệnh tâm thần, nguyên nhân là do chia lợi ích không thỏa đáng sinh ra mâu thuẫn, ai cũng không ngờ hẳn sẽ có hành động này. Sự việc nào loạn đến mức này, không phải Trầm Trọng Tuấn có thể giải quyết, Thẩm Hồng Sơn thân là tổng giám đốc tập đoàn Thành Thủ, lập tức ra mặt, ra lệnh xong xuôi cho cấp dưới, trong khoảng thời gian ngắn sự việc được lắng lại, nhưng vẫn có hậu họa, chẳng hạn như cư dân phụ cận Điền Bắc biết được mình ở một địa phương nguy hiểm như vậy, tiếng phản đối trách cứ nổi lên không dứt.

Không khí Thẩm gia âm đạm, thể xác và tinh thần Thẩm Hồng Sơn đều mệt mỏi,

Ông từ Cục trưởng Cục Quy hoạch Đô thị chuyển sang tổng giám đốc tập đoàn Thành Thủ, vì dân làm việc, tác phong làm việc khắc sâu vào lòng dân, vài năm ở thành phố Nam Giang thực hiện một số dự án lớn được người người trầm trồ khen ngợi, ai ngờ trước khi về hưu lại gây ra rùm rộ.

Trên bàn cơm không ai nói chuyện, bàn đầy thức ăn dần dần lạnh dần, ngay cả Giang Tấn thành thành thật thật bới cơm, không rên một tiếng.

Thẩm Hồng Sơn liếc mắt nhìn anh, buồn bã nói: “Tin tức báo chiều Nam Giang lên được nhanh nhất, rất có năng lực!”

Giang Tấn nhũn mảy, chỉ làm bộ như chưa từng nghe hiểu.

Trầm Trọng Tuấn đột nhiên mở miệng: “Tin tức truyền thông vạch trần là sự thật, đây là trách nhiệm của bọn họ.”

Thẩm Hồng Sơn lập tức nhìn về phía anh, Trầm Trọng Tuấn vẻ mặt tự nhiên, ăn đồ ăn chậm như rùa: “Có thể giấu giếm truyền thông tự tiến hành giải quyết tất nhiên là tốt, nhưng từ truyền thông công khai, quần chúng nhân dân cùng nhau giám sát, có lẽ hiệu suất có thể rất cao. Giống hoàn cảnh tập đoàn cái loại này không có lợi nhuận doanh nghiệp nhà nước chẳng có ý nghĩa gì? Tầm quang trọng của việc này là có thể gia tăng sở hữu quốc gia trên người.”

Thẩm Hồng Sơn sắc mặt nặng nề, nhìn chằm chằm Trầm Trọng Tuấn hồi lâu, Trầm Trọng Hạ chuyển đề tài: “Mau ăn cơm ăn cơm, cha, người ném thứ cái này!”

Thẩm Hồng Sơn trong ngực phập phồng bất định, nửa ngày mới cầm lấy chiếc đũa.

Sau khi ăn xong vẫn như cũ không khí trầm lắng, Trầm Trọng Tuấn nói lỏng cà-vạt, đứng dậy rời đi trước. Giang Tấn tựa vào sofa chơi trò chơi trên di động, đợi Thẩm Hồng Sơn về thư phòng, anh lập tức vẫy tay chào tạm biệt hai người còn lại, tâm tình khoái trá đi xuống lầu.

Cửa sắt vừa mở ra thì một vòng khói bay tới, Giang Tấn hít một ngụm, hai mắt đau rát, vừa định chửi bậy, quay đầu thấy Trầm Trọng Tuấn dựa vào tường, cúi đầu nuốt vụn phun vụn, Giang Tấn đánh mình một cái, lập tức chạy đến chỗ xe máy, lại nghe Trầm Trọng Tuấn nói giọng khàn khàn: “Đứng lại!”

Giang Tấn dừng bước, chột dạ quay đầu.

Trầm Trọng Tuấn nhìn Giang Tấn từ trên xuống dưới, chàng trai cao lớn, tới tuổi có chí tiến thủ mạnh mẽ nhất, thật sự là ngưỡng mộ. Anh hùng hăng hút hết một ngụm khói cuối cùng, giẫm tắt đầu mẩu thuốc lá, lại cúi người nhặt đầu mẩu thuốc lá lên, ném vào thùng rác bên cạnh cây ngô đồng.

Lúc này Trầm Trọng Tuấn mới mở miệng: “Lúc viết bản tin chú ý chọn lựa từ ngữ, nếu tư liệu ở trong tay cậu, cậu nên sử dụng cho tốt, nhưng quan hệ lợi ích trong đó rất phức tạp, bản thân nắm chắc đúng mực, không cần lo lắng.”

Dứt lời, anh không nhanh không chậm đi đến bãi đậu xe. Giang Tấn bị lời nói không đầu không đuôi của anh hù hết hồn, mắng một tiếng “Mặt than” rồi bước lên xe, âm thanh “Rầm rầm” vang lên anh đột nhiên cả kinh, quay đầu nhìn thoáng qua chậm rãi rời khỏi xe, nhớ tới mấy ngày trước nhìn tư liệu trong thư phòng của Trầm Trọng Tuấn, trí nhớ chậm rãi nhớ lại, cửa thư phòng mở và tài liệu có liên quan đến việc phá bỏ nhà máy Điền Bắc, những hình ảnh này từng cái ăn khớp Giang Tấn oán giận mắng một tiếng: “Fuck!” Bị lợi dụng.

Trong nháy mắt tiếp theo xe máy bùng lao ra, biến mất trên đường Trữ Tây u ám.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khi Lâm Sơ bước đi bắp chân vẫn còn rất đau, thậm chí có một lần cô nghĩ cơ thịt trên đùi đã gãy nát, giẫm bước tiếp theo thì chân căng ra một chút, trong lòng hoảng sợ.

Lãnh đạo từng gọi điện báo cho cô nghỉ ngơi thêm vài ngày, Lâm Sơ nói không có việc gì, chống đỡ tới thứ tư phải đi làm.

Cô chỉ là một nhân viên nhỏ bé, trong đơn vị dốc hết sức lực, kể từ tháng Giêng năm ngoái, trải qua một vòng lại một vòng phỏng vấn sát hạch sang lọc, mà còn trong những ngày tuyết rơi lạnh nhất chịu mùi hôi thối xúc sạch tuyết khỏi đồng rác, nhìn suốt nửa năm cô mới được tuyển chính thức, trong đó khó khăn không ít vì bị người khác nói, khi nửa đêm thường xuyên trốn trong chăn khóc, thỉnh thoảng kể khổ với Diệp Tinh, rốt cuộc Diệp Tinh phải chuyển đề tài về đời sống tình cảm của cô. Lâm Sơ đau khổ đầy vò, rốt cuộc ở trong ngành có một thế giới nhỏ bé của riêng mình, bày biện đồ đạc trên bàn làm việc, còn có một chậu hoa nhỏ phòng tia bức xạ, cô phải bảo hộ thật tốt.

Nếu không có bối cảnh, cũng chỉ có thể chịu khó làm việc, trước mặt lãnh đạo tạo một ấn tượng tốt, Lâm Sơ không muốn mười năm sau vẫn làm vài việc vặt vãnh, làm tin vẫn viết bản thảo diễn thuyết, vĩnh viễn cũng chỉ có thể giữ tiền tiền ít ỏi sống qua ngày, ở thành phố Nam Giang toàn là nhà cao tầng, không mua nổi một không gian để đứng.

Lâm Sơ hít sâu một cái, giữ vững tinh thần đi vào văn phòng, các đồng nghiệp lập tức hoan hô, ôm lấy cô hỏi, còn nói phóng viên muốn phỏng vấn cô.

Lâm Sơ hàn huyên cùng bọn họ một lát, bắt đầu kiểm tra công việc mấy ngày nay, mở máy tính nhìn diễn đàn một chút, mới phát hiện nick mình bị quản lý đổi thành “Nữ hiệp”, Lâm Sơ dờ khóc dờ cười, lập tức viết một chuỗi văn bản gửi đi, chỉ một lát nhận được một đồng hồ âm, Dương Thuần Bối càng kích động, nói thẳng muốn cùng cô kết nghĩa kim lan.

Buổi trưa khi ăn cơm Lâm Sơ lại trở thành tiêu điểm, những đồng nghiệp phòng ban khác đều chen lại đây, trước mặt Dương Thuần Bối nói lời cảm ơn, còn nói mời cô ăn cơm tối, Lâm Sơ cảm ơn từ chối nói: “Buổi tối tôi có hẹn.”

Dương Thuần Bối nháy mắt ra hiệu: “Bạn trai?”

Lâm Sơ chỉ cười không đáp, Dương Thuần Bối lại đến gần bên tai cô nhỏ giọng nói: “Ài, thật ra mấy ngày nay vẫn có phóng viên muốn tới đây phỏng vấn cô đó, nhưng bị lãnh đạo từ chối, cô có nhớ anh chàng phóng viên báo chiều Nam Giang lái xe lăn trước không? Anh ấy cũng muốn phỏng vấn cô.”

Lâm Sơ nhú mày cười hỏi: “Tôi có gì tốt để phỏng vấn?”

Dương Thuần Bối đẩy cánh tay của cô: “Cô đã quên hàng năm thành phố đều phải bình chọn nhân vật anh hùng hay sao? Lúc đó cô cứu nhiều người như vậy, có cơ hội đặc cử, Giang Tấn nghĩ muốn giúp cô viết một bài tin tức.”

Lâm Sơ vừa nuốt xuống một ngụm cơm, nghe vậy suýt nữa phun ra, vừa ho khan vừa xua tay khước từ, bị ghen mặt đỏ tai hồng, cuối cùng chạy trốn chết, Dương Thuần Bối vội vàng đuổi theo, âm hôn bắt tán quần tới chiều, nhưng không cách nào thuyết phục được cô.

Mấy ngày nay Lâm Sơ đã bị quấy nhiễu đến cực điểm, bạn học trung học và đại học gọi điện hỏi không ngừng, vài diễn đàn trên mạng đã công bố tư liệu cá nhân của cô, từ lâu cô đã ứng phó không nổi, nếu lại nhận phỏng vấn, phổ lớn ngõ nhỏ mọi người đều biết, cô không muốn nổi tiếng.

Khi tan tầm Dương Thuần Bối lại gọi điện hỏi tiếp, Lâm Sơ ngạc nhiên nói: “Làm sao cô biết số điện thoại của tôi?”

Dương Thuần Bối đắc ý nói: “Nhà cô ở chỗ nào không ai biết, hỏi thăm một số điện thoại di động thì đâu có khó khăn!”

Lâm Sơ có chút bức mình, vừa thu dọn đồ đạc vừa kiên nhẫn ứng phó, khi đi đến tầng dưới cùng thanh âm của Dương Thuần Bối hình như gần bên người, ngược mắt quả nhiên thấy cô hung phấn vẫy vẫy tay, đứng bên cạnh là một người đàn ông mặc áo màu đen thân hình cao lớn, diện mạo có vẻ khôi ngô cùng dáng người hung dữ không hợp chút nào, Lâm Sơ liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ tới Diệp Tinh thường xuyên nói bên miệng “Bắp chân thịt”.

Khuôn mặt Lâm Sơ mang theo nụ cười, bước tới chào hỏi, Dương Thuần Bối lập tức giới thiệu: “Anh ấy là Giang Tấn, tôi đã nói qua với cô, làm một cuộc phỏng vấn rất nhanh, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Lâm Sơ đã bắt đầu tức giận với cô, trên mặt cũng không thể hiện rõ: “Ài, tôi thật sự không muốn lên báo, người nhà tôi không biết chuyện này, tôi không muốn làm cho bọn họ lo lắng!”

Dương Thuần Bối cũng không nản lòng, miệng lưỡi lưu loát luân phiên oanh tạc, chặn trước mặt Lâm Sơ nhất định không cho cô đi, nhưng Giang Tấn chỉ nhàn nhả đứng một bên, mỉm cười nhìn Lâm Sơ đang nhăn nheo ở bên kia.

Lâm Sơ nhìn người khôi xướng, trong lòng tức giận, vẻ mặt nén giận đến phát cáu, phía trước đột nhiên hai nhân viên vệ sinh vội vàng quýnh lên chạy tới, bảo vệ cũng đi theo phía sau gọi điện thoại, la to: “Đứng vậy, thì thể ở trong bãi rác!”

Lâm Sơ còn chưa nghe rõ, Giang Tấn lại biến sắc, lập tức chặn bảo vệ đang gọi điện thoại lại, bảo vệ lão đảo một chút, miệng nắn một câu, trong ký túc xá có mấy người đi xuống, Lâm Sơ nhận ra trong đó có vài lãnh đạo, đoàn người chẳng quan tâm nói chuyện, vội vàng chạy về phía khu rác. Giang

Tấn không nghĩ ngợi gì, lập tức đuổi theo.

Dương Thuần Bối gọi Giang Tấn via tiếng, thì đã không thấy bóng dáng anh đâu, kéo Lâm Sơ về phía trước rồi đuổi theo, Lâm Sơ muốn rút cánh tay ra, Dương Thuần Bối nói: “Đi thôi, đi xem với tôi, vừa rồi hình như nói cái gì ‘thi thể’? Nhất định có chuyện lớn rồi, đi mau!” Dứt lời, cô kéo Lâm Sơ về phía trước.

Lâm Sơ bị cô kéo vài bước, bấp chân bắt đầu bị chuột rút, gương mặt không còn giọt máu, dùng sức đẩy cô ra, xoay người đỡ bấp chân. Dương Thuần Bối do dự nói: “Làm sao vậy?”

Lâm Sơ khoát tay: “Chân tôi đau, tự cô đi đi!” Nói xong cô đứng lên, nhón đầu ngón chân, nhẹ nhàng xoay xoay, nhưng vẫn còn một lực co thắt đau đớn liên tục không dứt kéo tới. Dương Thuần Bối sốt ruột đi tìm Giang Tấn, thấy Lâm Sơ nói không có việc gì, thì lập tức chạy lại.

Lâm Sơ bắt đầu lo lắng không yên cho cái chân mình, lúc trước khi tỉnh táo bị chuột rút xoay xoay xoa nắn thì tốt liền, nhưng lúc này giống như bị chuột rút khi ngủ say, ngay cả trái tim đều đau theo, một hơi không hơn không kém. Cô đang muốn vỗ vỗ chân, đột nhiên trước mặt một bóng mờ phủ xuống, một người mặc tây trang đi tới trước mặt, nói một câu: “Hãy ngồi xuống!”

Lâm Sơ ngẩng đầu vừa nhìn thấy, giật mình.

Trầm Trọng Tuân đứng cách đó không xa đi tới bên xe, bước hai bước thấy phía sau không có động tĩnh, nhìn lại, thấy Lâm Sơ vẫn ngồi yên tại chỗ, chống đầu gối trừng mắt nhìn bóng lưng anh, anh xoay người trong nháy mắt ánh mắt lại đột nhiên thay đổi, giả vờ như không có việc gì.

Trầm Trọng Tuân có vẻ do dự, quay lại bế cô lên, một lát đi tới bên cạnh xe, anh mở cửa phía sau, đỡ Lâm Sơ ngồi xuống.

Lâm Sơ bật thốt lên: “Không cần anh đưa tôi.” Nói chưa xong bà vai bị đè lại, cái ót suýt chút nữa đụng vào trần xe, mông đã dán trên ghế dựa.

Trầm Trọng Tuân nói: “Tự mình xoa chân.”

Lâm Sơ lập tức ngồi dậy xoa nắn, bấp chân dường như đã co rút đau đớn đến tê liệt, cô xoa vài cái mạnh hơn, nhưng không thấy hiệu quả. Trầm Trọng Tuân nhíu mày, ngón tay khẽ nhúc nhích, do dự nhìn đôi chân mảnh khảnh, suy nghĩ một chút, anh rút hai tờ khăn giấy trên bảng điều khiển, quay lại trước mặt Lâm Sơ, vô thanh vô tức ngồi chồm hòm xuống, hai tay cách khăn giấy đỡ đầu gối và mắt cá chân của cô, cẩn thận từng li từng tí nâng lên.

Lâm Sơ kinh hãi, chân giãy giụa theo bản năng, Trầm Trọng Tuân dùng sức đè lại, nói: “Như vậy có vẻ tốt hơn một chút, cô có muốn đi bệnh viện kiểm tra chút không?”

Lâm Sơ quái dị xem xét hai tờ khăn giấy phủ trên đùi, trên bấp chân đầy vết bị muỗi đốt, mắt cá chân không biết bị loại côn trùng nào cắn, các đốt đỏ bắt đầu có mủ. Sắc mặt Lâm Sơ đỏ ửng, nửa ngày mới cảm thấy cẳng chân đã đỡ hơn một chút, “Không cần, hình như tốt hơn rồi.”

Trầm Trọng Tuân nghe vậy, lập tức rút tay về, Lâm Sơ chưa chuẩn bị anh nhanh như thế, cẳng chân còn chưa kịp phản ứng, hình như lại có chút đau đớn.

Trầm Trọng Tuân gấp hai tờ khăn giấy lại, ném lên mặt trên bảng điều khiển, lại lấy hai túi quà trên ghế lái phụ, đưa cho Lâm Sơ nói: “Mấy ngày nay vẫn không rảnh, lễ ra nên đến thăm cô sớm một chút, không biết các cô tan sở sớm như vậy, may mắn gặp được, hôm đó cảm ơn cô, cảm!”

Lâm Sơ ngây ngất, cười gượng nhận lấy túi quà, khách sáo nói: “Anh không cần cảm ơn, đó là việc nên làm, hôm đó là tôi không tốt, chỉ biết nghĩ cho bản thân, sau nhớ lại thì vô cùng may mắn, may mắn khi nghe theo anh!”

Trầm Trọng Tuân mặt không biến sắc nhíu mày, khoe miệng khẽ cong lên, một lát thì thu lại, giống như ảo giác. Anh gật gật đầu: “Như vậy không muộn, có cần cái gì thì nói với lãnh đạo của cô, tập đoàn sẽ chịu trách nhiệm tất cả chi phí trị liệu của cô.”

Dứt lời, anh đi vòng bên kia, ngồi vào ghế lái, nhưng vẫn không nhúc nhích nhìn Lâm Sơ trong gương chiếu hậu. Lúc này Lâm Sơ mới kịp phản ứng, vội vàng nhường đường, xe đã chạy đi.

Lâm Sơ đỏ mặt tai hồng than thở: “Quái nhân!” Cô cúi đầu nhìn nhìn cẳng chân, nhớ tới động tác của Trầm Trọng Tuân, không khỏi cảm giận, làm như mình bị ghét bỏ.

Sau khi tắm cay nghìn đắng trở lại phòng trọ, cô tùy ý ăn chút mì ăn liền, rồi lấy quần áo đi tắm rửa.

Phòng vệ sinh cực kỳ đơn sơ, bồn cầu cũ nát không chịu nổi, trên bồn rửa tay đầy rỉ sắt, máy nước nóng phía trên bồn cầu, hai mặt vách tường một nửa được ốp lát gạch men sứ, khi tắm bọt nước văng khắp nơi, toàn bộ trong phòng tắm đều mờ mịt sương mù.

Lâm Sơ vô ý làm vỡ bọc mủ trên mắt cá chân, khẽ kêu một tiếng đau quá, vội vàng tắm sạch sẽ, cô trở về phòng, trước khi ngủ cô mát xa cẳng chân một chút, chắc ngày mai có thể khỏi hẳn.

Ngày hôm sau trở lại đơn vị, nhưng thấy vài vị lãnh đạo quen mắt đã xuất hiện, Lâm Sơ cảm thấy kỳ lạ, cho rằng lại có hạng mục mới, đến giữa trưa cô mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Các đồng nghiệp từ bên ngoài trở về, nói: “Chắc mọi người không biết, ngày hôm qua ở khu rác đã phát hiện một thi thể nữ, cảnh sát phong tỏa hiện trường, nghe nói bằng ghi hình đều lấy đi hết, còn dẫn vài người về đồn hỏi tiếp.”

Lâm Sơ không khỏi kinh ngạc, có đồng nghiệp còn không dám tin: “Thật hay giả, giết người?”

Đồng nghiệp uống một hợp nước, lập tức miêu tả tình hình cụ thể.

Chiều hôm qua, nhân viên vệ sinh đang rửa sạch vật dụng phế thải thì phát hiện bên trong đồng rác nhỏ có một khối nữ thi, thì hoảng hốt kêu đồng nghiệp và bảo vệ đến, bọn họ lại vừa báo cảnh sát vừa báo cho cấp trên biết, khi trời tối một đám phóng viên kéo tới, người dân gần đó cũng chen chúc lại xem

Đồng nghiệp nói: “Khu rác thải người bình thường không vào được, ra vào đều có bảo vệ kiểm tra, cảnh sát nghi ngờ là do nội bộ chúng ta vứt xác, cũng không biết rốt cuộc như thế nào nữa, hiện tại nơi đó còn một đồng người chen chúc, đoán chừng buổi chiều lại có phóng viên tới.”

Nghe tin các phóng viên hoàn toàn không đợi được đến buổi chiều, sáng sớm đã có vài xe phóng viên đợi ở gần khu rác và ký túc xá. Buổi trưa Lâm Sơ ăn cơm thì nghe được một ít tin tức nho nhỏ, cũng không biết là thật hay là giả.

Dương Thuần Bối ngồi bên cạnh gọi điện thoại, giọng điệu có chút lo lắng: “Anh đừng cúp máy, muốn thuyết phục tôi, thì cho tôi hỏi một câu, cũng không phải bí mật gì, từ thi kia là ai, không phải là người ở đơn vị chúng tôi chứ?”

Không biết bên kia nói gì, Dương Thuần Bối gật gật đầu: “Ah, vậy là tốt rồi, nếu không làm tôi sợ muốn chết.” Cúp điện thoại, cô quay sang đồng nghiệp đối diện nói: “Không phải đơn vị chúng ta, hình như gọi là Lưu Hồng Mai, ở khu nhà nông dân cách hai con đường, anh ấy là chồng cô ấy muốn đi nhận thi thể!”

Lâm Sơ dừng động tác lại, đồ ăn ngậm trong miệng, không thể tưởng tượng nổi nghiêng đầu nhìn Dương Thuần Bối.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lâm Sơ không khỏi bật thốt lên: “Cô nói người chết là Lưu Hồng Mai?”

Dương Thuần Bối đang cao hứng, cười đáp: “Đúng vậy, còn ở rất gần đây, chỉ cách hai con đường.” Cô kỳ quái nói, “Cô quen sao?”

Lâm Sơ sững sờ quay đầu lại, càng không dám tin. Dương Thuần Bối còn nghi hoặc nói: “Thật sự quen?” Nhưng Lâm Sơ chỉ nặn một nụ cười buồn tẻ, khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nhạt như nước ốc (*)

(*) Nhạt như nước ốc: thức ăn không có khẩu vị gì, khi ăn giống như đang nhai sáp vậy.

Người chết là Lưu Hồng Mai, không phải là hàng xóm đối diện phòng Lâm Sơ lúc trước sao?

Hồi đó lúc tốt nghiệp Lâm Sơ chạy qua chạy lại giữa hai nơi trường học và đơn vị, tạm thời chưa tìm được phòng ở, chỉ có thể ở tạm nhà Diệp Tĩnh, mãi đến lúc thời tiết nóng nhất cô mới chuyển khu nhà nông dân kia.

Người ở chỗ đó điều kiện không được tốt lắm, đôi khi chị Lưu mua dưa hấu, sẽ cho Lâm Sơ một vài miếng, dù sao thường ngày cũng rất ngoan ngoãn, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, ở chung rất tốt. Hai đứa con gái nhà chị có chút bướng bỉnh, ba bốn tuổi, thường xuyên tranh cãi ầm ĩ, có hàng xóm nghiêm mặt gõ cửa, mỗi lần chị Lưu đều cúi đầu xin lỗi, chưa bao giờ bắt hòa với người khác.

Lâm Sơ chịu khổ một năm, rốt cục tích góp được một ít tiền, ai vừa mới chuyển ra không tới một tháng, chị Lưu lại xảy ra chuyện, đúng là số mạng tại trời.

Đến buổi chiều, trong đơn vị bắt đầu bận rộn, luôn có đồng nghiệp chạy lên chạy xuống, tối hôm qua mới phát hiện thi thể, tất cả việc điều tra đều triển khai khẩn cấp, tất cả mọi người đều phối hợp điều tra, người hỏi thăm tin tức lúc nào cũng nhìn chòng chọc.

Lâm Sơ rót nước thì từ xa thấy dưới lầu cảnh sát nhân dân đi đi lại lại, cô cầm cái cốc đi lại cửa sổ nhìn thử, lại nhìn ra xa nơi nào đó trong khói mù dưới bầu trời của khu rác, khoảng cách quá xa, cái gì cũng không nhìn rõ, cô cắn mép cốc, cau mày.

Sau khi tan tầm chuyên gia vẫn đang nghị luận sôi nổi, cấp bách muốn biết chân tướng vụ án, sau khi lên xe buýt Lâm Sơ mới nhận được cuộc gọi của Diệp Tĩnh, từ lúc án tử xảy ra đến nay phố lớn hẻm nhỏ đều biết đến, án giết người không phải là chuyện nhỏ.

Lâm Sơ ôm di động nhỏ giọng trả lời, Diệp Tĩnh cả kinh: “Trời ơi, cô ấy là hàng xóm của cậu? Lúc tớ xem tin tức cũng chỉ biết thi thể được phát hiện ở đơn vị của cậu mà thôi, không nghĩ tới còn có một tầng quan hệ như vậy.” Cô hung phấn ngay lập tức, “Này, cục công an có đến thăm vấn cậu không? Như thế nào lại không mời cậu đi uống cà phê!”

Lâm Sơ tức giận nói: “Chuyện đâu có liên quan đến tớ, tớ đã chuyển đi từ lâu rồi!”

Diệp Tình nói mát vài câu, lại cùng cô phân tích vụ án, đoán hung thủ là nhân viên trong tập đoàn. Di động bên tai đã muốn nóng lên, Lâm Sơ ngắt lời cô: “Cậu còn chưa chịu tan tằm sao, đừng nói nữa, mình xuống xe!” Dứt lời, cô lập tức thu tuyến (*), dựa vào cửa kính xe mím môi không nói.

(*) Thu tuyến: ý nói nhấn chuông trước khi xuống xe buýt.

Sau một hồi xe buýt dừng lại, Lâm Sơ đến một khách sạn nhỏ, mua một phần mì xào mang về. Mì xào nóng hôi hột nước dấm đầy trong hộp Fastfood, về nhà trọ Lâm Sơ phát hiện hộp đã bị thủng, dầu mỡ chảy đầy trong túi plastic, cô ăn tạm hơn phân nửa, để lại phần dưới cùng nhiều dầu mỡ nhất.

Tắm rửa xong cô vào nhà bếp vì không có bếp nấu và máy hút khói giặt quần áo, hồi lâu mới thấy Thi Đình Đình từ bên ngoài trở về, vừa vào cửa vừa nói chuyện phiếm với người bên ngoài: “Nói như vậy các chị phải bồi thường phí bảo hiểm nhiều như vậy?”

Tang Phi Yến nói: “Đúng vậy, hiện tại chị nghĩ ngờ đây là lừa đảo, chồng mua cho mua bảo hiểm lớn như vậy, sau đó vì tiền phạm tội giết người.”

Thi Đình Đình chặc chặc lắc đầu, thấy Lâm Sơ đang ở trong nhà bếp giặt quần áo, cô đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi, là đơn vị của Lâm Sơ!”

Lâm Sơ vẩy vẩy nước trên tay, bụng chậu nước tò mò: “Cái gì?”

Tang Phi Yến nói: “Đình Đình không nói thì chị cũng quên mất, ngày hôm qua không phải ở đồng rác điền khu đã phát hiện ra một khối thi thể nữ sao, ba tháng trước người phụ nữ đó đến công ty bọn chị mua bảo hiểm, hiện tại bị mưu sát, chồng cô ấy là người được hưởng lợi, có thể được bồi thường một số tiền lớn.”

Lâm Sơ sùng sốt, đột nhiên tim đập thình thịch: “Cảnh sát có đến hỏi các chị không?”

Tang Phi Yến gật đầu: “Buổi chiều đến, hỏi cho bọn họ làm bảo hiểm trừ tính.” Cô chặc chặc nói, “Loại chuyện này, chắc là người chồng làm, người phụ nữ kia còn có thể nhầm lẫn sao?”

Thi Đình Đình hỏi Lâm Sơ có biết một số tin tức gì không, nhưng Lâm Sơ cũng không biết được nhiều tin tức hơn các cô. Nhưng cô không nói ra chuyện cô quen chị Lưu, trong tiềm thức không muốn mình rước lấy phiền phức.

Nhưng cô không muốn rước phiền phức, không có nghĩa là người khác không nhớ tới cô.

Ngày hôm sau thứ sáu, hội nghị thảo luận án giết người càng ngày càng nghiêm trọng, Lâm Sơ chỉ làm dự thính. Buổi chiều phóng viên tiến hành hỏi cô đề lấy tin, hai người lên phòng họp trông ở lầu hai, các ghế tựa có chiều cao khác nhau, Lâm Sơ kéo hai cái ghế ra ngồi xuống, cẩn thận trả lời câu hỏi của phóng viên. Khi kết thúc phóng viên cười nói: “Vẫn là cô tốt, lãnh đạo thì rất kiêu ngạo, vị Quản lý Trầm kia sẽ không đồng ý phỏng vấn đâu, quên đi, tôi không hiếm lạ gì, tôi nghe người ta nói anh ta rất dữ, tôi đỡ phải dọa đến bản thân.”

Lâm Sơ cười cười, không có lên tiếng trả lời.

Khi về chỗ làm, Lâm Sơ thu dọn đồ đạc tính đoán xe về Trữ Tiền, mẹ Lâm đã gọi điện tới dặn dò cô ngồi xe cẩn thận. Đi đến lầu dưới cùng, Lâm Sơ vừa cúp điện thoại, thì nghe thấy một trận ồn ào tiếng “Rầm rầm” phiền phức đến rồi.

Giang Tấn bước nhanh tới chặn Lâm Sơ lại, sờ sờ túi quần lung tung, lấy ra danh thiếp có nhiều nếp nhăn, tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là phóng viên báo chiều Nam Giang, tên tôi là Giang Tấn.” Anh nói thẳng, “Hôm kia ở đồng rác điền khu phát hiện một thi thể nữ, nghe nói cô quen người chết?”

Lâm Sơ giật mình, thề thốt phủ nhận: “Ai nói!”

Giang Tấn cười nói: “Đương Thuần Bối.”

Dĩ nhiên Lâm Sơ không nói gì, chỉ nói: “Biết thì biết, trước kia ở đối diện, nhưng không quen thân, anh muốn hỏi cái gì?”

Giang Tấn nói: “Sau chuyện này, đã hỏi ba người hàng xóm Lưu Hồng Mai nhưng ai cũng không biết, không ngờ cô cũng là hàng xóm của bọn họ, là như thế này, tôi hi vọng cô có thể cung cấp một chút manh mối, nạn nhân lúc còn sống có kết thù oán với người nào không, hoặc là trước đó có chuyện tương tự như vậy xảy ra không?”

Lâm Sơ cau mày, giả bộ nhớ lại: “Thật sự không có, bình thường tôi và chị ấy cũng ít lui tới, thời gian nghỉ ngơi khác nhau, không có ấn tượng gì.” Trên thực tế, quả thật chị Lưu không có gì gọi là bị người địa phương chỉ trích.

Phía trước có vài công nhân mặc quần áo lao động ló đầu nhìn sang bên này, Giang Tấn đứng nơi có nhiều người chú ý tới hướng chỉ còn có một chiếc xe màu đen làm người khác chú ý, Lâm Sơ không muốn ở lại cùng anh quá lâu, nói xong đã muốn đi, Giang Tấn chặn cô lại: “Cô nhớ lại lần nữa đi, tất cả những điểm bình thường đều có khả năng trở thành manh mối quan trọng. Cô cũng biết, nạn nhân để lại hai đứa con nhỏ, nhỏ như vậy mà đã không còn mẹ, thật là đáng thương, buổi trưa tôi đến nhà các cô bé, ba của hai đứa bé không ở nhà, hai cô gái nhỏ luôn ở trong nhà khóc, chỉ là một đứa trẻ!”

Lâm Sơ bắt đầu dĩ nhiên nói: “Đừng nói tôi cái gì cũng không biết, cho dù biết cái gì, cũng nên nói cho cảnh sát biết!” Dứt lời, cô lách qua Giang Tấn đi đến cổng lớn, vài tên công nhân kia vẫn nhìn xung quanh nơi này, Lâm Sơ cúi đầu, bước nhanh rời đi.

Trở lại Trữ Tiền phải đổi ba chuyến, Lâm Sơ nhắm mắt dưỡng thần, chuyến xe đầu tiên thêm thiếp ngủ xem té xuống sàn suýt nữa là cô hét lên.

Giang Tấn cột nhà nhìn cô phát phát tay: “Người đẹp tôi hộ tống cô về nhà!” Người bên cạnh chờ xe nghe thấy tiếng thanh niên, đều có bộ dạng vẻ mặt hiểu rõ.

Lâm Sơ đồ mắt tai hồng, cũng không để ý tới anh, 15 phút sau lại ngồi chuyển xe thứ hai, đi được một đoạn cô quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Giang Tấn lái xe, chậm rì rì đi theo phía sau. Người ngồi bên cạnh lúc trước chờ xe cùng cô, cũng quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Hiện tại các thanh niên trẻ tuổi cứ yêu đương như vậy, rất có tình ý!”

Lâm Sơ cười nhạt không nói.

Khi lên chuyển xe thứ ba thì trời đã tối, mây đen bao trùm một tầng mỏng, lúc này Giang Tấn mới nhìn ra điểm đến của cô nhìn cô kêu: “Cô đi Trữ Tiên? Nhà cô ở đâu?”

Lâm Sơ nhìn xung quanh, làm bộ như không biết anh, Giang Tấn mất kiên nhẫn, xuống xe đi tới trước mặt cô, phụng phịu nói: “Không hỏi hỏi cô chút sự việc sao, có gì mà không thể nói!”

Mặt Lâm Sơ không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao tôi phải nói? Tôi nói tôi không biết cái gì hết, tại sao anh không tin?”

Giang Tấn cười nhạo một tiếng, đang định mở miệng, đột nhiên phía bên cạnh có tiếng còi. Một chiếc xe thương vụ màu đen từ từ dừng lại bên cạnh, cửa phía sau xe tự động mở ra, Trầm Trọng Tuấn lộ ra nửa người, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Sơ kinh ngạc, mơ hồ nhìn thấy hai lãnh đạo cấp cao Thành Thủ, Giang Tấn cũng thoáng kinh ngạc, chỉ nói: “Không có chuyện gì, chỉ cùng bạn nói chuyện phiếm!”

Trầm Trọng Tuấn nhìn thoáng qua Lâm Sơ, Lâm Sơ thu lại vẻ mặt, mỉm cười gật đầu. Xe buýt phía sau chạy tới, bóp còi thúc giục xe thương vụ và chiếc xe màu đen đang cản đường, Giang Tấn vội vàng di chuyển xe, nhân cơ hội đó Lâm Sơ chạy nhanh tới chỗ xe buýt, vội vàng vàng bước lên.

Trầm Trọng Tuấn thấy cô chạy trốn, không khỏi nhíu mày, cách cửa kính xe nhìn thoáng qua sắc mặt bức mình của Giang Tấn. Một lãnh đạo bên cạnh nói chuyện điện thoại xong, cười nói: “Kia là Tiểu Giang sao?”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Vâng, là nó.”

Lãnh đạo cười cười, lại nói đến lần này đi Trữ Tiên khảo sát một chuyến.

Phía bắc Trữ Tiên cải tạo gần hai năm, có một khu mới gần khu trung tâm có một khu danh lam thắng cảnh quốc gia, xung quanh khu đó có mấy chỗ đồi núi hoang vu, vẫn chưa khai phá xong, công ty du lịch địa phương muốn cùng tập đoàn Thành Thủ liên thủ khai phá khu đó, đăng ký kế hoạch thành một hạng mục công ty, mức phí đầu tư rất lớn, mỗi một bước đều rất cẩn thận, Trầm Trọng Tuấn được phái tới đây, mặc dù thấy ngoài ý muốn, nhưng giống như trong dự đoán.

Lâm Sơ luôn chú ý tới chiếc xe phía sau, mắt thấy màn đêm buông xuống, đi vào khu Trữ Tiên đèn đường cũng ít dần, tầm mắt không bằng trước kia. Phía sau không có đèn xe sáng lên, Lâm Sơ đoán rốt cuộc cũng được Giang Tấn buông tha, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xuống xe mẹ Lâm lại gọi điện thoại tới thúc giục, khi tan tầm Lâm Sơ bị Giang Tấn làm phiền, vừa đúng lúc bỏ lỡ chuyển xe đầu tiên, vô duyên vô cớ lãng phí gần một giờ, cô đứng phía sau né tránh tài xế xe lam, bắt một chiếc taxi, lúc này mới báo cho mẹ Lâm 10 phút nữa mới tới nhà, lại không biết phía sau có xe bám theo, chỉ là tiếng ồn bị chặn ngoài xe, Lâm Sơ không nghe được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhà Lâm Sơ thuộc loại ký túc xá công nhân viên chức do công ty kiến trúc địa phương xây dựng, một tòa duy nhất, cũng không tính là tiểu khu, lão tổng công ty quen biết với ba Lâm, năm đó đã bán lâu 5 cho ông ta, cách vị trí nhà xưởng rất gần, ba Lâm cũng thuận tiện. Đã hơn mười năm trôi qua, nhà xưởng cũng đổi chủ, nơi này có chút hoang vắng heo lánh giống như trước, ban đêm ra vào thì phải đặc biệt cẩn thận.

Cửa sắt nhà lâu mở rộng, có vài chiếc xe đạp và xe gắn máy đỗ trên mảnh đất trống, đi sâu vào trong là công trình đang thi công, bởi vì thường xuyên có xe hàng ra vào, nên lâu dưới dễ trống. Bên ngoài là tiệm tạp hóa, lúc này đã đóng cửa, bên sườn phải cầu thang là nơi tối nhất, bên cạnh là phòng bảo vệ, bên trong phòng bác bảo vệ đang nghe radio, hí khúc (*) có chút ồn ào, ở trong này không có TV, vì vậy đây là niềm vui duy nhất của bác ấy.

(*) Hí khúc: Chỉ các loại kịch hát nói chung như tuồng, chèo, cải lương.

Lâm Sơ xuống taxi, thì nghe một loại tạp âm lẫn át tiếng hí khúc, nhưng mà chỉ trong chốc lát tạp âm đó đã đi đến bên cạnh, dưới ánh trăng mờ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng làm cho cô cau mày.

Giang Tấn tháo mũ bảo hiểm xuống, sửa lại mái tóc rối tung một chút, “Rốt cuộc cũng hộ tống cô về tới nhà, Lâm tiểu thư, nhà cô không khó tìm lắm, thật đó!”

Lâm Sơ tức giận cười nói, “Giang tiên sinh, anh thật là quá thận trọng, tôi còn tưởng là có người đàn ông thô tục nào đó theo dõi tôi chứ, trước kia có vùng này có người hay khoe của, sau đó bị bắt lại, vừa rồi tôi còn tưởng là hắn đã được thả ra rồi chứ, cũng may là anh, cảm ơn, quay về trên đường cẩn thận.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Dưới màn đêm tối tăm, bốn phía không có đèn đường, chỉ có ánh trăng mờ ảo chiếu sáng, mặt Giang Tấn xanh mét cũng không gọi Lâm Sơ, nhưng mà tiếng hít thở đều đặn lại cực kỳ rõ ràng, bên trong tòa nhà tiếng hí khúc tựa như bay theo làn gió tản ra trong không khí, dư âm cũng không bắt được.

Giang Tấn chạy tới trước vài bước, chặn trước mặt Lâm Sơ, Lâm Sơ không kịp dừng bước, đột nhiên đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, Lâm Sơ vội vàng lui về phía sau.

Giang Tấn cười nói, “Lâm tiểu thư, nói trắng ra, những người hàng xóm kia nói chuyện luôn né tránh không phải là cái gì cũng không biết, bọn họ biết gì đó, nhưng lại không muốn nói ra, ví dụ như giữa Lưu Hồng Mai và chồng chị ấy có rất nhiều mâu thuẫn, những mâu thuẫn này là mỗi lửa đủ để giết người!”

Lâm Sơ có chút mệt mỏi, “Anh nói lời này, rất giống kịch bản phim truyền hình, dẫn dắt người làm chứng?” Mặt cô không chút thay đổi nói, “Phóng viên Giang, tôi và người chết chỉ là quan hệ hàng xóm vô cùng bình thường, giữa chúng tôi cho dù là bối cảnh trình độ học vấn với lại trên phương diện công việc đều vô cùng khác biệt, nếu là anh, anh sẽ thân thiết với bọn họ? Bây giờ hành động của anh đủ để kết tội quấy rối, vì không chứng cứ nên tôi không đến báo chiều Nam Giang tố cáo anh!”

Lâm Sơ vòng qua Giang Tấn, đi nhanh về phía cầu thang, trong nháy mắt bóng dáng nhỏ gầy biến mất ở cửa cầu thang tối đen.

Đột nhiên Giang Tấn nhớ tới hình dáng Lâm Sơ ngày đó cảm lo, sau một câu tiết lộ hành động tập đoàn Thành Thủ, lại dùng gấp đôi số chữa tò mò lòng trung thành của mình, cho đến mới vừa rồi, anh tổng kết ra bốn chữ - miệng lưỡi sắc bén, cùng với vẻ mặt ôn hòa của cô thật khác một trời một vực.

Giang Tấn liếc nhìn xung quanh, giống như người lần đầu đến vùng hoang vu, một màu tối đen, lầu bốn và lầu năm đèn còn sáng, cũng không biết Lâm Sơ ở hộ nào, Giang Tấn cười cười, bước lên mô tô rời đi.

Lại nói vùng này không có đèn đường, đường xá tự nhiên rộng rãi hơn, công trường đang thi công phía trước và tòa nhà rất gần nhau, cách đó không xa là những ngọn núi nối liền nhau, dưới ánh sáng bầu trời đêm vẫn có thể thấy rõ nơi đất trống lộ ra từng khối đất vàng, đi lên trước nữa là di sản cấp quốc gia, một chiếc xe màu đen từ bên kia chạy ra, cách Giang Tấn rất xa, thoáng lướt qua.

Lâm Sơ vừa vào nhà đã bị mẹ Lâm giáo huấn, mười phút đi xe lại thành mất mười lăm phút, ba Lâm đang ăn dưa hấu, ậm ừ nói, “Có năm phút mà bà cũng nói!”

Mẹ Lâm quay đầu nhìn chằm chằm nói, “Ông già chết tiệt, ông nói cái gì!”

Ba Lâm lập tức khúm núm, nghiêng người tiếp tục ăn dưa hấu, chỉ đặc biệt xoay người trừng mắt nhìn Lâm Sơ, Lâm Sơ nhị cười, ôm bụng kêu “Đói”, lúc này mẹ Lâm mới dừng.

Thức ăn bùng ra từ lò vi sóng, nóng hổi, mẹ Lâm lại than thở, “Vị trí nhà này của chúng ta thật đúng là xui xẻo, phòng ốc trên con đường nhỏ phía trước kia đều lần lượt dỡ bỏ, vừa đúng lúc nhà chúng ta mới tới, hủy không được!” Bà để Lâm Sơ đăng lên web, định bán phòng này đi.

Lâm Sơ bằng mặt không bằng lòng, sau khi ăn xong len lén bàn bạc với ba Lâm, ba Lâm nói, “Xưa nay mẹ con chính là loại phụ nữ đó, tóc dài kiến thức ngắn, nhà tốt thế này tại sao phải bán, nói không chừng còn có thể bị dỡ bỏ đấy chứ!”

Lâm Sơ lại cười nói, “Hủy hay không hủy đều là người khác nói, tình hình trước mắt cũng không khác lắm sửa lại là được rồi, xung quanh đều bị dỡ bỏ xong rồi xây lại, mặc dù nhà chúng ta cách xa cảnh khu một chút, nhưng dù sao vẫn có thể ra giá cao, đến lúc đó dù cho thuê, cũng có thể có một giá tốt.” Cô nhỏ giọng nói, “Nhưng nếu mẹ không đồng ý, con sẽ nói dối mẹ đã đăng lên web là được rồi!”

Ba Lâm gật đầu một cái, giữ bí mật.

Thứ bảy Lâm Sơ đến nhà ông bà nội một chuyến, sau khi hỏi thăm sức khỏe hai ông bà thì đến quán nước gần đó mua nước trái cây. Các chủ hàng rong cũng tụ lại một chỗ xôn xao bàn tán tin đồn chính sách dỡ bỏ gần đây, đều nói tương lai vùng này sẽ được quy hoạch, sau này mấy quán nhỏ không thể kinh doanh được nữa. Lâm Sơ xếp hàng chờ tính tiền, đột nhiên thấy bọn họ nhìn người nào đó, Lâm Sơ tò mò quay đầu lại, thì thấy năm người mặc âu phục mang giày da đang chậm rãi đi tới, Trầm Trọng Tuấn đứng bên trái, gơ tay chỉ một loạt phòng ốc, hình như giới thiệu cho lãnh đạo bên cạnh.

Lúc đi tới quán nước, mấy người lãnh đạo thấy nơi này có nhiều người vây quanh, thì dừng lại, bảo một người cấp dưới đi mua nước trái cây, lại nghiêng đầu nhìn Trầm Trọng Tuấn cười nói, “Những thứ này tiện nghi, tối mai lúc trở về mua nhiều nước trái cây một chút.”

Trầm Trọng Tuấn mỉm cười gật đầu, hình như tầm mắt dừng lại một chút, nhìn thẳng phía Lâm Sơ, Lâm Sơ sưng người, lập tức nở nụ cười, dường như Trầm Trọng Tuấn cũng không ngờ tới, lúc câu môi khóe miệng có chút cứng ngắt, đứng nhìn một cách quái dị, Lâm Sơ vừa tim tiền xu, lại vừa tò mò liếc mắt nhìn, miệng cũng không dừng, “Ông chủ, thiếu hai đồng!”

Chủ sạp nhìn tay Lâm Sơ, lập tức lấy hai đồng từ trong lọ ra, cười nói, “Lỗi tai dài hơn con mắt, không nhìn cũng biết!”

Lúc này Lâm Sơ mới nhìn chủ sạp, cười nói, “Ai nói tôi không nhìn, vẫn còn dư quang đấy!”

Lâm Sơ xách nước trái cây về nhà, lúc đi qua người nọ, đột nhiên có vị lãnh đạo nói, “Ai, cô gái này nhìn có chút quen mặt!”

Trên đường ồn ào, Lâm Sơ cũng không nghe rõ, chỉ lầm lũi đi dưới ánh mặt trời chói chang, vội vàng đi về nhà, hình như trên bắp chân bị muỗi đốt, một nốt đỏ nổi lên, Lâm Sơ khom lưng gãi, đi vài bước lại cong chân lên, mu bàn chân có chút ngứa.

Trầm Trọng Tuấn thuận thế nhìn lại, tầm mắt không khỏi lướt qua Lâm Sơ đang đứng yên gãi chân, nói: “Ngày đó ở Nam Hồ, cô ấy chính là người giúp đỡ cứu cô gái kia.”

Lúc này lãnh đạo mới nhớ lại, “A, cậu vừa nói như thế thì tôi nhớ ra rồi, hình như lão Vương còn khen cô ấy, không ngờ nhìn gần lại gầy như vậy, bây giờ cô ấy không như bề ngoài, tư tưởng tốt, can đảm!”

Trầm Trọng Tuấn nghe thấy ba chữ “Tư tưởng tốt”, chẳng hiểu tại sao lại có chút buồn cười, bên kia cấp dưới mua nước trái cây đã về, đoàn người lại tiếp tục đi khảo sát.

Lâm Sơ ở trong nhà hưởng thụ hai ngày, chủ nhật sau bữa cơm chiều lại vội vàng chạy về nội thành. Mẹ Lâm đưa một túi nước trái cây để cho cô mang theo, Lâm Sơ khoát tay nói, “Ồ đó mua được, nhiều như vậy nặng lắm, con phải đổi ba chuyến xe đấy!”

Mẹ Lâm khuyên răn: “Những thứ này có bao nhiêu nặng, mẹ con ngay cả bình gas cũng có thể vác, cầm đi, con đừng tưởng mẹ không biết, con ở nơi đó có mấy lần mua nước trái cây, trở về con bị tảo bón, lần sau mẹ mua cho con một ít mật ong.”

Lâm Sơ ngượng đỏ mặt, lại nghe mẹ Lâm hỏi tới chuyện hẹn hò, Lâm Sơ đành phải nói qua quýt mấy câu, lúc này mới được đi.

Hàng xóm lâu hai là tài xế xe ba bánh, Lâm Sơ gõ cửa một cái, nhờ anh ta chở Lâm Sơ ra bến xe, lại móc ra mười tệ, nhưng đối phương không chịu nhận, đùn đẩy một hồi mới miễn cưỡng nhận lấy.

Lâm Sơ xuống xe, mang theo túi nước trái cây lên đã chiếm hết chỗ ngồi, lúc này bầu trời Trừ Tiễn đầy sao, vừa vào thành phố Nam Giang thì đã thay đổi, Lâm Sơ ngỡ người ở nội thành năm năm, cho tới bây giờ cô cũng chỉ thấy vàng trắng lè loi, thỉnh thoảng có đèn máy bay xẹt qua bầu trời đêm, chỉ thêm phần hiu quạnh.

Hơn chín giờ tối rồi cuộc cũng tới nơi, Lâm Sơ bắt đầu đi tới hoa viên Quan Cầm, trong tay xách túi nước trái cây nặng trĩu, mỗi bước cô bước đi rất khó khăn. Đi tới ngã tư dòng xe cộ dần dần nhiều hơn, Lâm Sơ đứng bên ngã rẽ bóng đèn tối mờ, không có người đi đường, đối diện là một siêu thị lớn, cách đó không xa là một cây cầu, người qua lại trên đó cũng tương đối thưa thớt.

Đèn đỏ tắt chỉ trong nháy mắt xe đồng loạt chuyển động, “Ầm” một xe cách đó không xa chạy nhanh qua.

Lâm Sơ dừng lại ở lối đi bộ, cúi đầu lấy một chai nước trái cây, không khí vẫn nóng bức giống như ngày trước, cũng không biết đang gặp nguy hiểm, hòa lẫn trong bầu không khí này.

Âm thanh túi ny lon lẫn lộn nên không thể nghe thấy tiếng bước chân, một bóng người ở phía sau đầu Lâm Sơ, lén lút bước chân cũng dừng lại.

Một giây tiếp theo. Sau lưng Lâm Sơ bị một lực rất mạnh đẩy về phía trước, theo quán tính cô vọt tới trước, thất thanh hét chói tai, lập tức túi nước trái cây trong tay rơi xuống, “Bịch bịch bịch” nước trái cây chảy đầy trên mặt đất. Rất nhiều xe chạy thẳng tới, chạy tới gần Lâm Sơ cũng không thắng được, đột nhiên phía sau tiếng xe máy “Rầm rầm” chạy tới, nhanh chóng vọt tới chỗ Lâm Sơ, xe từ trên cao chạy xuống nườm nượp, xe thương nhân màu đen theo sát dòng xe cộ.

Bóng người kia nhanh chóng lui ra phía sau bỏ chạy, nhưng không ngờ tới lại xuất hiện một chiếc mô tô trước mặt vẹo một cái, trực tiếp vọt tới chỗ hán, phía trước tiếng hét chói tai của Lâm Sơ phá tan sự yên tĩnh ở đường quốc lộ, xe hai bên đường hỗn loạn phanh lại, bánh xe ma sát mặt đất, âm thanh chói tai, một cỗ hơi nóng từ sườn xe đánh úp tới, đột nhiên Lâm Sơ ngã phịch xuống đất không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Thanh Xuân 430

Một chiếc xe dừng lại sát bên đường, đèn xe chiếu xa có thể thấy rõ những người ở xa, chỉ ngẩn ngừ trong hai giây, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, người kia bị ngã xuống đất lại thất bại chói tai một lần nữa, chột chống đỡ bò dậy, còn chưa đứng vững mà đã chạy về phía trước, chạy được hai bước rồi lại ngã xuống đất.

Khoảng cách chỉ có hai bước, bánh xe ma sát mặt đường, rốt cuộc cũng đã dừng lại trước mặt Lâm Sơ. Tất cả người đi đường ở ngã tư đường và tài xế cũng hoảng sợ không khỏi đổ mồ hôi, tốp ba tốp năm chạy qua làn đường đi bộ.

Bên kia Giang Tấn chặn đường đi, hung thủ liều vòng qua xe mô tô, chạy thực mạng về phía trước, Giang Tấn cũng không cho hắn ta một chút cơ hội, nhảy xuống mô tô, trực tiếp vung một quyền. Hung thủ cũng không chịu yếu thế, kêu đau một tiếng tức giận đánh trả lại, hai người lập tức đánh nhau.

Xe thương nhân màu đen và đèn tín hiệu giao thông cách ba bốn chiếc xe, Trầm Trọng Tuân chỉ nghe được hai tiếng thét chói tai, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Hình như phía trước đông ngẹt người, người xung quanh cũng chạy về phía giữa đường quốc lộ, mấy người lãnh đạo có chút mệt mỏi, hơi mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

Trầm Trọng Tuân nghiêng đầu, tùy ý nhìn về phía bên kia đường, hai người đánh nhau rồi vào tầm mắt anh, Trầm Trọng Tuân sững sờ, có hai ba câu với lãnh đạo, thì vội vàng xuống xe, chạy tới nơi nào đó.

Mấy người đi đường bị xe bốn phía vây quanh, có người gọi báo cảnh sát, có người muốn tiến lên giúp một tay, tình huống ở giữa ngã tư đường cũng tương tự như thế, lúc Trầm Trọng Tuân chạy đi, cũng nhìn thấy tình huống ở chỗ đó, trên đất toàn là nước trái cây, không biết người nào gặp tai nạn, loáng thoáng có thể nhìn thấy mái tóc dài xõa xuống.

Trầm Trọng Tuân không hề để tâm, chớp mắt đã chạy tới bên cạnh Giang Tấn, dường như hung thủ đang đánh liều mạng, một tay sờ lưng tung trong túi quần, đột nhiên móc ra một cây dao găm nhỏ. Giang Tấn lại đánh hai quyền, thấy hung thủ hoa mắt, dường như có thể thấy máu chảy xuống, hắn quát to một tiếng, chọt cầm dao đâm tới, lập tức xung quanh vang lên tiếng kinh hô liên tiếp, Trầm Trọng Tuân không do dự nữa, từ sau lưng hắn ta đánh tới, dùng sức nắm tay hắn, trên cổ tay hung thủ đau nhói, khi tiếng thét chói tai của hắn còn ở trong họng, Trầm Trọng Tuân vặn cổ tay một cái, hung thủ đau tê tâm liệt phế lập tức kêu rên một tiếng, vật trong cánh tay đau nhức bị gỡ ra, cây dao găm bị rơi xuống đất.

Trầm Trọng Tuân lại vặn cánh tay kia của hắn, không quan tâm hắn kêu đau, hung hăng dùng đầu gối đè hắn xuống, chế ngự hắn ta trên mặt đất, hung thủ vẫn còn giãy giụa, cũng bị đau đến sắp chết nên đứt quãng kêu đau, Trầm Trọng Tuân nhìn về phía Giang Tấn nói, “Không sao chứ?”

Mặt Giang Tấn sung đỏ, khoe mắt rơm rớm máu, bây giờ đầu óc choáng váng đến hoa mắt, chỉ khoát tay một cái, đột nhiên nhớ tới, “Lâm Sơ!”

Trầm Trọng Tuân sững sờ, chỉ thấy Giang Tấn lắc lư lao đảo bước mấy bước đi về phía giữa đường “Lâm Sơ bị xe đụng!”

Trầm Trọng Tuân nghe vậy, trên tay không khỏi căng thẳng, lập tức cổ tay hung thủ như bị vỡ vụn, dường như có thể nghe tiếng “Rắc rắc”, hung thủ kêu khóc đứng lên, vừa xin tha tội vừa cầu cứu, Trầm Trọng Tuân nhìn hai người đàn ông đang đứng xem nói, “Sang đây giữ hắn, chờ cảnh sát.”

Hai người đàn ông kia lập tức bước lên, hai bên trái phải chế trụ tên hung thủ, Trầm Trọng Tuân không nói hai lời, lập tức chạy tới ngã tư đường, chớp mắt đã vượt qua Giang Tấn.

Lâm Sơ chưa hoàn hồn ngồi bệt dưới đất, dường như hai chân bị mất cảm giác, cô làm như thế nào cũng không đứng lên được, bị dọa sợ nên chảy nước mắt liên tục, chỉ thiếu gào khóc, tài xế kia vội vàng giải thích, “Tôi không đụng vào cô, thật sự không có đụng vào!”

Trầm Trọng Tuân đẩy đám người chen vào, người hai bên bị ép ngã mấy bước, không khỏi mắng chửi.

“Lâm Sơ!”

Đôi mắt Lâm Sơ đầy nước mắt mờ lung ngược đầu lên nhìn, tầm mắt mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy người vừa tới toàn thân mặc âu phục, cao to mạnh mẽ, cô khóc đến thâm thương, nói không được, chỉ nói một câu, “Tôi không đứng nổi, không đứng nổi...”

Có người hỏi Trầm Trọng Tuân có biết Lâm Sơ hay không, còn có người nói đã gọi xe cứu thương, tài xế liên tục nhấn mạnh, “Tự nhiên cô ấy lao ra, thật sự tôi không đụng cô ấy!”

Rốt cuộc Giang Tấn cũng chạy tới, vén áo lên lau giọt máu ở khoeo mắt, mắng một tiếng mới nói, “Là người đàn ông kia đẩy Lâm Sơ ra giữa đường.”

Người xung quanh thấy trên mặt anh dính máu, vốn đã hốt hoảng xích ra, nghe anh nói những lời này, mới mơ hồ thấy nguyên nhân hậu quả, mới nhìn lại nơi đèn đường mờ tối bên kia, người xem xung quanh càng lúc càng nhiều.

Trầm Trọng Tuân ngồi chồm hổm xuống, nhìn kỹ chân Lâm Sơ một chút, ngoại trừ xây sát một chút, cũng không có gì khác thường. Lâm Sơ còn đang hết hồn hết vía khóc thút thít, đột nhiên Trầm Trọng Tuân vịn hai vai cô, Lâm Sơ sững người, ngừng khóc.

Trầm Trọng Tuân bình tĩnh nhìn cô, “Khóc cái gì mà khóc, không có việc gì hết. Nói xong, anh thò tay về phía hai chân Lâm Sơ, ở gần tới anh dừng lại một chút, trong nháy mắt đã đặt tay lên chân Lâm Sơ, nhẹ nhàng xoa bóp.

Lâm Sơ chỉ cảm thấy có một đôi bàn tay ấm áp ở đùi và bắp chân liên tục xoa nắn, đột nhiên xuất hiện cảm giác đụng chạm xa lạ, dần dần cảm giác trở về, tê dại nóng rực.

Đột nhiên cô đánh một cái, ánh mắt mơ hồ từ từ nhìn rõ, thấy Trầm Trọng Tuân gần ngay trước mắt đột nhiên cô trở nên tỉnh táo, thân thể hết sức sợ hãi run lên, sống lưng căng cứng.

Trầm Trọng Tuân nhìn cô chằm chằm, tay bóp mạnh mấy cái, lúc này mới diu hai vai cô nói, “Đứng lên thử đi.” Hơi dùng sức, cương quyết nâng Lâm Sơ lên.

Lâm Sơ lao đảo liên tục, trọng tâm không vững, lập tức cô tìm vật chống đỡ, hai tay ôm thắt lưng Trần Trọng Tuấn, nhưng không ngờ Trần Trọng Tuấn lại run lên, nhưng Lâm Sơ không phát hiện ra.

Trần Trọng Tuấn lại thấp giọng đề Lâm Sơ động động chân, Lâm Sơ nghe lời di chuyển, tài xế kia không khỏi thể phào nhẹ nhõm, người xung quanh cũng phải thốt ra vô cùng may mắn.

Từ lúc chuyện phát sinh đến bây giờ chỉ có mười mấy phút đồng hồ, xe cứu thương và xe cảnh sát còn chưa tới kịp, giao thông tắc nghẽn dần dần thông thuận, Trần Trọng Tuấn đỡ Lâm Sơ đến ven đường, lại muốn xem thương thế của Giang Tấn, ai ngờ vừa mới buông tay hai chân Lâm Sơ đã mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống. Trần Trọng Tuấn vội vàng ôm cô lại. Sợ hãi trong lòng Lâm Sơ vẫn chưa hết, bồn chồn lo sợ nín áo Trần Trọng Tuấn, gắt gao không buông. Trần Trọng Tuấn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhìn Giang Tấn kêu, “Cậu đừng chạy, tới bệnh viện.”

Trong lúc Giang Tấn nâng xe ngã từ dưới đất lên, anh đâu còn hơi sức nữa đâu mà chạy, phát tay ra hiệu cho Trần Trọng Tuấn. Có mấy người muốn trực tiếp đưa hung thủ đến đồn cảnh sát, Giang Tấn tiến lên đập hấn một cái, lên tiếng nói, “Đưa đi, chờ cảnh sát tới không biết phải đợi tới khi nào!”

Có người tốt bụng nhét hung thủ vào xe mình, lập tức đi tới đồn công an. Giang Tấn nhìn lại bên kia, thấy Trần Trọng Tuấn đang ôm Lâm Sơ, cúi đầu không biết đang nói gì, một lát Lâm Sơ lại lắc đầu, một lát lại gật đầu, hai tay nín chặt áo Trần Trọng Tuấn, Giang Tấn không khỏi hậm hực, cảm thấy mất mát.

Xe cảnh sát và xe cứu thương cũng tới, hiện trường có chút hỗn loạn.

Giang Tấn ngồi lên xe cứu thương, lại chỉ vào chiếc mô tô ven đường nói, “Xe, xe của em”

Trần Trọng Tuấn vỗ đầu anh một cái, dặn dò Lâm Sơ vẫn còn sợ hãi, “Hai người lên xe cứu thương tới bệnh viện, tôi lái xe cậu ấy đi theo phía sau!”

Lâm Sơ vịn ngón tay, tây trang của anh không khỏi có nếp nhăn. Đột nhiên Giang Tấn lạnh lùng mở miệng nói, “Không cần phải lưu luyến không rời như vậy.”

Trần Trọng Tuấn liếc mắt nhìn anh một cái, lại trấn an vỗ vỗ tay Lâm Sơ nói, “Đừng sợ.”

Lâm Sơ cũng cảm thấy hành động của mình quá mức khác thường, nhưng vẫn không khống chế được động tác của mình, hồi lâu cô mới gật đầu một cái, cắn răng một cái mới buông tay ra, lúc này Trần Trọng Tuấn mới nhảy xuống khỏi xe cứu thương.

Lâm Sơ nắm ghế ngồi, tầm mắt nhìn về phía sau cửa xe. Trần Trọng Tuấn cỡi mô tô chạy theo phía sau, tốc độ vừa nhanh lại mạnh mẽ, một thân âu phục lại đội nón bảo hiểm, nhìn tổng thể không thể nào hợp được, phía sau còn có xe cảnh sát theo sau.

Giang Tấn ngồi co quắp trên ghế, chân dài đá đá chân Lâm Sơ, “Này, hỏi cô.”

Lâm Sơ thu hồi tầm mắt, nghe Giang Tấn nói, “Cô đắc tội với người nào?”

Lâm Sơ lắc đầu một cái, cau mày trả lời, “Tôi đâu có đắc tội với ai đâu.” Từ trước đến nay cô đều vui vẻ với mọi người, hòa hòa khí khí, chỉ có lúc nói chuyện với Giang Tấn thì có chút bức bối, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có người trước mặt này thôi, chẳng qua Lâm Sơ không nói ra lời mà thôi.

Giang Tấn ngửa đầu suy tư, hôm nay anh cố ý đứng chờ ở bên xe, đi theo dọc đường, chỉ muốn biết Lâm Sơ ở đâu, cũng không phải anh muốn hỏi chuyện của Lưu Hồng Mai, nhưng mà nhìn không được cái khẩu khí kia.

Lúc Lâm Sơ xuống ngã tư đường, dường như anh thấy có một người đàn ông lén lút đi theo phía sau, có thể chắc chắn rằng, người đàn ông kia không xuống từ xe buýt, mà là đã đợi ở đó lâu rồi, lúc rat ay không chút do dự, vốc dáng cũng có chút vạm vỡ, thậm chí mang theo dao găm bên người, không phải là cướp tiền cướp sắc, mà là trực tiếp lấy mạng.

Sau khi đến bệnh viện lại náo nhiệt, cảnh sát vào cửa, lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

Trên đùi Lâm Sơ có vết xước, cũng không có gì đáng lo ngại, cô nói lúc trước chân dùng sức đá người quá mạnh với bác sĩ, bác sĩ trấn an nói, “Không sao, thật sự không có chuyện gì, nếu cô vẫn chưa an tâm, thì đi chụp X-quang. Vừa rồi cô bị hoảng sợ, không đứng nổi, đơn giản chỉ là do bị ảnh hưởng bởi sự lo lắng trong lòng mà thôi, không liên quan đến vấn đề sinh lý.” Lâm Sơ thở phào nhẹ nhõm.

Ngược lại Giang Tấn bị thương nặng hơn một chút, bác sĩ bôi thuốc cho anh, anh liên tục hít không khí mà vẫn còn mạnh miệng nói, “Người đàn ông kia bị tôi đánh tàn phế, đoán chừng một lát nữa là không sao.”

Trần Trọng Tuấn đang lo lắng tình trạng của Lâm Sơ, thấy anh vẫn còn có tinh thần nói chuyện phiếm, thì đi tới một gian phòng khác, lúc đi tới cửa thì nghe Lâm Sơ đang cười nói, “Thật sự thì tôi cũng không quá sợ, chỉ thiếu một giây nữa là xém phải chết, tôi còn chạy về phía trước hai bước, may nhờ tôi tránh kịp, nếu không thật sự đã xảy ra chuyện.” Trần Trọng Tuấn không khỏi nở nụ cười, dựa vào cạnh cửa mà không vào bên trong, yên lặng nghe Lâm Sơ và bác sĩ một người hỏi một người đáp.

Kiểm tra xong, ba người đi theo tới đồn công an, Giang Tấn nói hết những gì anh thấy, Trần Trọng Tuấn cũng không biết tình hình trước đó, nghe Giang Tấn kể lại, thật sự là vô cùng nguy hiểm, anh không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía bàn Lâm Sơ.

Lâm Sơ suy nghĩ một lát, mới khẳng định với cảnh sát một lần nữa, “Tôi chắc chắn rằng tôi không có đắc tội với ai cả.”

Cảnh sát gật đầu một cái, mới nói, “Được rồi, vậy chúng tôi sẽ cố gắng điều tra rõ chân tướng, đến lúc đó sẽ thông báo cho cô.”

Ba người rời khỏi đồn cảnh sát cũng đã khuya, trên đường xe cô thừa thốt, Giang Tấn vỗ vỗ xe anh nói, “Này, lên xe, tôi đưa hai người đi.”

Lâm Sơ bật cười, “Tôi đi trước.” Cô nhìn Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, “quản lý Trầm, hôm nay cảm ơn anh, tôi đi trước.”

Trầm Trọng Tuấn hơi cau mày, có lẽ không thoải mái khi bỗng dưng cô lạnh nhạt thế này, một lúc lâu anh mới lên tiếng, “Khuya lắm rồi, để tôi đưa cô về.”

Nửa đêm khuya khoắt, ngay cả xe cũng chỉ lẻ tẻ có chiếc, càng không thấy một bóng dáng một người đi đường nào. Trong lòng Lâm Sơ vẫn còn sợ hãi chuyện vừa rồi, nghe vậy sau một lúc do dự thì đồng ý.

Giang Tấn nhún vai, vội vã nhảy lên xe rời đi.

Hai người rất may mắn, đợi bảy tám phút thì có một chiếc taxi tới. Lâm Sơ ngồi ngay ngắn, cách Trầm Trọng Tuấn một khoảng nhất định, Trầm Trọng Tuấn quan tâm hỏi mấy câu, Lâm Sơ đáp một chút một, trước khi xuống xe Lâm Sơ nói cảm ơn một lần nữa, Trầm Trọng Tuấn mỉm cười, “Chuyện nhỏ, về nghỉ ngơi thật tốt, chớ suy nghĩ quá nhiều.”

Lâm Sơ gật đầu một cái, đưa mắt nhìn xe taxi càng ngày càng xa.

Chỉ còn ba bốn giờ nữa là tới giờ đi làm, Lâm Sơ rửa mặt nghỉ ngơi, chớp mắt đầu óc mơ màng đi tới đơn vị.

Trong tay còn nhiều công việc, tinh thần Lâm Sơ không tốt, ngáp cả ngày, buổi trưa mưa hai ly cà phê, uống hết toàn bộ, lúc này mới mở to hai mắt.

Buổi chiều nhận được điện thoại của cảnh sát, nghe nói vụ án có tiến triển, trong lòng Lâm Sơ căng thẳng, vội vàng hỏi thăm, cảnh sát chỉ nói một lát nữa cô hãy đến cục cảnh sát một chuyến, rất nhiều chi tiết quan trọng vẫn chưa kịp hỏi.

Sau khi giờ làm việc Lâm Sơ vội vàng đi tới cục cảnh sát, thì thấy Giang Tấn đang đứng trước cổng, lúc nhìn thấy Lâm Sơ anh vẫy tay một cái, “Tới rất nhanh.”

Lâm Sơ cười cười, cùng anh đi vào.

Hình như cảnh sát nghiêm túc hơn tối hôm qua, sau khi nói mấy câu đơn giản thì nói tiếp, “Hỏi hẩn cái gì, hẩn cũng không nói, chúng tôi tra được hẩn ta là nhân viên trong tập đoàn Thành Thủ, cô nghĩ xem một chút cô có biết hẩn không?” Nói xong đưa ảnh của hẩn ta đến trước mặt Lâm Sơ.

Lâm Sơ nghe thấy tên đơn vị của hẩn ta thì có chút kinh ngạc, nhìn người trong ảnh, thì giật mình, “Tôi biết hẩn ta, tôi đã thấy hẩn ta nhiều lần rồi, hẩn ta biết chị Lưu.”

Lâm Sơ không khỏi dè dặt trái tim đang sợ hãi của cô xuống, kể lại tỉ mỉ lại đã chứng kiến hơn một tháng trước, dường như vụ án có liên quan đến vụ án giết người chưa phá được kia, cảnh sát lập tức hưng phấn.

Lâm Sơ nói, “Trước kia tôi thấy người đàn ông kia ở cổng bệnh viện, cùng với chị Lưu, hình như lén lút làm gì đó, ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ nhiều, sau đó có lần họ cãi nhau, nghe nói là phải kéo nhau ra gặp ở ngoài, nên tôi có chút để ý, nhưng mà sau đó lại thấy anh ta cười nói với chồng của chị Lưu.”

Lâm Sơ ngừng một chút, đột nhiên nói, “Đúng rồi, hình như trong tay bọn họ đều cầm thuốc, tôi đã thấy hai lần, hai lần đều cầm thuốc.”

Cảnh sát ghi chép từng chi tiết lại, lại hỏi thêm những vấn đề khác. Lâm Sơ khai báo hết những chuyện lớn nhỏ xong, trời cũng bắt đầu tối mới rời khỏi đồn cảnh sát, Giang Tấn gọi cô, “Nếu trước kia cô chịu nói ra sớm một chút, thì cũng không xảy ra chuyện gì.”

Lâm Sơ nhún mày lại, lúc trước Giang Tấn tới hỏi cô cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng chưa từng để ý đến, có thể nói là cô không thể không thừa nhận, khi bản thân chưa gặp họa, cô cũng không để ý quá nhiều.

Sau đó vụ án giao cho cảnh sát, Lâm Sơ cũng không cung cấp được nhiều manh mối.

Cô chưa từng nói chuyện cô bị tập kích cho người khác biết, chỉ nói cho Diệp Tinh biết, lập tức Diệp Tinh chạy tới tìm cô, thấy cô bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Việc cảnh sát đang điều tra cô không thể nào biết được, vụ án giết người có tiến triển nhưng lại từ Tang Phi Yến bùng nổ ra ngoài.

Chuyện xảy ra sau ngày thứ năm, sau khi tan việc Tang Phi Yến lại la ầm lên, “Thật sự có vấn đề, vấn đề vô cùng nghiêm trọng.”

Thi Đình Đình để cô nói từ từ, Tang Phi Yến uống một hớp nước nói, “Ngày mưa bão hiểm là ba tháng trước, cảnh sát cũng bắt đầu điều tra từ giai đoạn này, các cô đoán kết quả thế nào, mưa bão hiểm không phải là muốn kiểm tra sức khỏe để giao phó bệnh án sao, người chết quê ở Quý Châu, ba tháng trước chồng chị ta dẫn chị ta đến một phòng khám tư nhân để khám bệnh, lại chuẩn đoán bị ung thư gan giai đoạn cuối, sau đó quay về Nam Giang chế thuốc theo định kỳ, đúng lúc đó lại dùng bệnh án của hung thủ, hung thủ kia cũng bị ung thư gan, đây là lừa gạt trắng trợn mà, nhưng sự việc quá phức tạp, không chỉ đơn giản như vậy.” Tang Phi Yến lấy một tờ báo chiều Nam Giang ra, đưa cho các cô xem.

Lâm Sơ đọc từng câu từng chữ trong bài báo, quá mức kinh ngạc không thể tả nổi.

Hai vợ chồng chị Lưư quê ở Quý Châu, năm năm trước tới thành phố Nam Giang đi làm, vì chị Lưư sinh hai đứa con gái liên tiếp, bị nhà chồng ghét bỏ, nên quan hệ với lão Ngô càng ngày lạnh nhạt, cho đến khi lão Ngô dẫn chị đi khám bệnh.

Sau khi sinh chị Lưư không bảo dưỡng tốt, cơ thể yếu ớt bị bệnh liên tục, sau khi có kết quả kiểm tra, chị cũng không nghi ngờ gì, lão Ngô đưa ra chủ ý muốn chị lừa gạt tiền bảo hiểm.

Cuộc sống ở thành phố Nam Giang nhiều khó khăn, vật giá nhà đều tăng cao, hơn nữa hai đứa con gái lại sắp phải đi học, kinh tế trong nhà khó khăn, chị Lưư cảm thấy som muộn gi mình cũng chết, dứt khoát làm liều một lần, nghe theo lời lão Ngô nói.

Bọn họ ở trong bệnh viện tìm hiểu đến nơi đến chốn, một người đàn ông trung niên mắc bệnh lâu rồi, cho dù giết người có bị tra ra, người đàn ông trung niên kia cũng không sợ chết, chỉ cần lừa đảo thành công, hắn ta có thể có được một khoản tiền để lại cho người nhà, vì vậy mới mạn tay đánh một trận.

Ai ngờ bị Lâm Sơ bắt gặp cảnh hắn và lão Ngô ở chung một chỗ, trí nhớ của người đàn ông trung niên kia cũng không kém, sau đó lại nhớ tới cũng từng gặp Lâm Sơ ở trước cổng bệnh viện, tuần trước lại nghe nhân viên tạp vụ nói Lâm Sơ bị một phóng viên đang theo vụ án tới hỏi tin tức, hắn ta lo lắng chuyện sẽ vỡ lở, Lâm Sơ sẽ khai ra hắn, dứt khoát không làm thì thôi đã làm thì phải làm đến cùng, tới gặp lão Ngô hỏi thăm chỗ ở của Lâm Sơ, nhà cô ở gần đây ngồi canh ở đây hai buổi tối, rồi cuộc ra tay vào tối chủ nhật.

Tang Phi Yến tiếp tục nói, “Tôi cảm thấy tốt nhất nhìn một đoạn là đoạn phía trên kia, cảnh sát tới Quý Châu điều tra manh mối trước, lại có người giả mạo quản lý công ty bảo hiểm, cùng chồng nạn nhân nói vợ hắn có bệnh, đúng là lừa đảo, còn nói ra Quý Châu, kết quả người chồng đó không đánh mà khai, nói thật là vợ hắn ta không có bệnh, do phòng khám chuẩn đoán sai, đây không phải là trùng hợp sao, người quản lý giả mạo kia trực tiếp cung cấp manh mối cho cảnh sát.”

Thi Đình Đình khen ngợi nói, “Quá thông minh đi, ai mà lợi hại như vậy?”

Tang Phi Yến khoát tay, không ai biết cả.

Tác giả viết bào báo cũng dùng bút danh, chỉ có phóng viên địa phương lúc ký tên mới dùng tên thật, Lâm Sơ như có điều suy nghĩ nhìn về phía tên “Giang Tấn”, vô cùng bội phục anh vì một bài báo độc nhất vô nhị, về phần quản lý giả mạo kia là người nào, đoán chừng cũng không khó khăn để suy đoán.

Rốt cuộc bài báo cho biết vụ án về sau, để giải quyết tốt hậu quả vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Chủ nhật cô không về Trữ Tiền, trốn trong phòng nghỉ ngơi hai ngày, bây giờ khó mà chịu được nóng nực nên đành phải ra cửa.

Ban đầu trên hợp đồng thuê nhà viết rõ tiền điện nước chia đều, các nhà không có đồng hồ điện riêng, vì vậy lắp đặt máy điều hòa cũng là một chuyện phiền phức, phòng Tang Phi Yến ở giữa vách ngăn, không có cửa sổ thông gió, cho nên không tuân theo điều lệ trong hợp đồng, đóng tiền điện theo một tỷ lệ nhất định.

Lâm Sơ cho rằng cô có thể nhịn được, ai ngờ bây giờ cô lại không chịu nổi được nữa, chiều chủ nhật chạy đi mua máy điều hòa, trước khi cửa hàng đóng cửa đã chọn được một máy giá cả vừa phải, trên sổ tiết kiệm lại mất một khoản tiền, Lâm Sơ hết sức đau lòng.

Ngày thứ hai hôm sau, ngày đầu tiên của tháng bảy mặt trời chói chang nóng bức bắt đầu. Khí trời nóng ẩm lên tới 38°C, Lâm Sơ ngồi trong phòng làm việc có máy điều hòa, mới vừa cầm tờ tạp chí trong tay, Lâm Sơ lật tới nhân vật chính trong tờ tạp chí, đoạn chính ngồi trước ống kính. Ngoài ý muốn lật một trang khác, trên đó lại có hình của Trầm Trọng Tuấn, nhưng tư thế hai người ngồi lại giống như đúc, khóe miệng cong lên, hai tay chấp trên bắp đùi, ánh mắt lạnh nhạt, nội dung trên tạp chí là giới thiệu về công ty mới của tập đoàn, Trầm Trọng Tuấn được điều đến Trữ Tiền.

Bên kia Trầm Trọng Tuấn đang ở trong phòng làm việc thu xếp tài liệu mang đến Trữ Tiền, lúc chạm vào tờ tạp chí động tác của anh hơi chậm lại, đầu ngón tay dừng lại trên hình nhân vật chính kia, chậm rãi đọc từng câu chữ kia một lần.

Trợ lý gõ cửa nhắc thời gian, Trầm Trọng Tuấn hoàn hồn trở lại, nhét tờ tạp chí kia vào đồng tài lại mang theo đến Trữ Tiền, chậm rãi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Thanh Xuân

Ban ngày bầu trời nóng bức, mùi hôi thối ở khu phế thải, tất cả các mùi đều bay tới nơi làm việc.

Trong hai tháng này có nhiều chuyện xảy ra, ban ngày công việc căng thẳng, chịu đựng mùi hôi thối, ban đêm Lâm Sơ lại gặp ác mộng, kỳ quái trong mơ có đủ loại hình ảnh vô cùng kỳ quái, thế nhưng sau khi tỉnh lại chỉ còn những hình ảnh mơ hồ, trong đầu chỉ còn lại một mảng tối đen.

Cô quyết định thả lỏng một chút, lập kế hoạch thời gian làm việc hợp lý, sau khi tan việc phải nghỉ ngơi thật tốt.

Không biết gần đây Diệp Tình bận rộn việc gì, luôn không có thời gian rảnh đi ra ngoài, một mình Lâm Sơ đi tới rạp chiếu phim gần Nam Hồ, chọn một bộ phim nghệ thuật mới chiếu.

Trong phòng chiếu người xem thưa thớt, Lâm Sơ ngồi một lát, thấy không có người nào vào nữa, thì cong thắt lưng, lén lén lút lút chạy tới ghế ngồi hàng đầu tiên, móc gói thức ăn vừa mới mua được trong siêu thị ở trong túi xách ra, chăm chú ăn.

Lúc Vương Minh gọi tới thì phim đã chiếu được hơn phân nửa, Lâm Sơ đang tập trung tinh thần, không nhìn số điện thoại đã nhấn nút nhận, nghe bên kia nói một câu “Anh là Vương Minh”, đồ ăn vật ở trong miệng vẫn chưa nhai lập tức mắc nghẹn ở trong cổ họng, cúi đầu ho khan vài tiếng.

Lâm Sơ đè ép cổ họng đáp lại, Vương Minh dừng một chút mới nói tiếp, “Trước đây anh nhìn thấy chuyện xảy ra ở đơn vị của các em, chuyện diễn xuất bên cạnh Nam Hồ đó, lúc đầu muốn gọi điện thoại hỏi thăm em một chút, nhưng vẫn không có thời gian, gần đây như thế nào?”

Lâm Sơ che di động nhỏ giọng nói, “Tốt vô cùng.”

Vương Minh lại hỏi, “Có phải em đang ở rạp chiếu phim không?”

Lâm Sơ nói, “Ừ, đang xem phim, ở đây không tiện nghe điện thoại.”

Vương Minh ừ rừ một lát, nói tiếp, “Cuối tuần em có về thăm nhà không? Cuối tuần này anh về, nếu em cũng về, anh có thể tiễn em một đoạn.”

Lâm Sơ cười đáp, “Không cần, tôi tan làm tương đối sớm, không cùng thời gian với anh, tôi đi về rất tiện, không cần phiền phức.”

Vương Minh cũng không miễn cưỡng, chỉ nói có thời gian thì cùng nhau ăn cơm, sau đó cúp điện thoại.

Lâm Sơ tắt di động rồi bỏ vào trong túi xách, tiếp tục ăn đồ ăn vặt, nam nữ chính trong phim đang tình cảm nồng nàn nhìn đối phương, đột nhiên cô cảm thấy đỉnh đầu có một luồng nhiệt sáng rực, có quy luật một ngưng một thờ. Da đầu Lâm Sơ có chút tê dại, túm chặt túi xách trên vai, từ từ ngược cổ lên, tầm mắt ngẩng lên.

Một giây kế tiếp suýt nữa cô kêu lên thành tiếng, một đôi mắt cùng với mắt cô nhìn chăm chăm vào nhau, miệng sắp sửa chạm vào trán cô, Lâm Sơ vừa há miệng, lập tức có một bàn tay che miệng cô lại, đỉnh đầu đôi môi mờ ra khép lại, “Muốn gọi hôn sao, là tôi!”

Lâm Sơ thở phào một cái, lập tức xui xẻo, tim nhảy loạn liên tục. Cô né đầu sang một bên, gạt tay Giang Tấn ra, dùng dùng nỗi giận nói, “Anh có bệnh à!”

Giang Tấn ngoác ngoác khóe môi, hai tay gác trên ghế, hai cánh tay một chống đỡ, nhưng lại dễ dàng trở mình nhảy qua, Lâm Sơ kinh hãi suýt nữa kêu lên, cái ghế lắc lư rõ ràng.

“Tôi thấy ai đó lén lút chạy tới trước mặt, vừa rồi không có đạo đức công cộng ở chỗ này nói chuyện điện thoại, thì ra là cô!” Giang Tấn hài lòng ngồi xuống, vờ như không thấy Lâm Sơ đang tức giận.

Lâm Sơ thẹn đỏ mặt, không khỏi quay đầu nhìn xung quanh, thấy người xem cũng không tăng nhiều, vẫn có thưa thớt vài người ngồi hàng ghế sau, cô mới thờ mạnh nói, “Dù sao vẫn tốt hơn anh, từ phía sau nhảy tới đây!”

Giang Tấn hừ lạnh một tiếng, chỉ vào màn hình lớn, “Phim này có gì hay mà xem? Ngược lại cô còn chạy lên hàng đầu, cũng không sợ ánh mắt thiên hạ.”

Lâm Sơ nói, “Không hay anh sao còn vào đây xem?”

Giang Tấn tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Công việc, viết một bài bình luận phim, cho số này.” Anh đưa ra mười ngón tay, cũng không nói rõ, Lâm Sơ ước lượng số lẻ, hẳn là hai số không, không khỏi liú lười hít hà, sinh lòng hâm mộ.

Hai người không tiếp tục nói chuyện phém nữa, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn hình, một lát sau thấy Giang Tấn đưa tay qua, sờ túi đồ ăn vặt trên tay Lâm Sơ, Lâm Sơ tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn bị anh lấy được, nắm một xấp to, Lâm Sơ đối với anh không thể nào tự nhiên được.

Sau khi phim kết thúc Lâm Sơ vội vã chạy ra ngoài, Giang Tấn theo sau vài bước, vừa gặp dòng người bên trong ba phòng chiếu bên cạnh ra ngoài, chốc lát đã không thấy bóng dáng Lâm Sơ đâu cả, Giang Tấn cảm thấy không thú vị, chậm rãi đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Một mình Lâm Sơ đi dạo trên đường, đi vào mấy tiệm bán quần áo lụa quần áo, cũng không có ý định mua. Ban đêm giữa hè khách hàng thưa thớt, người bán hàng kiên nhẫn giới thiệu, thấy Lâm Sơ không muốn mua, cũng không ngại.

Trên đường trở về Lâm Sơ xách hai đầu vịt, vào nhà đóng cửa mở máy tính lên, đúng mười một giờ thì đi ngủ, một đêm mộng đẹp.

Chẳng biết tại sao Dương Thuần Bối đặc biệt thích Lâm Sơ, buổi trưa lúc ăn cơm luôn bỏ đồng nghiệp ở phòng ban mình, luôn cùng một chỗ với Lâm Sơ vừa nói vừa cười, sau khi tan làm lại ở dưới lầu chờ cô, cùng đi tới trạm xe buýt chờ xe.

Cô oán trách đồng nghiệp trong đơn vị với Lâm Sơ, có vài người ý vào mình có chỗ dựa vững chắc, nhà có bối cảnh tốt, thì đã tác oai tác quái, bắt nạt người mới như Dương Thuần Bối. Dương Thuần Bối không cam lòng nói, “Cả tòa nhà này, người nào không có hậu đài phía sau, bọn họ sẽ dùng mắt chó nhìn người dưới, cả ngày chỉ biết gây khó dễ cho tôi, những người đó không muốn đi xã giao thì sẽ bắt tôi đi cùng với quản lý, thật sự xem tôi là người dễ bắt nạt sao, tôi không có ngu như vậy!”

Lâm Sơ cười cười, an ủi mấy câu, thấy xe buýt tới, cô vội vàng phát tay nói tạm biệt, tránh được chuyện rắc rối.

Thứ năm sau khi tan làm, Dương Thuần Bối lại hẹn Lâm Sơ đi dạo phố, Lâm Sơ biết cô cố chấp, móc vé xem phim ra giờ lên, “Tôi muốn đi xem phim, thật xin lỗi.”

Về mặt Dương Thuần Bối có chút mất mát nói, “A, tôi lại không thích xem phim.”

Hai người chia tay tại trạm xe buýt, Lâm Sơ ngồi tới Nam Hồ, tìm một quán thức ăn nhanh, tùy tiện mua hai món ăn, từ từ chậm rãi mà ăn, chờ phim khởi chiếu.

Ăn được một nửa, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đường phố ngập chìm dưới ánh hoàng hôn màu vàng, bên kia người bán nước trái cây cầm một máy quạt gió từ Nam Hồ đi về nhà, trong núi khí trời mù mịt như chìm trong một mảng lửa màu đỏ cam, xung quanh là những áng mây chuyển động mảnh liệt theo từng đợt sóng nhiệt.

Lâm Sơ thấy Diệp Tinh từ đằng xa đi tới, trên tay cầm một cây quạt nhỏ, người đàn ông đi bên cạnh đang cười đùa vui vẻ với cô, chỉ chốc lát sau hai người đã ôm chặt nhau, cây quạt đặt ngay ở giữa.

Lâm Sơ lại ăn thêm một miếng, lấy điện thoại ra bấm số, ung dung nói, “Cùng ra ngoài với tớ xem phim.”

Đầu bên kia điện thoại co tiếng cãi nhau ầm ĩ, Diệp Tinh áp ứng, “Tớ đang làm thêm giờ, có chuyện gì.”

Lâm Sơ thấy người đàn ông kia miệng giật giật, hình như đang dò hỏi, thì nói, “Minh bấm tay đoán quẻ, gần đây cậu gặp vận đào hoa.”

Diệp Tinh buồn cười, “Khi nào thì cậu trở thành bà đồng rồi!”

Lâm Sơ cười cười, “Tớ còn tính ra cậu vứt bỏ quả khứ, bỏ mối tình đầu nặng tình, tìm được một đức lang quân như ý, chuyện cũ trước kia đã hóa thành tro bụi.” Cô vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi, “Như vậy cũng tốt, người đó tốt hơn Trình Kiều nhiều.”

Đột nhiên Diệp Tinh không lên tiếng, hồi lâu cũng không lên tiếng giải thích, Lâm Sơ không quấy rầy cô nữa, đặt điện thoại xuống tiếp tục ăn cơm.

Sang ngày thứ sáu hôm sau, Lâm Sơ muốn đón xe về nhà, trước khi tan làm lãnh đạo giao cho nhiệm vụ mới, Lâm Sơ vội vàng sửa vài văn kiện, nộp lại trước 5 giờ.

Trễ một giờ, vừa tan việc là giờ cao điểm, Lâm Sơ lo là không thể đón kịp chuyến xe thứ ba, ôm túi vội vàng chạy tới sân ga. Vừa mới chạy tới cổng chính, lại nghe thấy tiếng còi xe vang lên bên đường, Vương Minh thò đầu ra cười nói, “Sao tan làm trễ thế, về Trữ Tiền sao? Anh đưa em đi.”

Lâm Sơ dừng lại, thờ hồn hển từ chối cảm ơn, Vương Minh lái xe đến bên cạnh cô, tiếp tục khuyên, vừa liếc nhìn thời gian, nhắc nhở, “Ngộ nhớ em không đón được xe, thuê xe về nhà quá mắc!”

Lâm Sơ do dự một chút, không thể làm gì khác chỉ đành nói cảm ơn, Vương Minh vội vàng mở cửa xe cho cô.

Một đường về Trữ Tiền, hai người đều không nói chuyện, Vương Minh không dám tùy tiện nói chuyện phiếm, sợ Lâm Sơ lúng túng, định mở radio, nghe nhạc tới Trữ Tiền, nhưng mà bây giờ đã sáu giờ, trước kia Lâm Sơ về nhà sớm hơn rất nhiều.

Lâm Sơ bảo anh dừng xe ở trên đường Trữ Tiền, lại nói mấy câu cảm ơn mới vẫy tay tạm biệt, chờ xe đi xa, cô mới chậm rãi đi về nhà.

Có điều chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, các tòa nhà lân cận đã dỡ bỏ hơn phân nửa, dọc đường dựng hàng rào chắn, bên cạnh tường rào có công nhân đang treo tấm quảng cáo, tên hạng mục công ty in rất to ở chính giữa biển quảng cáo.

Trầm Trọng Tuấn từ trong công trường đi ra, tay phải bị thương chảy máu, anh tháo cà vạt xuống buộc vết thương lại, giương mắt thì thấy Lâm Sơ chậm rãi đi qua trước mặt, anh cố kêu một tiếng, “Lâm Sơ!”

Lâm Sơ theo tiếng gọi quay đầu, liếc thấy trên tay Trầm Trọng Tuấn một mảng máu đỏ, giật mình nói, “Quản lý Trầm.”

Trầm Trọng Tuấn đi tới cạnh cô, hỏi, “Bệnh viện gần đây là chỗ nào?”

Lâm Sơ nói tên đường, lại nghĩ thầm chắc anh cũng không rành đường, tìm xe xung quanh, rồi lại không thấy có chiếc xe nào gần đây. Trầm Trọng Tuấn giờ chìa khóa xe trong tay ra, “Có thể chỉ đường giúp tôi không, công nhân đã tan làm, không ai giúp một tay.”

Lâm Sơ thấy tay anh chảy máu không ngừng, không hề do dự, lập tức ngồi lên xe anh.

Tay phải Trầm Trọng Tuấn bị thương, không cách nào lái xe được, kỹ thuật lái xe của Lâm Sơ không tốt, bắt đầu khởi động xe, xe dừng lại ngay lập tức, sườn xe cũng rung một cái. Trầm Trọng Tuấn giúp cô tra chìa khóa xe vào, từng bước từng bước chỉ đường động tác cho cô, Lâm Sơ làm theo, chỉ một

lúc sau xe khởi động lại lần nữa, nhanh chóng đi tới bệnh viện Trữ Tiên.

Trầm Trọng Tuấn bảo cô lái chậm một chút, “Không cần phải vội, cô cứ lái từ từ.” Anh giải thích qua loa, “Vừa rồi tôi muốn đi dạo công trường, lúc trượt chân ngã thì nắm một trụ thép, ai ngờ có một lỗ nhọn bên, lòng bàn tay bị rách một đường, hôm nay công nhân lại về sớm, cho nên không tìm được người giúp.”

Lâm Sơ gật đầu một cái, cùng nói mấy câu với anh, nháy mắt đã tới trước cổng bệnh viện.

Bệnh viện Trữ Tiên cũng không lớn, tổng cộng có bốn tầng, Lâm Sơ có chút ấn tượng với phòng khám, trực tiếp dẫn Trầm Trọng Tuấn lên lầu hai, để bác sĩ khám cho anh, rồi lại chạy xuống lầu dưới làm thủ tục đăng ký.

Lâm Sơ chạy lên sau cầm sổ bệnh án đặt lên bàn làm việc, bác sĩ đang xử lý vết thương cho Trầm Trọng Tuấn. Vết thương hơi sâu, Lâm Sơ không dám nhìn thấy máu, mắt nhìn sang chỗ bên cạnh, mẹ Lâm gọi điện tới hỏi cô khi nào thì về, Lâm Sơ đi sang một bên trả lời, “Con đang có chút việc, ba mẹ đừng chờ con, tối nay con mới về.”

Mẹ Lâm nói thẳng, “Mẹ để dành thức ăn trong tủ lạnh cho con, mẹ và ba con đi đánh mát chược, con về nhà thì hâm nóng lại.”

Lâm Sơ vội vàng lên tiếng trả lời, sau khi cúp điện thoại quay lại thì thấy Trầm Trọng Tuấn đang nhìn cô.

Trầm Trọng Tuấn cười nói, “Cô về trước đi, hôm nay làm phiền cô, cảm ơn!”

Mặc dù Lâm Sơ rất muốn về nhà, nhưng nhớ trước đây Trầm Trọng Tuấn có ơn với cô, thì nói, “Không sao, tôi sẽ đợi anh về cùng, anh không thể lái xe.”

Trầm Trọng Tuấn cũng không từ chối, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, động tác bác sĩ hơi mạnh, mặt anh không biến sắc, nghiêm túc ngồi thẳng lưng.

Một lát sau Lâm Sơ và Trầm Trọng Tuấn xuống lầu, lại chạy đi mua thuốc, cầm bao lớn bao nhỏ lên xe chở anh về, trên đường dặn đi dặn lại cách thay băng đổi thuốc.

Trầm Trọng Tuấn lục lọi túi ny lon, tháo một túi thuốc ra trực tiếp nuốt xuống, chỉ đường cho Lâm Sơ, lát sau thì dừng ở một chung cư lâu năm, Lâm Sơ ngạc nhiên nói, “Anh ở đây?”

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, “Vị trí nơi này rất tốt, giao thông thuận tiện, bình thường cũng rất yên tĩnh.”

Lâm Sơ cười nói, “Thật trùng hợp, ông bà nội tôi cũng ở đây, họ ở lầu ba.”

Trầm Trọng Tuấn đã xuống xe, vịn cửa xe nhìn lên lầu một cái, không khỏi cười nói, “Quả thật rất trùng hợp, tôi ở lầu hai.” Dứt lời, anh nói cảm ơn Lâm Sơ một lần nữa.

Lâm Sơ khoát tay, “Lần trước anh cũng giúp tôi, lần này vừa khéo trả nợ, không cần cảm ơn.”

Bỗng dưng Trầm Trọng Tuấn im lặng không lên tiếng, Lâm Sơ cũng không phát hiện, giục anh mau mau lên lầu, rồi mới xoay người đi về.

Bất giác Trầm Trọng Tuấn gọi cô, “Nhân tiện cô không lên thăm ông bà nội của cô sao?”

Lâm Sơ cười nói, “Ngày mai tôi tới đây, buổi tối họ thường ngủ sớm, tôi không làm ồn đến họ.”

Trầm Trọng Tuấn nhân nhạ “Ừ” một tiếng, đứng ở hành lang, đưa mắt nhìn Lâm Sơ rảo bước đi.

Về tới phòng, Trầm Trọng Tuấn cầm hộp thuốc và băng gạc thuốc nước lấy ra từng cái một, đọc hết toàn bộ giấy hướng dẫn, anh mới phát hiện trên tay đang cầm sổ bệnh án. Mắt thấy chữ viết trên sổ bệnh án, anh không khỏi nhìn thêm vài lần.

Cho đến khi thấy bìa ngoài viết tên của anh và ngày tháng sinh, chữ viết đẹp đẽ, uốn lượn mượt mà, tên họ không viết sai, sinh nhật thì tự biên lung tung, Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc khóe môi, cầm sổ khám bệnh nhét vào ngăn kéo bàn trà.

Đầu kia rốt cuộc Lâm Sơ cũng về tới nhà, vội vội vàng vàng hâm nóng thức ăn lấp đầy dạ dày, lúc gấp thức ăn nhìn thấy vài vết máu li ti dính trên mu bàn tay, lập tức cô không còn khẩu vị để ăn tiếp, nhanh chóng chạy vào phòng rửa tay sạch sẽ.

Hôm sau cô ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy, mẹ Lâm gói hai hộp bánh sủi cảo rau hẹ, lại chỉ vào trên bàn trúc, bảo Lâm Sơ mang đến cho ông bà nội. Lâm Sơ còn buồn ngủ, chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, mẹ Lâm nói, “Ba con đi nhà máy ở ngoại ô thành phố sửa chữa máy móc, hôm nay không về ăn cơm, mẹ và em họ đi dạo phố, nếu không hôm nay con ăn cơm ở nhà ông bà nội đi, cơm tối thì về đây.”

Lâm Sơ mơ mơ màng màng đáp một tiếng, mẹ Lâm lại thử dò hỏi nói, “Lần sau nếu con thích, thì cùng đi dạo phố với mẹ, con cũng biết đi Ngô, cô ấy là người giới thiệu Tiểu Vương cho con, đúng rồi, gần đây con với Tiểu Vương như thế nào?”

Lâm Sơ tỉnh ngủ ngay lập tức, lăm bậm súc miệng nói, “Vẫn... Tốt...”

Mẹ Lâm vui vẻ cười một tiếng, gấp mười cái sủi cảo cuối cùng bỏ vào hộp.

Ai ngờ chuyện vừa khéo, Lâm Sơ vừa đến nhà ông bà nội, gõ cửa hồi lâu cũng không thấy ai ra mở cửa. Ông bà nội lại không có di động, máy điện thoại riêng trong nhà thì không ai nhận, Lâm Sơ ngồi chồm hóm ở cửa một lát, cô hỏi cô Lâm Sơ, thì ra ông bà nội đi chùa trên núi, tới trưa mới có thể về. Lâm Sơ lau mồ hôi trên trán, nhìn mặt trời chói chang ngoài cửa sổ một lúc, đã qua giờ cơm lâu rồi, bụng cô đã kêu đói.

Lâm Sơ quyết định tối quay lại, lúc xuống tới lầu hai, chợt có một ý niệm nảy ra ở trong đầu cô, muốn nhờ Trầm Trọng Tuấn chuyển thức ăn cho ông bà nội giúp cô, sau đó cái ý nghĩ này lại bị cô xóa bỏ ngay từ trong trứng nước.

Trầm Trọng Tuấn cầm túi rác đứng sau lưng cánh cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo, loáng thoáng thấy một bóng dáng, anh bước một bước tới trước, quả nhiên nhìn thấy Lâm Sơ đứng trước cửa, nhìn cửa phòng anh vài lần, nhưng lại đi xuống lầu dưới. Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, đứng lại một lát mới mở cửa đi xuống lầu, đi xuống lầu dưới, lại nghe có người nói, “Nói là buổi trưa có thể về tới, tớ đợi không nổi nữa, về nhà trước. Tớ định nhờ người chuyển thức ăn cho ông bà nội, nhưng mà không quen anh ta, ý tứ không tốt lắm, buổi tối tớ lại tới một chuyến nữa, mệt đến chết mất.”

“Cậu cho rằng tớ mặt dày như cậu à, trở về sẽ tìm cậu, rốt cuộc gần đây cậu đang bận rộn chuyện gì, có thể nói cho tớ biết một chút không!”

Trầm Trọng Tuấn thấy Lâm Sơ cúp điện thoại, mới đi tới cửa. Lâm Sơ không ngờ anh lại xuất hiện bất thành linh như vậy, lúng túng gật đầu chào hỏi, Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, vứt túi rác xuống, đột nhiên gọi rồi đi tới phía trước Lâm Sơ, “Đưa đồ cho tôi, tôi sẽ đưa cho ông bà nội cô.”

Lâm Sơ kinh ngạc quay đầu lại, mới biết vừa rồi anh nghe lén điện thoại của mình, có chút không vui, rồi lại nhớ anh cũng là vô ý, thì lại mỉm cười, “Không cần, cảm ơn.”

Trầm Trọng Tuấn đã đi tới gần cô, đưa tay cầm lấy túi ny lon trong tay cô, “Trời nóng như vậy, những thứ như sùi cào sẽ bị hư.”

Lâm Sơ không khỏi nhìn về phía bàn tay phải được băng bó tỉ mỉ của anh, có chút ngạc nhiên về tay nghề của anh, cô hơi lúng túng, lúc trước chỉ muốn giao nhiệm vụ này cho người khác, hiện tại chợt mới nhớ tới, Trầm Trọng Tuấn xem là một người xa lạ, ngộ nhờ ông bà nội hỏi, cô phải mất một đồng lòng giải thích mới được.

Bỗng Trầm Trọng Tuấn bật thốt lên, “Nếu không cô lên nhà tôi ngồi đợi một lát, khi ông bà nội cô về thì tự cô đưa. Ngày hôm qua cô giúp tôi, xem như tôi cảm ơn cô.”

Lâm Sơ làm sao đồng ý vào nhà anh, theo cô dù sao cũng không quen, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn lại không nói hai lời đã vòng qua bên cạnh, đi thẳng vào bên trong, Lâm Sơ vội vàng kêu hai tiếng “Này này”, với tay cầm túi ny lon trong tay anh, mấy bước này cũng đã lên tới trên lầu, Trầm Trọng Tuấn mở cửa phòng, mời cô vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Thanh Xuân.

Lâm Sơ đi cũng không được mà vào cũng không được, đổi lại là người khác tự chủ trương như thế, cô đã sớm không vui, chẳng qua tính tình Trầm Trọng Tuấn hơi quái dị, mặc dù không cách nào cô hình dung được, nhưng trực giác lại tin thiện ý đơn thuần của anh.

Sau khi Trầm Trọng Tuấn bước vào cửa đột nhiên mới nhớ tới một chuyện, nhìn chằm chằm dếp trên chân một lúc, mới nói, “Trong nhà không có dếp, cô trực tiếp mang giày vào đi.”

Lâm Sơ liếc nhìn sàn nhà sạch bóng, lại nhìn đôi chân mang giày xăng đan lập tức rút trở lại, mở miệng lần nữa, “Quản lý Trầm, thật sự không cần khách khí, buổi tối tôi quay lại thì tiện hơn.”

“Không phải nói ông bà nội cô sẽ nhanh trở về sao?” Trầm Trọng Tuấn đi vào, cầm túi ny lon đặt lên bàn trà, thấy Lâm Sơ vẫn đứng trước cửa, anh cũng không nhúc nhích.

Lâm Sơ không thể làm gì khác, cười khan một tiếng rồi mới đi vào, lập tức in một dấu màu đen trên sàn nhà gần cửa, hơi do dự, cô định cởi giày xăng đan ra, đi chân không trên mặt đất, khỏe nhất Trầm Trọng Tuấn nhìn thấy, cũng không lên tiếng, từ từ đi tới tủ lạnh, nhanh chóng bỏ sùi cào vào trong tủ đông bảo quản, lại lấy ra hai chai nước suối đưa cho cô. Lâm Sơ nói cảm ơn rồi nhận lấy, không nhận được mở nắp chai ra, ừng ực uống nước, lúc này cả người mới cảm thấy thoải mái, xua tan một chút khô nóng.

Tòa nhà này cùng với tòa nhà gia đình Lâm Sơ ở có niên đại giống nhau, kết cấu cũng tương tự. Cách trang trí trong phòng theo phong cách thịnh hành thập niên chín mươi, nhưng xem ra điều kiện gia đình này không tệ, mặc dù cách trang trí có vẻ hơi già, nhưng từ tường gạch tu gạch cũng có thể nhìn ra chút giá trị.

Trầm Trọng Tuấn lại lấy một ít nước trái cây trong tủ lạnh ra, đặt trên bàn trà nói: “Tôi mới đến ở được năm ngày, trước đây vẫn chưa có thời gian để

sửa sang lại gian phòng này, cũng không có thời gian lục lọi những vật trong ngăn kéo.” Anh giờ giờ tay phải, “Hiện tại có thời gian, nhưng lại không thể quét dọn.” Miến cưỡng nói vài câu, anh đã hết đề tài, bắt đầu cùng trộn mắt với Lâm Sơ.

Lâm Sơ mím môi uống nước, ừ nóng trong miệng mới nuốt xuống, cô với Trầm Trọng Tuấn cũng không phản đối, nhưng bầu không khí quá lạnh lẽo, ngồi lâu khó tránh khỏi lúng túng, suy một một chút nên hỏi: “Đúng rồi, làm sao anh tìm nhà ở đây? Cách cảnh khu có hơi xa?”

Trầm Trọng Tuấn trả lời: “Lúc trước phòng nguyên không nhiều lắm, nhà này trang hoàng tương đối sạch sẽ, tạm thời mà nói thì có thể.”

Lâm Sơ gạt đầu một cái, lại hỏi: “Anh thuê căn phòng này bao nhiêu?”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Chín trăm một tháng.”

Lâm Sơ trộn mắt, bật thốt lên: “Không phải đâu, nơi này không phải là đường chính, phòng ốc lâu hai nhiều nhất cũng chỉ có sáu bảy trăm.”

Trầm Trọng Tuấn cong môi, “Tôi biết, nhưng mà trước khi tôi đến chủ thuê nhà đã quét sơn lại, phòng bếp cũng đổi mới, cho nên giá tiền này không mắc.”

Lâm Sơ thế này mới gạt đầu, lẩm bẩm nói: “Khó trách, xem ra so với trước kia sạch sẽ hơn nhiều.”

Trầm Trọng Tuấn thính tai, nhíu mày hỏi, Lâm Sơ cười nói: “Khi còn bé tôi đến nhà ông bà nội, thường xuyên đến nhà này chơi đùa, nhà của chủ thím này tốt lắm.”

Trầm Trọng Tuấn hiểu ra, lại cùng Lâm Sơ nói thêm vài câu, chỉ chốc lát sau nghe được một tiếng “Ừ ục”, chỉ thấy Lâm Sơ lập tức ôm hai tay, vờ như không có việc gì che trước bụng, trong miệng vẫn thao thao bất tuyệt, Trầm Trọng Tuấn gục đầu xuống, giấu ý cười trên khóe môi, một lát sau cô nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng, dường như đã hết đề tài nói chuyện, mới mở miệng nói: “Tôi hơi đói bụng, cơm trưa vẫn chưa ăn, cô ăn chưa?”

Lâm Sơ cười nói: “Chưa ăn, hiện tại tôi không đói bụng.”

Trầm Trọng Tuấn đứng dậy đi vào phòng bếp, lấy ra hai hộp mỳ ăn liền trong tủ bếp, lại lấy thêm hai quả trứng gà, cho nước vào trong nồi rồi đun, “Cùng nhau chịu chút gì đi, không ngại phải ăn mỳ ăn liền chứ.” Anh luôn đi công tác, cũng không thể nấu ăn, khoảng thời gian này thức ăn trong tủ lạnh trong chỉ có thể bày ra về.

Quả thật Lâm Sơ đã đói không chịu nổi, nhưng căn bản hơn nửa tháng cô đều ăn mì xào, thật sự không muốn chạm mỳ sợi nữa, mặc dù hơi ngại, cô vẫn mở miệng: “Quản lý Trầm, anh có muốn ăn sủi cảo không? Tôi làm phiền anh như vậy thì hơi ngại, nếu không anh nấu sủi cảo đi?”

Trầm Trọng Tuấn vừa mới xé mỳ ăn liền, nghe vậy sau lại lặng lẽ cầm mấy gói gia vị nhét vào trong hộp, lén lút cất vào trong tủ bếp.

Lâm Sơ đứng ở ngoài phòng bếp vẫn chưa nhìn thấy, nghe Trầm Trọng Tuấn trả lời, cô chạy với tốc độ nhanh nhất lấy bánh sủi cảo trong đông ra, đi vào phòng bếp.

Nước trong nồi đã sôi sùng sục, Lâm Sơ lập tức cho bánh sủi cảo vào trong nồi, cầm nắp vung bên cạnh đẩy lên, nhìn Trầm Trọng Tuấn cười cười.

Trầm Trọng Tuấn thấy hình như cô không có động tác khác, không khỏi khen ngợi cười, tiến lên giờ nắp vung lên, cầm lấy sạn vớt bánh, quả nhiên sủi cảo đã muốn nở nát, chỉ còn lại mấy miếng nhỏ. Lâm Sơ thấy thế, vội hỏi: “A, tôi quên mất.”

Trầm Trọng Tuấn “Ừ” một tiếng, chỉ vào tủ bếp để cô giúp một tay lấy gia vị bỏ vào trong bát, Lâm Sơ lập tức làm theo.

Bánh sủi cảo nóng hổi trên bàn, Lâm Sơ khách sáo vài câu, vội vàng ăn hai cái liên tiếp, sau khi ẩm dạ dày động tác mới chậm lại, cái miệng nhỏ cẩn thận nhai nuốt. Trầm Trọng Tuấn một ngụm một cái, ngược lại Lâm Sơ có chút kinh ngạc, không ngờ tướng ăn của anh là như thế này, trong tưởng tượng hẳn là nên lịch sự mới phải, nhưng động tác của anh lại cũng không thô lỗ, trút bỏ một thân tây trang, sau khi thay áo sơ mi bình thường, đáng người của anh cũng khô ngô tuấn tú.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn, so với lúc trước thân thiết hơn rất nhiều, lúc Lâm Sơ gọi “Quản lý Trầm” cũng thêm vài phần tùy ý, chỉ chốc lát sau đã tiêu diệt sạch sẽ bánh sủi cảo, Lâm Sơ lại bụng chén đưa bỏ vào trong bồn rửa.

Tay phải Trầm Trọng Tuấn không thể dính nước, Lâm Sơ được làm chuyện tốt, giúp anh rửa sạch chén bát, sau khi trở lại phòng khách vẫn không nghe thấy hàng lang có động tĩnh gì, Trầm Trọng Tuấn lấy ít nho cho cô ăn, Lâm Sơ liếc nhìn đồng hồ, có chút lo lắng, muốn đi lên lầu nhìn xem ông bà nội đã về chưa.

Trầm Trọng Tuấn đưa cô tới cửa, nhìn chằm chằm cô dần dần biến mất ở ngã rẽ cầu thang, tiếng bước chân một lát thì dừng lại, lại truyền đến vài tiếng gõ cửa gỗ, anh nghe thấy Lâm Sơ kêu “Ông nội”, một lát sau lại kêu “Bà nội”, nhưng lại có chút giống tiếng trẻ em đang tìm người lớn.

Chỉ một lát sau, Lâm Sơ lại từ trên lầu đi xuống, thấy cửa phòng Trầm Trọng Tuấn mở rộng ra, đứng bên ngoài, ngạc nhiên cười: “Vẫn chưa có về, có lẽ bọn họ ở trên núi ăn cơm chay.”

Trầm Trọng Tuấn gạt đầu một cái, “Vậy cô vẫn ngồi chờ một lát nữa chứ?”

Cũng không biết còn phải chờ tới khi nào, chỉ có thể lãng phí thời gian, Lâm Sơ nghĩ một lát, đang muốn lấy lại thức ăn mang về nhà trước, thì nghe dưới

lầu truyền đến tiếng bước chân chậm rãi, có người đang oán trách người bên cạnh, "Cho ông đi nhặt chai, ngã chết cũng không có ai cứu ông!"

Lâm Sơ cả kinh, lập tức nằm úp sấp trên tay vịn cầu thang, nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy ông bà nội đang đỡ nhau lên lầu. "Ông nội bà nội!"

Bà nội nhìn lên phía trên, lập tức cười nói: "Đao Đao đến đây à!"

Bên kia Trầm Trọng Tuân nghe thấy bà nội Lâm Sơ gọi, nhất thời vẫn chưa hoàn hồn, mãi đến lúc nghe thấy ông nội Lâm Sơ cũng kêu một tiếng "Đao Đao", anh mới kinh ngạc nhìn về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ làm như không thấy, ba bước hai nhảy xuống dưới lầu, chỉ vào chân hỏi ông nội hỏi: "Sao lại thế này?"

Bà nội đang muốn mở miệng, thì bị ông nội kéo kéo, bà nội hung hăng đẩy tay ông ra, nhìn Lâm Sơ nói: "Ông già chết tiệt này, nhìn thấy chai nhựa thì muốn nhặt về, không cẩn thận nên bị trật chân!"

Lâm Sơ đối với "Thói quen" của ông nội rõ như lòng bàn tay, bây giờ không tiện giáo huấn, cô để cho bà nội đi lên mở cửa trước, còn mình giúp thì đỡ ông nội đi từng bước một chậm rãi lên lầu.

Trầm Trọng Tuân đã cầm túi thức ăn ra, Lâm Sơ nói lời cảm ơn rồi nhận lấy, nhìn ông nội giới thiệu hàng xóm mới, cũng không có nói đã quen với đối phương từ trước, ông nội khách khí vài câu, cùng với Lâm Sơ nói xấu bà nội vài câu, hồi lâu mới đi đến lầu 3.

Chân ông nội cũng không có gì đáng ngại, chỉ là lớn tuổi nên sức khỏe kém, đi đường vốn cũng chậm, bình thường cứ bốn năm giờ là ra khỏi cửa, nhặt chai nhựa trên đường về bán, dù sao cũng không phải là kinh tế khó khăn gì, tiền lương về hưu của hai ông bà cũng đủ để bọn họ an hưởng lúc tuổi già, chẳng qua ai cũng sẽ không ngại tiền thiếu, ông nội lại càng như thế, người nhà khuyên nhiều lần cũng không bỏ.

Lâm Sơ vào toilet lấy nước ấm, bỏ thêm một ít thảo dược vào, ngồi xỏm bên cạnh xô pha ông nội rửa chân. Bà nội hỏi Lâm Sơ, Lâm Sơ nói: "Mẹ có hẹn với họ đi dạo phố."

Bà nội cười nói: "Nhất định dạo đến tối muộn, có phải hôm nay ba con đi ngoại ô thành phố hay không? Buổi tối ở lại nhà bà nội ăn cơm, đừng đi về, con vào phòng ngủ mở điều hòa lên, xem tivi đi."

Lâm Sơ dùng sức chà xát chân, vết bầm đều tán vào trong chậu rửa chân, ông nội thoải mái nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau thì có chút hỗn loạn, Lâm Sơ lại thật cẩn thận giúp ông lau sạch sẽ, rót nước rửa tay, lúc này mới hoan hô một tiếng chui vào phòng ngủ.

Cơm chiều xong bà nội tiễn Lâm Sơ ra cửa, lấy ra một bao lì xì năm trăm nguyên cho cô, bảo cô đừng không nhớ tiêu tiền, Lâm Sơ từ chối mấy lần, không lay chuyển được bà nội, đành phải nhận lấy.

Trầm Trọng Tuân đem mỳ ăn liền còn thừa đổ vào thùng rác, lại châm một điếu thuốc, dựa vào cửa sổ phòng bếp, hồi lâu mới thấy Lâm Sơ xuất hiện ở dưới ánh trăng, đến đường mờ mờ bên cạnh con muỗi bay ở dưới, Lâm Sơ giật mình nhảy dựng tránh né mấy con muỗi đang quấy rối, lời nói làm nũng đón gió đưa lên lầu hai, sau khi nhận hồng bao bà nội cho vội vàng đi xuống cầu thang, cười xán lạn vẫy tay tạm biệt.

Trầm Trọng Tuân chậm rãi nhả ra một vòng khói, chợt thấy Lâm Sơ ngửa đầu nhìn trên tay anh một chút, có chút vẻ khẩn trương bị bắt tại trận, ngược lại mình cũng không lên lút, nên thản nhiên cười cười.

Lâm Sơ có chút nhũn mảy, lễ phép gật đầu, xem như nói lời tạm biệt với anh, lúc này mới xoay người, bước nhanh đi ra khỏi cổng khu chung cư dân Mọc Lâm lâu năm.

Ngày hôm sau Lâm Sơ ở nhà học tập một ít kỹ xảo nấu ăn bằng nồi cơm điện, mẹ Lâm lấy nồi cơm điện cũ trong nhà không cần cất vào túi ny lon, hỏi: "Con có thể được không đó? Đừng để đã mang nặng như vậy, kết quả không nhúc nhích được!"

Lâm Sơ ngồi xỏm ở một bên thu dọn thức ăn để mang về nội thành, nói: "Nhất định sẽ làm, sau này con tự nấu cơm, vừa tiết kiệm lại vừa tốt cho sức khỏe." Ban đầu ở phòng nông dân cô đã muốn nấu ăn nhưng không được, phòng bếp của căn phòng đang thuê giống như để trang trí, không thể dính khói dầu, chỉ có nồi cơm điện mới có thể miễn cưỡng sử dụng được.

Hành lý lần này so với nước trái cây lần trước hơi nặng hơn chút, Lâm Sơ tính toán thời gian ra ngoài sớm hơn, hàng xóm lầu dưới lái xe ba bánh còn làm việc ở bên ngoài, nhất thời tìm không được xe chở đến nhà ga. Mẹ Lâm thiên đình vạn chúc, bảo cô tranh thủ thời gian đi ra khu sau khu này đón xe, Lâm Sơ gật đầu đáp ứng, cố hết sức ôm gói to từ từ đi tới.

Nhưng không nghĩ hôm nay đi khắp nơi cũng không thấy xe ba bánh, chủ nhật đường về cao điểm, mà bên ngoài còn nhiều học sinh đi học đi nhờ xe trở về trường, nhất định xe ba bánh đang bận rộn lắm. Lâm Sơ thật vất vả đi ra khỏi khu này, thấy xe ba bánh đi qua trước mặt đều đã muốn quá tải, thẳng đến đi tới đường lớn, vẫn không nhìn thấy một chiếc xe trống, ngược lại có xe taxi xuất hiện ở ven đường. Lâm Sơ vội vàng chặn lại, tay vừa vươn ra, thì thấy một chiếc xe nhân côi, dừng bên cạnh cô, Vương Minh nhô đầu ra: "Thì ra em về sớm như vậy? Lên xe đi, anh tiễn em!"

Lâm Sơ tạm dừng một lát, xe taxi đã bị người khác đón rồi, suy nghĩ một chút, cô đành phải khách khí nói lời cảm ơn, sau khi ngồi lên xe có máy điều hòa nhiệt độ rất cực mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia Trầm Trọng Tuân ở siêu thị chọn mua đồ dùng cá nhân, lúc đi qua gian hàng dép lê anh lấy mười đôi màu xám tro ném vào xe đẩy, nghĩ nghĩ, anh lại cầm lấy một đôi hồng nhạt họa tiết hoạt hình, lưỡng lự bỏ vào trong xe, sau khi đẩy xe đi được một khoảng cách anh lại quay trở lại, lấy đôi màu hồng nhạt ra, trong đồng dép màu xám tro lấy ra một đôi cỡ nhỏ ném vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi ra khỏi siêu thị nhận được số điện thoại riêng nhà họ Trầm gọi tới, Văn Bội Như ở đầu bên lo lắng nói: "A Tẩn đánh nhau với ba con, anh con đi công tác không ở nhà, mẹ kéo không được, con nhanh chóng trở về xem một chút!"

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, không nhanh không chậm đợi ven đường, đón một chiếc taxi, trong đêm có ánh trăng làm bạn chạy về nội thành.

Lâm Sơ và Vương Minh thật sự không có đề tài để có thể tán gẫu, sau khi nói vài câu thì không nói nữa, ngược lại Vương Minh mở miệng: "Ngày hôm qua anh lại đi xem mắt."

Lâm Sơ kinh ngạc nói: "Thật sao?" Cô cười cười, "Kết quả thế nào?"

Vương Minh cười nói: "Cô ấy là giáo viên trung học, nhân phẩm coi như không tệ, anh tính ở chung một chút xem sao."

Lâm Sơ nhẹ nhàng thở ra, hai người lại hàn huyên một lúc, một lát thì tới nội thành, Vương Minh chở cô đến cổng hoa viên Quan Cẩm mới trở về.

Lâm Sơ ôm hành lý khó khăn đi về phía trước, đột nhiên phía sau có người kêu: "Lâm Sơ!"

Lâm Sơ theo tiếng quay đầu, chỉ thấy Giang Tẩn ngồi xổm dưới đèn đường, trên trán có một vết máu, vỗ vỗ bánh xe mô tô bên cạnh nói: "Cho tôi mượn một trăm đồng, xe tôi không có xăng, chỗ nào cũng không đi được!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Thanh Xuân.

Về mặt Lâm Sơ hồ nghi, đến gần đèn đường vài bước.

Thân hình cao to của Giang Tẩn, lúc này người đầy mồ hôi, cái trán có vết thương, ngồi xổm ở ven đường cảm thấy rất đáng thương. Lâm Sơ vừa mới đi mấy bước, anh chợt đứng lên, Lâm Sơ sợ tới mức phải lùi về sau một bước: "Tại sao anh lại ở trong này?"

Giang Tẩn đáp phi sở vấn (*): "Cô mới từ Trữ Tiền trở về? Có muốn tôi giúp cô một tay không?" Nói xong, thì vươn cánh tay ra.

(*) Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Lâm Sơ vội vàng né tránh, lại hỏi một lần, lúc này Giang Tẩn mới trả lời: "Bị người ta cướp, tôi lái xe vừa đến đây thì lại hết xăng, này không phải là không có ví tiền sao, cho tôi mượn một trăm tệ!"

Lâm Sơ bán tín bán nghi: "Tôi giúp anh báo cảnh sát!"

Giang Tẩn liếc mắt nhìn cô một cái: "Cô cho tôi mượn một trăm tệ, nhỏ mọn như vậy?"

Lâm Sơ lập tức hiểu được Giang Tẩn đang nói dối, không kiên nhẫn nói chuyện tào lao với anh: "Được rồi, tôi không có tiền cho anh mượn, gấp lại." Dứt lời, xoay người bước đi, Giang Tẩn túm cánh tay của cô lại.

Cánh tay nhỏ bé ở trong tay, nhẹ lạnh như băng truyền tới, ban đêm oi bức không gió mùa hạ lại càng khác, Giang Tẩn chợt cảm thấy mát mẻ, không tự chủ được nhéo một cái, Lâm Sơ lập tức lao đến tập kích, đá một phát trên bắp chân.

"Buông ra!"

Giang Tẩn ngưng ngừng buông tay, móc móc túi quần, móc túi vải trống rỗng ra ngoài, trừ điện thoại di động thì không có vật gì khác: "Cô xem, tôi thực sự không có tiền, tôi nay phải ăn ngủ ngoài đường, tôi cũng không phải không trả tiền, cô có thể tới tòa soạn báo Nam Giang tìm tôi!"

Lâm Sơ thấy anh không giống như giả vờ, cũng tin trên người anh không có xu nào, nhưng mà trên người cô tiền mặt không đủ một trăm, "Năm mươi được không?"

Giang Tẩn nói thẳng: "Quá ít, không đủ."

Lâm Sơ cũng không biết giá xăng, nên nói: "Cho anh năm mươi, anh thuê xe về nhà nhất định đủ, xe của anh có thể gửi trong tiểu khu, ngày mai lại đến lấy!"

Giang Tẩn nghĩ nghĩ, nói: "Được, cô cho tôi số di động của cô, ngày mai tôi sẽ trả lại tiền cho cô!"

Lâm Sơ vốn định cho anh tài khoản ngân hàng, lại cảm thấy thật sự phiền toái, nên đọc số di động cho anh, Giang Tấn thuận tay gọi điện thoại cho cô, bảo cô lưu vào, Lâm Sơ gạt đầu một cái, cũng không lưu vào.

Thời gian cũng không trễ, trong tiểu khu vô cùng náo nhiệt, một đường đi qua đều có cư dân tốp năm tốp ba ghé vào nói chuyện phiếm. Giang Tấn đặt hành lý của Lâm Sơ trên xe, chậm rãi đi vào trong cùng cô, sắc mặt nặng nề, cũng không mở miệng, Lâm Sơ có chút khó chịu, len lén quan sát mấy lần.

Cô có ác cảm với Giang Tấn từ lần bị tập kích lúc trước, bất luận Giang Tấn giúp cô là vì chính mình hay là vì cô, tóm lại tốt nhất vẫn nên khoanh tay đứng nhìn, tâm hồn Lâm Sơ cảm kích, nên nói: "Lần trước vẫn chưa cảm ơn anh, bài báo anh viết đưa tôi đã xem, có phải giả anh làm người quản lý công ty bảo hiểm không?"

Lúc này Giang Tấn mới cười nói: "Không phải tôi thì còn có thể là ai?" Anh liếc mắt nhìn Lâm Sơ một cái, "Tôi còn nghĩ cô sẽ tới thăm bệnh, mất nửa tháng, cũng không thấy cô tặng một lẵng hoa cho tôi!"

Lâm Sơ cười cười, chỉ vào bồn hoa ven đường, bảo anh tùy tiện hái, lúc này Giang Tấn mới chút vui vẻ thật sự.

Di động trong túi quần không ngừng rung, Giang Tấn cũng không nhận, Lâm Sơ chỉ làm bộ như không biết, hồi lâu mới được chỗ ở dưới lầu.

Cô nói Giang Tấn tạm thời để xe bên cạnh sân cỏ, lại có chút lo lắng: "Nếu không để trên lầu đi?"

Tiểu khu có ba cổng, trong đó có hai cổng nhỏ cũng không khóa lại, cũng không biết nửa đêm canh ba sẽ có ai lên vào, trong nhà hàng xóm có bình điện xe mỗi lần đều đưa xe lên thang máy, dừng trước cửa nhà mình.

Giang Tấn khoát tay: "Không có việc gì đâu, cứ để như vậy đi, cũng an toàn."

Lâm Sơ cũng không nói nhiều, móc ra năm mươi tệ đưa cho anh. Giang Tấn lắc lắc giấy tiền, cúi đầu nhìn về phía Lâm Sơ đang cất ví tiền vào trong túi, đột nhiên hỏi: "Này, vừa rồi người đưa cô về là ai, bạn trai cô?"

Lâm Sơ bỏ ví tiền vào trong túi, trả lời: "Không phải." Cô chỉ chỉ cửa hàng lang, "Tôi lên đây, chắc anh không còn việc gì chứ?"

Giang Tấn vẫy tay để cô đi vào, thấy Lâm Sơ cũng không quay đầu lại đi vào trong, anh lại đứng nửa ngày trên sân cỏ, mới sải bước lên mô tô, chạy qua sân cỏ.

Ban đêm thành phố Nam Giang náo nhiệt hơn ban ngày, trong nội thành mặc dù không có đèn hồng liễu xanh, nhưng ai biết dưới đèn neon đang giấu vật gì. Mô tô nhanh chóng lướt qua, cảnh vật hai bên đều bị kéo thành cuộn phim nhựa, Giang Tấn hai mắt đỏ ngầu, cắn chặt hàm răng, đường cong gương mặt lộ ra vài đường góc cạnh, tỏ thêm vẻ sợ hãi âm ngoan, so với thường ngày trở thành hai người khác biệt.

Anh chạy mấy vòng liên tiếp trong nội thành, tiệm mì bên cạnh cửa hàng bắt đầu đóng cửa, cho phép là bị gió thổi một lúc lâu, sắc mặt cứng ngắt dần dần dần ra, mắt thấy lượng xăng gần hết, lúc này anh mới chạy về nhà trọ.

Giang Tấn mò trong túi quần ở gần đầu gối lấy cái chìa khóa, quay về phía ổ khóa tra một hồi lâu, mới tìm được vị trí chính xác, vừa vào cửa thấy đèn trong phòng khách sáng choang, anh lập tức nhìn về phía sô pha.

Trầm Trọng Tuấn chậm rãi uống cà phê, cúi đầu nói: "Ngày mai đi theo xin lỗi ông ngoại cậu."

Giang Tấn cười nhạo: "Không đi!"

Trầm Trọng Tuấn lại uống một ngụm: "Nồi giận trước, trước hết phải nhớ là ai cho cậu đi học, ai cho cậu người chỗ ở, ai cho cậu cơm ăn." Anh nhú mày nhìn về phía Giang Tấn, "Ông ấy là ông ngoại cậu, cho dù không đứng, đánh cậu cũng được chứ cũng được, cậu cũng phải chịu!"

Giang Tấn ném cái chìa khóa, đá đá túi đồ vừa mới mua bên cạnh ghế sô pha, liếc mắt nhìn đồng hồ lớn bên cạnh sau mới nói: "Sáng mai tôi đi tìm phòng, ông ấy không được qua chỗ đó."

Trầm Trọng Tuấn cười, đặt ly cà phê xuống nói: "Đứa trẻ cái kính không ăn cơm, có phải giống như cậu không?"

Giang Tấn nắm quyền, ngồi xuống sô pha, nhần nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh cũng nói, thân là phóng viên chức trách chính là đưa tin đúng sự thật, hiện tại nhà xưởng Hối Điền Bắc quả thật là đang được xử lý, che vài mưa, giống như dời đi, nơi đó có hộ gia đình vẫn rất lo lắng, thời gian trước có vài lần mưa to, vài mưa có ích lợi gì? Nên sấm đến trong đất vẫn là sấm đến trong đất, Cục bảo vệ môi trường kiểm tra đo lường phát hiện hơn hai mươi loại chất hóa học, tôi cũng chỉ dựa vào tình hình thực tế đưa tin mà thôi, cư dân khiếu nại, yêu cầu bồi thường, tôi cũng chỉ dựa vào tình hình thực tế đưa tin mà thôi, tôi sai ở chỗ nào chứ?"

Trầm Trọng Tuấn nhẹ nhàng gõ sô pha, nửa ngày mới nói: "Cậu sai ở chỗ ông ấy là ông ngoại cậu, cậu nên tránh hiềm nghi."

Giang Tấn xuy cười một tiếng: "Ngược lại bây giờ anh lại nói lời châm chọc, anh quả thật hiểu được tránh hiềm nghi, là ai ngay từ đầu bày mưu để cho tôi đi vào thư phòng? Còn không phải anh! Tôi còn tưởng tôi phát hiện đại sự gì chứ, ban đầu là anh có ý để cho tôi nhìn thấy tư liệu về Hối Điền Bắc, tôi vẫn phải cảm ơn anh!"

Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc môi: "Hư vinh!"

Giang Tấn nhủ mảy, không hiểu hai chữ không đầu không đuôi này, lại nghe Trầm Trọng Tuấn nói tiếp: "Cậu đặt tay lên ngực tự hỏi, cái cậu gọi là chính nghĩa, bên trong yếu tố hư vinh chiếm bao nhiêu!" Anh nghiêm mặt nói, "Trong lòng cậu tự hiểu được, nếu đổi lại bất kỳ một phóng viên nào khác, ông ngoại cậu cũng không tức giận đến mức như vậy. Cậu thường được ném vài phần ngon ngọt, đã nghĩ vẫn ăn đồ ngọt, đâu có chuyện dễ dàng như vậy, cậu tùy tiện ở trên báo hôn nhân tên của cậu, cậu để cho tập đoàn những người khác trong tập đoàn nhìn thấy, suy nghĩ như thế nào? Trong ngoài ông ngoại cậu cũng không là người!"

Giang Tấn nghe xong, nhất thời kinh ngạc, mấp máy môi cũng không nói gì. Trầm Trọng Tuấn nói tiếp: "Ông ngoại cậu tuổi lớn, cũng chỉ tại vị một năm nữa, bình thường ông ấy có bao nhiêu yêu thương cậu cậu cũng biết, cậu không muốn ra nước ngoài, cho đến bây giờ ông ấy vẫn không có ép cậu, cậu có vì ông ấy mà suy nghĩ một lần nào không? Ông ấy không phải là một viên chức bình thường, nếu như ông ấy thực ghi hận chuyện này bị truyền thông đưa ra ánh sáng, lúc vừa xảy ra chuyện này ông ấy có thể trừng trị cậu, nhưng đến cuối cùng ông ấy vẫn ngầm thừa nhận. Ông ấy chỉ có thể làm ông ấy dùng sức mình để làm việc, có câu gọi là 'Quyền lợi tuyệt đối dẫn đến hủ bại tuyệt đối', ông ấy đánh cậu chửi cậu, cậu lại xem ông ấy là tham quan ô lại? Cậu phải biết rằng, này phòng là do cậu hai cậu tìm, ông ngoại cậu trước khi già vẫn ở tòa nhà cũ kỹ kia, tích góp cả đời cũng đều để cho chúng ta vài cái đọc sách đi học gây dựng sự nghiệp, trách nhiệm của ông ấy không riêng gì vì dân, còn có cân nhắc lợi ích khắp nơi!"

Giang Tấn cúi đầu, che dấu vẻ mặt đỏ lên, Trầm Trọng Tuấn đứng lên đi tới phòng ngủ: "Hôm nay tôi trước ngủ ở đây, ngày mai nhớ rõ đi xin lỗi."

Giang Tấn cũng không hé răng, một lát sau, mới cảm lý cả phê trên bàn trà đi vào phòng bếp, lại vào phòng tắm tắm một chút, lấy băng dán vết thương ra, dán vết thương trên trán lại.

Lúc ôm lấy quần áo bẩn nhét vào máy giặt, năm mươi tẹ trong túi quần rút ra ngoài, Giang Tấn cầm trên tay, không khỏi cười, nghĩ nghĩ, lấy di động soạn một tin nhắn: "Ngủ chưa?"

Đợi hồi lâu không thấy hồi âm, anh có chút phẫn nộ, vẫn còn nhiều thời gian, ngày mai lại đi tìm Lâm Sơ cũng không muộn.

Đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, bụng Giang Tấn có chút đói, nhìn thấy túi nylon bên cạnh sofa, anh ngồi xổm tìm qua một lượt, lấy một lon nước trái cây trong túi ra, kỳ quái Trầm Trọng Tuấn đột nhiên thay đổi khẩu vị.

Không có đồ ăn, Giang Tấn đành phải đi phòng bếp chiên trứng, vừa mới bắt chảo dầu lên, thì nghe Trầm Trọng Tuấn nhìn về phía anh nói: "Cũng chiên giùm tôi hai quả trứng, tôi thấy trong bếp cậu có mì sợi, nấu thêm tô mì nữa."

Quay đầu nhìn lại, thấy Trầm Trọng Tuấn mặc áo somi quần dài đứng ngoài phòng bếp, nói một tiếng thì đi ra phòng khách, Giang Tấn thầm mắng một tiếng, đối anh ban đêm không dám ăn mặc tùy tiện, lại nghe nói phải lấy mì sợi, sau đó lấy nồi ra đun nước nấu mì.

Bên kia Lâm Sơ cầm di động, mặt không chút thay đổi nghe đầu bên kia điện thoại khóc lóc kể lể: "Tối nay anh ấy muốn ở bên cạnh vợ, tớ đợi anh ấy ba giờ, suốt ba giờ!"

Lâm Sơ thấy cô cuối cùng cũng nói xong rồi, mới chậm rãi mở miệng: "Diệp Tình, rốt cuộc đầu óc cậu đang không được tỉnh táo sao, có biết bản thân đang nói cái gì hay không?"

Diệp Tình dừng một chút, mới nói: "Tớ rất tỉnh táo, vốn định không nói cho cậu biết, tớ thật sự đang rất khó chịu, không tìm được người nào tâm sự."

Lâm Sơ cười, "Vậy cậu nói xong rồi, tỉnh làm thế nào?"

Diệp Tình nức nở nói: "Không biết, cậu đừng khuyên tớ chia tay, tớ sẽ để anh ấy ly hôn, tớ chỉ muốn như vậy là đủ rồi, chuyện tình cảm cậu không hiểu."

Lâm Sơ có chút á khẩu không trả lời được: "Cậu cũng cảm thấy, chỉ cần cậu không cho anh ta ly hôn, thì cậu sẽ không tính có lỗi, không tính là người thứ ba?"

Diệp Tình lập tức nói: "Đến tận cùng ai mới là người thứ ba, người khác không biết, chẳng lẽ cậu còn không biết sao? Tóm lại tớ sẽ không để anh ấy ly hôn, tớ sẽ không làm tổn thương vợ anh ấy, như vậy là đủ rồi, hiện tại tớ chỉ hy vọng cậu ủng hộ tớ!"

Lâm Sơ tự nhận cô không phải là người cao thượng, lại không thể nghe tiếp những lời của Diệp Tình, cô tức giận nói: "Cho nên bây giờ cậu vẫn còn rất vĩ đại? Người sẽ không có ý định thay đổi vị trí?"

Hình như Diệp Tình lại khóc lên, khóc thút thít nghẹn ngào như bị tắt thở, nói liên tục: "Tớ biết tớ biết, tớ biết tớ không biết xấu hổ, tớ khó chịu, Sơ Sơ, tớ rất khó chịu, cậu đừng mắng tớ!"

Lâm Sơ không nói một lời, nghe cô khóc một trận, mới thờ dãi nói: "Bây giờ đã khuya, cậu đi ngủ trước đi, ngày mai chúng ta đi dạo phố được không?"

Diệp Tình nức nở nói: "Ngày mai... Ngày mai không được, ngày mai công ty bọn tớ muốn đi Hải Nam một chuyến, lần này đến Hải Nam huấn luyện."

Cô muốn đi công tác bốn ngày, đúng lúc bốn ngày này mới có thể yên lặng một chút, Lâm Sơ dặn dò vài câu, lại an ủi cô đừng suy nghĩ lung tung, một lúc sau cúp điện thoại.

Thời gian đã rất trễ, trên cây cầu đối diện đèn nê ông vẫn còn lấp lóe đổi màu, chỉ là xe cộ rất thưa thớt, ban đêm giữa hè muôn màu muôn vẻ chỉ còn lại tịch mịch.

Lâm Sơ mở tin nhắn xa lạ ra, nhìn chằm chằm tin nhắn kia một lúc lâu, trong đầu vẫn có chút mơ hồ, nửa ngày mới phản ứng lại, nhớ tới đây là số di động

của Giang Tấn, nên thuận tay nhấn lại một tin, bảo anh ngày mai cầm tiền nhét vào trong hộp thư tầng dưới cùng là được.

Lúc chuông tin nhắn vang lên trên bàn trà, Giang Tấn đang vớt sợi mì, Trầm Trọng Tuấn đặt điều khiển TV xuống, trong lúc vô ý liếc liếc mắt một cái, lại nhìn thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ "Lâm Sơ", nhất thời ngẩn người.

Giang Tấn bùng một tô mì ra, vừa chạy vừa nói: "Anh ăn trước, tôi nấu không đủ, lát nữa ăn tô tiếp theo!"

Trầm Trọng Tuấn cũng không lên tiếng trả lời, chẳng qua sắc mặt không được tốt lắm, Giang Tấn cũng không phát hiện.

Nửa đêm chương trình tivi không thú vị buồn tẻ, bật tới bật lui nội dung vẫn tương tự nhau, Trầm Trọng Tuấn nghe thấy tiếng nổ động cơ càng ngày càng vang, thấy có chút buồn bực, không khỏi liếc liếc mắt di động Giang Tấn một cái, do dự nửa ngày, anh mới cầm lên trước mặt, nhìn chăm chăm tin nhắn chưa mở ra một lúc, anh mới mở danh bạ điện thoại ra, lập tức lấy di động mình ra lưu số điện thoại lại, lại ung dung thản nhiên trả điện thoại về chỗ cũ, tìm đập như thường, mặt không đổi sắc.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Edit: Thanh Xuân.

Trầm Trọng Tuấn vô duyên vô cớ lên lưu số điện thoại của Lâm Sơ, cũng không biết có để làm cái gì, sáng sớm ngày hôm sau, anh lập tức rời giường rửa mặt, mang theo một gói to dép lê đón xe về Trữ Tiền.

Lúc tới tòa chung cư chưa tới bảy giờ, đỉnh đầu nắng sớm chiếu xuống mặt đất, cỏ cây bên đường khô ráo hoa nở, từng vòng bên trong vàng sáng dường như có một ngọn lửa cháy không ngừng. Vừa mở cửa xe, đã có một cỗ hơi nóng phả vào trên mặt, Trầm Trọng Tuấn thanh toán tiền lập tức muốn lên lầu, giương mắt lại thấy ông nội Lâm Sơ chậm rãi từ trên đường nhỏ đi thông thả đến, lưng còng, mồ hôi thấm vào trong quần áo, túi nylon trên tay đựng mấy chai nhựa không.

Ông nội cũng nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn, cười lên tiếng chào hỏi: "Sớm như vậy đã đi làm?"

Trầm Trọng Tuấn trả lời: "Vẫn chưa ạ."

Hai người một đường đi thẳng lên lầu, vóc dáng Trầm Trọng Tuấn cao lớn, không có cách nào khác cùng ông nội sánh đôi, nên từng bước lùi lại phía sau. Ông nội thì thâm thoi tiết nóng nực, dường như hữu khí vô lực, lúc đi đến lầu hai không hiểu tại sao dừng bước, đột nhiên ngã xuống dưới, Trầm Trọng Tuấn phản ứng nhanh chóng, lập tức tiếp được ông.

Hai mắt ông nội nhanh chóng khép lại, Trầm Trọng Tuấn vừa định gọi ông, đã thấy ông lại chậm rãi lặng lẽ mất ra, khoát tay lão đảo vịn tường.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Ông nội, có phải bị cảm nắng không?"

Ông nội hoán một hơi, ánh mắt dần dần tỉnh táo, nhỏ giọng nhìn Trầm Trọng Tuấn nói: "Không có việc gì, cậu đừng nói cho bạn già tôi biết, tôi nghỉ một chút thì tốt rồi."

Ông đã không nhúc nhích được, nghỉ một chút lúc này đang ở trên cầu thang, Trầm Trọng Tuấn định dìu ông lên lầu, nghiêng người, để sức nặng toàn thân ông nội đều dựa vào trên người anh.

Bà nội là người khôn khéo, vừa mở cửa nhìn thấy sắc mặt ông nội, lập tức phản ứng kịp, mắng: "Lão già chết tiệt, có phải bị cảm nắng không!"

Ông nội một mực phủ nhận, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn đã mở miệng: "Trước để ông đi vào nghỉ ngơi một chút, nếu không một lát lại té xỉu!"

Bà nội nghe vậy, cảm thấy căng thẳng, thu tiếng mắng lại lập tức đỡ ông nội vào nhà, lại nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn nói cảm ơn. Khi cửa đóng lại vẫn còn có thể nghe thấy bà nội oán giận: "5 giờ ra cửa nhạt chai nhạt đến bây giờ, ông trông cậy vào cái này mà phát tài? Thế nào, muốn đến bệnh viện không?"

Không biết ông nội nói cái gì, bà nội không trách móc nữa, giọng nói bên trong nhà dần dần im lặng lại.

Bên kia Lâm Sơ từ trong phòng vội vội vàng vàng chạy xuống, liếc mắt một cái trên sân cỏ, nhất thời không thấy xe đâu, cô lại trở về hàng lang mở hòm thư ra, cũng không thấy bất kỳ vật gì, không khỏi kỳ quái. Gần tới giờ làm việc, cô cũng không nghĩ nhiều, vội vàng chạy tới bến xe buýt.

Trước lúc nghỉ trưa nhận được tin nhắn xin lỗi của Giang Tấn, nói là sáng sớm quên cầm tiền nhét vào hộp thư, sau khi tan tầm gấp mặt trả cho cô, Lâm Sơ nhấn tài khoản ngân hàng cho anh, bảo anh gõ vào Caly, Giang Tấn lại không trả lời.

Ban ngày nhiệt độ rất cao, lúc làm việc mọi người đều có chút lười nhác, công nhân viên tác nghiệp bên ngoài buổi chiều không cần đi làm, trước đó ngành khí tượng đã phát tin nhiệt độ báo động đỏ, trong thành phố Nam Giang có một số người dân bị cảm nắng đưa đi bệnh viện, trong bệnh viện người đến đã chật kín.

Lâm Sơ chịu đựng đến 4 giờ, rốt cục tan tầm. Cô không mang theo dù, nên tránh dưới dù của đồng nghiệp đi ra ngoài, mọi người đều oán giận thời tiết hôm nay, thoáng đi vài bước đã ướt đầm mồ hôi, sau gáy Lâm Sơ đã lấm nhấm mồ hôi, tóc dài vừa buồn bực lại vừa nóng. Mới vừa vén tóc dài lại, định tết tóc thành đuôi sam, đột nhiên phía trước có người gọi cô: "Lâm Sơ!"

Lâm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Dương Thuần Bối đứng bên cạnh xe moto, cũng không sợ bị phơi nắng, cùng Giang Tấn dựa vào nhau, nhìn về phía cô kêu: "Nơi này, Giang Tấn tìm cô!"

Lâm Sơ nói lời tạm biệt với đồng nghiệp, đi về phía bọn họ, Giang Tấn còn chưa mở miệng, Dương Thuần Bối đã nói: "Đợi cô một hồi lâu, ài, như thế này chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi dạo phố được không?"

Đối với đề nghị này của cô trong thời tiết nóng bức như thế này Lâm Sơ không còn lời nào để nói, miễn cưỡng nói: "Không được." Quay đầu nhìn về phía Giang Tấn, trực tiếp hỏi, "Trả tiền?"

Giang Tấn "A" một tiếng, ôm mũ bảo hiểm cười nói: "Trả tiền, thuận tiện mời cô ăn cơm, để cảm ơn!"

Dương Thuần Bối lập tức nói: "Được đó, đi ăn ở đâu?"

Lâm Sơ vừa định cự tuyệt, ai ngờ Giang Tấn đã mở miệng: "Ài, hôm nay sẽ không mời cô, tôi chỉ mời Lâm Sơ, lần sau lại mời cô được chứ!"

Dương Thuần Bối không thuận theo, nhất định muốn Giang Tấn dẫn cô theo, vừa nói vừa ôm cánh tay Giang Tấn tả điều hữu hoảng (*), Giang Tấn không kiên nhẫn rút tay ra, lấy một cái mũ bảo hiểm khác ném cho Lâm Sơ, trực tiếp ra hiệu: "Lên xe!"

(*) trái dao động phải lắc lư.

Lâm Sơ đối với hai người bọn họ liếc mắt đưa tình làm bộ như không thấy, thăm nghĩ chạy nhanh về nhà mở điều hòa, tiếp được mũ bảo hiểm sau đó kéo Dương Thuần Bối đang kêu la không ngừng: "Này, cô đi với anh ta đi, tôi không đi!" Nói xong, thì đưa mũ bảo hiểm cho cô.

Dương Thuần Bối hưng phấn nhận lấy, vừa cầm lấy mũ bảo hiểm, trên tay đã bị một cổ lực đạo kéo, cô khẽ kêu một tiếng, chớp mắt mũ bảo hiểm bị Giang Tấn đoạt lại trong tay.

Giang Tấn sai bước xuống moto, chọt đội mũ bảo hiểm lên đầu Lâm Sơ, Lâm Sơ chưa phản ứng kịp, lại bị anh nắm cổ tay kéo tới chỗ ngồi phía sau moto, mạnh mẽ nhả ngồi xuống.

"Anh làm gì thế!" Lâm Sơ đưa tay tháo mũ bảo hiểm, lại bị Giang Tấn một phen chế trụ, vịn hai vai của cô, giữ chặt bên hông cô, vững vàng sai bước lên xe, lại không nói hai lời lên xe khởi động, lướt qua trước mặt Dương Thuần Bối phát phát tay, Dương Thuần Bối vội vàng nhường đường, nhưng vẫn bị bụi đất văng lên đầy người.

Tốc độ xe vừa nhanh vừa mạnh, Lâm Sơ ôm lấy thắt lưng Giang Tấn, lớn tiếng kêu "Lái chậm một chút", lời nói bị nón bảo hiểm ngăn cản trong nháy mắt đã bị gió thổi tan, Giang Tấn căn bản nghe không thấy.

Mặc dù chạng vạng, nắng vẫn còn gắt như cũ, trên làn da như bị nướng bốc khói chi chít. Moto giống như nhảy qua ngọn lửa, gió mạnh thổi tan đi cái nóng một chút, không biết qua bao lâu, tốc độ xe chậm lại, thịt nướng nóng rực dán trên cánh tay, chẳng qua Lâm Sơ đã bị gió thổi chết lặng, xúc giác trở nên chậm chạp.

Giang Tấn tháo nón bảo hiểm xuống, cười nói: "Xuống xe, dẫn cô đi ăn một bữa ngon lành!"

Rốt cục Lâm Sơ cũng chui đầu ra, tóc dài dính lung tung trên mặt, hơi thở không ổn định nói: "Tôi bảo anh lái chậm một chút mà, sao anh giống như bị điên thế?"

Giang Tấn vô tội nói: "Cô nói lúc nào? Tôi không nghe thấy!"

Lâm Sơ tức giận trừng mắt liếc anh một cái, hai chân tê tê, căn bản không đứng lên được. Giang Tấn đứng ở một bên nhìn, đợi Lâm Sơ giãy dụa nửa ngày, rốt cục bước xuống xe, anh mới tiến lên cất nón bảo hiểm, dẫn cô cùng vào quán ăn.

Nơi vừa tới là An Chi, Lâm Sơ dứt khoát đồng ý lời mời không giả thích được của Giang Tấn.

Lâm Sơ chưa bao giờ tới nhà hàng Nhật chân chính, đối với cách trang trí bên trong nội đều thấy mới mẻ, sau khi cô khách khí vài câu, thì hết sức chuyên chú nhâm nhi thưởng thức, cùng Giang Tấn có một câu không đáp một câu.

Nửa ngày Lâm Sơ mới nuốt xuống một ngụm sushi, nhìn chằm chằm anh nói: "Nói như vậy, năm nay anh vừa tốt nghiệp?"

Giang Tấn gật đầu, miệng nhét đầy thức ăn, giọng nói không rõ nói: "Đúng vậy, công việc cũng vừa chuyển chính thức, suýt tý nữa là bị ông lão nhà tôi trục xuất ra nước ngoài rồi!"

Lâm Sơ cười cười, cúi đầu lại gấp lên một miếng khác, không chịu nổi nói tính tình anh có chút nóng nảy, hoàn toàn nhìn không ra thảng trước anh vẫn là sinh viên.

Ăn được một nửa, đột nhiên di động Giang Tấn vang lên, không biết đầu bên kia nói gì đó, Giang Tấn nhỏ giọng nói: "Biết rồi, tôi tính buổi tối trở về xin lỗi ông ngoại, bây giờ tôi đang ăn cơm, không nói trước!"

Nói vài câu, ngược lại đầu bên kia cúp điện thoại trước, Giang Tấn kêu "Này này" hai tiếng, nhìn về phía Lâm Sơ nhún vai.

Trầm Trọng Tuấn thả điện thoại di động xuống, đi ra mở cửa, ông nội bà nội Lâm Sơ đứng bên ngoài, trên tay đang cầm một tô bánh trôi, cười nói: "Chúng tôi vừa rồi thấy cậu từ bên ngoài trở về, vẫn chưa ăn cơm chứ? Có ít bánh trôi, mời cậu ăn!"

Trầm Trọng Tuấn ngăn người, lấy hai đôi đũa lê màu xám trong kệ giày ra, lập tức mời ông bà cụ vào nhà.

Ông bà cụ luôn nhiệt tình, cũng không khách sáo, bà nội nói vài câu thì đi vào phòng bếp tìm chén nhỏ và gia vị, Trầm Trọng Tuấn nói muốn để tự mình làm, để cho ông bà cụ tùy ý ngồi, bà nội cười nói: "Phòng này tôi so với cậu quen hơn, cậu ngồi đi!"

Ông nội nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn nói: "Đây không phải buổi sáng tôi ngã trên cầu thang một cái, bạn già tôi nói sao, bà ấy đã nói muốn tôi cảm ơn cậu, cảm ơn đó!"

Trầm Trọng Tuấn khách khí nói: "Đúng vậy, ông nội bà nội!"

Bà nội đảo khách thành chủ, để cho Trầm Trọng Tuấn buông đồ ăn ra, chỉ vào gia vị nói: "Sớm biết như vậy vừa rồi tôi đã lấy từ trong nhà, nhà chúng tôi đặc biệt có một loại tương ớt thơm mùi tỏi, ngâm trong dấm chua nhưng rất thơm, Đao Đao thích ăn nhất, cũng chỉ có mình tôi làm ra được vị này, mẹ con bé cùng làm không được." Dứt lời, sợ Trầm Trọng Tuấn không biết ai là Đao Đao, nên lập tức giải thích, "Ah đúng rồi, Đao Đao chính là cháu gái tôi, tên gọi là kêu Lâm Sơ, lần trước chính là con bé làm phiền cậu, ở nhà cậu bảo quản một ít bánh trôi này!"

Trầm Trọng Tuấn nuốt bánh trôi xuống, cười nói: "Con biết Lâm Sơ, nhưng mà tại sao nhũ danh của cô ấy gọi là Đao Đao vậy?"

Nói đến cái này ông nội bắt đầu hăng hái, cái này phải nói về con bé lúc nhỏ nói: "Cái này nhưng cũng có ý tứ, khi còn bé con bé không biết chữ, vừa rớt, có một lần trong lớp học vẽ bản, cô giáo trên mỗi cuốn tập của mỗi đứa đều viết tên của chúng nó, còn ghép thêm vần, để cho hai cái cô bé tóc dài phát tập. Lúc phát đến 'Đao Đao', cô bé tóc dài kia đã nói tên của con bé không phải gọi 'Sơ Sơ', gọi là Đao Đao, trên đó không phải có ghép vần sao, ngay từ đầu Đao Đao còn có thể chỉ vào ghép vần nói cái chữ này đọc là 'Sơ', nhưng mà đứa bé đó có thành tích tốt, nhất định phải đọc là 'Đao', nói cô giáo ghép vần viết sai, làm hại nha đầu kia về nhà đã nói mình gọi là 'Đao Đao', gọi suốt một học kỳ, đến lúc học tiểu học mới tin mình gọi là 'Sơ Sơ', nhưng mà lúc ấy mọi người đã không được!"

Trầm Trọng Tuấn buồn cười, khó có thể tưởng tượng đáng về Lâm Sơ lúc không biết chữ, tưởng tượng nửa ngày, mới thấp giọng nói: "Cái tên 'Đao Đao' này, cũng rất dễ nghe."

Bà nội cười nói: "Nhũ danh này rất dễ nhớ, sau này con bé biết chữ rồi vẫn còn không vui đó, nhưng hiện tại lại rất ngoan." Nhắc tới Lâm Sơ, bà nội thao thao bất tuyệt, bà có cháu trai, lúc trước có chút trọng nam khinh nữ, sau này bọn nhỏ lớn lên mới nhận ra cháu gái khéo léo hiểu thuận, cháu trai ở Trữ Tiên, gần nửa năm mới trở về thăm ông bà một lần, nhưng thật ra Lâm Sơ, chỉ cần về nhà, nhất định sẽ tới thăm hai ông bà. "Đao Đao nhà chúng tôi rất là ngoan, lại thông minh, lúc trước nhiều người làm trong doanh nghiệp nhà nước như vậy, con bé không chịu thua kém, thật đúng là thi đậu, hiện tại muốn vào doanh nghiệp nhà nước có nhiều khó khăn, người như con bé, thật không dễ dàng!"

Trầm Trọng Tuấn thỉnh thoảng đáp lại một tiếng, thả chậm tốc độ ăn, mãi đến khi hết ánh chiều tà, anh mới ăn xong một cái bánh trôi cuối cùng, bà nội cũng sắp xong, cuối cùng nói: "Hiện tại con bé đang kết giao với người kia, tôi và ông nội con bé vẫn chưa gặp mặt, nhưng mà nghe nói rất tốt, đang công tác ở cơ quan, lương một năm cũng có bảy tám vạn, đang chờ đến lúc con bé sẽ dẫn về ra mắt chúng tôi."

Trầm Trọng Tuấn nhất thời không nói nên lời, đôi đũa cầm trong tay không nhúc nhích, chỉ cảm thấy trái tim theo ánh chiều tà ngã xuống chân núi, rầu rĩ cổ không đứng dậy.

Đầu kia Lâm Sơ ăn uống no đủ, sau khi đi ra nhà hàng cũng không thấy Giang Tấn trả tiền, cô không có ý mở miệng đòi tiền, đành phải ngồi lại trên xe.

Trên đường về Giang Tấn lái rất chậm, sắc trời tối hoàn toàn khi mới vừa tới hoa viên Quan Cầm. Lâm Sơ trả nón bảo hiểm lại cho anh, đứng trước chung cư muốn nói lại thôi, Giang Tấn giả ngu: "Như thế nào còn không đi lên, nếu không chúng ta lại đi uống một chén?"

Lâm Sơ cắn răng một cái, nói: "Đúng rồi, anh vẫn chưa trả tiền đi?"

Giang Tấn "A" một tiếng, chậm rãi lấy ra năm mươi tệ, Lâm Sơ vừa chạm vào, anh lập tức vội chụp lại, cùng giằng co dành tiền với cô.

Lâm Sơ khó hiểu nhìn anh, Giang Tấn cười nói: "Đúng rồi, trước kia cô đi tìm phòng, hiểu rõ giá phòng ở vùng này không? Tôi muốn chuyển nhà, không có kinh nghiệm."

Lâm Sơ dùng sức rút tiền lại, nhét vào túi tiền mới nói: "Tôi cũng không rõ, mấy đường gần đây đều không còn đâu, anh tìm người môi giới đi!" Dứt lời, cô lập tức vẫy tay cáo biệt, xoay người chạy vào hàng lang, Giang Tấn lại gọi hai tiếng, Lâm Sơ đã muốn không hề đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: Thanh Xuân.

Giang Tấn muốn tìm phòng ở, cũng không phải là thuận miệng mà nói.

Sau khi Lâm Sơ chạy trốn không thấy bóng dáng, anh đi tới tòa nhà cũ trên đường Ninh Tây. Trầm Hồng Sơn vừa dùng com xong, Văn Bội Như và di Chu đang bận rộn trong bếp, nhìn thấy Giang Tấn xuất hiện, bà như có mây vui mừng, vội vàng cuống quýt cắt trái cây đặt lên bàn.

Giang Tấn thành thành thật thật nói xin lỗi, Trầm Hồng Sơn không nói một lời, cũng không biết là đang nghĩ gì, trong lòng Giang Tấn có chút không yên lòng, sau khi nói xong thì chỉ vào chính trán mình: "Ngày hôm qua bị ông đánh bị thương nặng như vậy, suýt tí nữa là phải khâu lại!"

Trầm Hồng Sơn hừ lạnh một tiếng, đẩy đẩy mắt kiến trên sống mũi, tiếp tục xem TV.

Trong bản tin địa phương đưa tin vụ án di dời Hối Điền Bắc đã kéo dài hơn ba ngày rồi, ý kiến dân địa phương thật lớn, Thành Thủ đưa ra hàng loạt biện pháp để xoay chuyển tình hình lại bị chỉ trích không ngừng, ngược lại nếu như theo như lời Trầm Trọng Tuấn, Trầm Hồng Sơn nhìn thấy người khác đưa tin, phản ứng cũng không quá lớn, chẳng qua ông chỉ nhắm vào Giang Tấn mà thôi.

Giang Tấn phần nộ ăn trái cây, lại cọt nhả tự quyết định, một lúc sau mới thấy sắc mặt Trầm Hồng Sơn hòa hoãn lại, anh tức đi thẳng vào vấn đề chính, nói muốn chuyển đi ra ngoài ở.

Vốn tưởng rằng sẽ bị mắng một trận, ai ngờ Trầm Hồng Sơn chỉ liếc mắt nhìn anh, nghiêm túc hỏi: "Ồ một mình? Con có tiền trả tiền thuê nhà tiền điện nước? Có thể dọn dẹp nhà cửa?"

Giang Tấn sừng sốt, "A" một tiếng, gật đầu một cái, Trầm Hồng Sơn nói: "Tốt lắm, tìm được phòng nói một tiếng, căn phòng kia của con ông sẽ để cho cậu cả của con thuê."

Trong chốc lát Giang Tấn không chịu nổi được việc ông ngoại dễ nói chuyện như vậy, hoài nghi nhìn ông nửa ngày, mới cẩn thận mỗi bước đi rồi đi.

Giang Tấn đi được một lúc, Trầm Hồng Sơn mới cầm lấy di động gọi, mở miệng đã nói: "Lần này ta nghe xong con, nếu như tên hỗn đản kia ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt gì đó, ai cũng đừng nghĩ giúp nó!"

Trầm Trọng Tuấn ở đầu điện thoại bên kia trầm giọng nói: "Hiện tại cậu ấy có tư tưởng lớn, để cho cậu ấy chơi đùa hai năm là được, sau này bị giáo huấn, tự nhiên cũng đang hoàng hơn."

Trầm Hồng Sơn hừ lạnh nói: "Bị giáo huấn? Đầu óc không nhìn xa trông rộng, chỉ lo lợi ích trước mắt, sớm muộn gì nó cũng có thể ngã chết!" Dừng một chút, dừng như ông thấy mỗi một, "Quên đi, không nói nữa, tình hình của con ở đó như thế nào?"

Trầm Trọng Tuấn báo cáo chi tiết: "Hiện tại đang chiêu thương, đều rất tốt."

Đối với hạng mục thành lập công ty mới của Thành Thủ chiếm bảy phần cổ phần, đến tiếp sau đó có thể có liên tục không ngừng rút nguồn tài chính vào, đến lúc đó nơi đó sẽ trở thành một cột mốc quan trọng của thành phố Nam Giang. Tất cả đều bị Trầm Hồng Sơn nắm rõ như lòng bàn tay, những câu hỏi này, đơn giản cũng chỉ là quan tâm Trầm Trọng Tuấn.

Chính sự nói xong, Trầm Hồng Sơn lại nói: "Trước đó chị dâu con giới thiệu đối tượng cho con, con cảm thấy thế nào? Ánh mắt đừng quá cao, cũng là tầm lòng của chợ đầu con!"

Trầm Trọng Tuấn lặng im một lát, mới nói: "Gần đây công việc vừa mới bắt đầu, không có thời gian."

Trầm Hồng Sơn cũng không bắt buộc anh, chỉ để anh hiểu rõ. Sau khi cúp điện thoại ông gọi tới Văn Bội Như, hỏi kỹ tình huống của Phương tiểu thư, càng nghe càng vừa lòng, bèn bảo cẩn thận lưu tâm, tìm cơ hội đưa tới trước mặt Trầm Trọng Tuấn, Văn Bội Như đương nhiên đồng ý.

Bên kia rốt cục Trầm Trọng Tuấn rời bàn ăn, gom chén bát dơ bỏ vào trong bồn rửa.

Vòi nước phát ra âm thanh đặc biệt ồn ào, không biết ống dẫn tiếp như thế nào, luôn có tiếng "Rầm rầm". Trầm Trọng Tuấn rửa sạch chén bát, chẳng hiểu tại sao lại nghĩ tới vị nhân bánh trôi trước đó, lại nhớ tuổi của mình quả thật không còn nhỏ, nếu chị dâu giới thiệu, anh cũng không ngại quen một chút, với điều kiện bản thân, như thế nào đều có thể nhiều hơn tiền lương một năm bảy tám vạn của nhân viên công vụ.

Vừa nghĩ tới điểm này, anh đột nhiên dừng lại, ngón tay khẽ gõ dọc theo bên cạnh bồn rửa.

Anh vẫn hơn tiền lương một năm bảy tám vạn của nhân viên công vụ!

Ngày hôm sau nhiệt độ vẫn, Trầm Trọng Tuấn ra ngoài sớm một chút, các hạng mục chiều thương đang tiến hành theo từng bước, anh vừa vào văn phòng lập tức không thể nào rảnh rỗi. Trước giữa trưa anh đi theo thị sát công trường, dưới ánh mặt trời chói chang, ngói đất sét cũng giống như biến hình. Nhóm công nhân bắt đầu tránh nóng, sáng sớm bốn năm giờ bắt đầu bắt đầu làm việc làm việc, vừa đến giữa trưa thì tan tầm về nhà, dưới ánh nắng mặt trời toàn bộ nơi sân đều trống không. Sau khi nhân viên thị sát rời đi, Trầm Trọng Tuấn vẫn còn đang quanh quẩn công trường, tìm được cột thép lần trước cắt vỡ trong lòng bàn tay anh, ngồi xỏm xuống nghiên cứu một phen vết máu trên đó, mãi đến lúc toàn thân đổ mồ hôi, choáng váng đầu hoa mắt, anh mới đứng dậy rời đi, trong lòng đọc lại số điện thoại di động trong túi kia.

Lúc đó Lâm Sơ đang kêu khổ không ngừng, trên mặt lại rất bình thường, cái miệng nhỏ đang ăn cơm.

Dương Thuần Bối cố ý vô tình nói nửa ngày, cuối cùng nói: "Nếu lần sau các cô lại đi ăn cơm, cần phải dẫn theo tôi!" Cô lại gần vào Lâm Sơ, nháy mắt ra hiệu nói, "Ài, cô nói, chẳng lẽ anh ấy có ý với cô?"

Mặc dù Lâm Sơ không có kinh nghiệm yêu đương gì, nhưng không ngốc, không có ai chỉ vì năm mươi đồng mà vô duyên vô cớ mời người ta ăn một bữa cơm sang trọng, còn khi trả tiền lại không dứt khoát như vậy. Cô cũng nghĩ rằng Giang Tấn có ý với cô, nhưng mà "Ý tứ" này tới không giải thích được, cô cũng không cho là thật.

Lâm Sơ cười nói: "Nói nhưng đừng nói lung tung, chắc là lần trước tôi giúp anh ta phá vụ án bên điền khu kia, nên anh ta mới muốn mời tôi ăn cơm." Lại giả bộ nói thầm, "Nhưng thật ra đến vì chuyện này, quan hệ gì cũng muốn dứt lốt, không hổ là phóng viên."

Lúc này Dương Thuần Bối mới có ý cười, thân thiết nói đến những chuyện khác với Lâm Sơ.

Sau khi tan tầm Lâm Sơ đi siêu thị một chuyến, mua một ít rau và trái cây tươi.

Cò nhà Thi Đình Đình đưa một cái tủ lạnh nhỏ thấp thấp, đặt trên lối hành lang chật hẹp, Lâm Sơ chưa từng thấy qua loại kiểu dáng này, giống như cát phẫn trên cửa tủ lạnh ra, trên đỉnh tủ lạnh tích đầy bụi bặm, cũng không thấy các cô động tay lau một chút.

Lâm Sơ mua thức ăn nhét vào trong, vắt khăn lau bụi, vừa lau lần thứ hai, thì nhận được điện thoại Giang Tấn gọi tới, nói là đang tìm phòng ở gần đây, muốn Lâm Sơ xem giúp.

Lâm Sơ không đáp hồi lại: "Đúng rồi, tôi thấy đôi lúc anh nói giọng địa phương, giống hệt như người địa phương?"

Giang Tấn sừng sốt: "Đúng vậy, tôi ở Nam Giang."

"Nội thành?"

Giang Tấn không hiểu tại sao nói: "Đúng, nội thành."

Lâm Sơ cười nói: "Tôi sinh ra là người Trữ Tiền, bốn năm đại học vẫn sống ở vùng ngoại thành đại học thành phố, một năm này mới đến nội thành, nhưng phạm vi hoạt động giới hạn từ đơn vị đến chỗ ở, ngay cả khu chợ trung tâm tôi cũng rất ít đi, cho nên, anh hỏi tôi?"

Nhất thời Giang Tấn á khẩu không trả lời được, Lâm Sơ vừa cười: "Tôi đang rất bận, anh nên đi tìm người môi giới đi, không nói nữa, tạm biệt!"

Giang Tấn còn chưa mở miệng, lập tức trong di động truyền đến tiếng tút tút, anh gọi hai tiếng, thờ hồn hèn, chợt cảm thấy Lâm Sơ qua cầu rút ván, không tự giác cắn môi.

Dù sao anh tuyệt đối sẽ không tìm người môi giới, tiền trong tay có hạn, anh mới công tác mấy tháng mà thôi, không trả nổi tiền môi giới quá đắt, đành phải tìm tin tức phòng nguyên trên internet. Nhưng ai biết tiền thuê nhà thế nhưng lại đắt như vậy, động một tí là ba bốn ngàn, một phòng đơn giản cũng mất một ngàn rưỡi, đây cũng là giá tốt nhất, chọn tới chọn lui, cuối cùng anh quyết định thuê phòng gần khu hoa viên Quan Cẩm, trang hoàng đơn sơ một phòng ngủ một phòng khách, tiền thuê nhà miễn cưỡng có thể ứng phó một trận.

Sau khi biết được Trầm Trọng Tuấn không nói một tiếng nào, Giang Tấn lại gọi anh hai tiếng, Trầm Trọng Tuấn mới không nhanh không chậm hỏi: "Gần hoa viên Quan Cẩm?"

Giang Tấn trả lời: "À, phòng nơi đó tiện nghi nhất, gần khu chợ trung tâm? Sao thế?"

Trầm Trọng Tuấn dạn dò nói: "Trở về nói một tiếng với ông ngoại và cậu của cậu đi."

Giang Tấn đáp ứng, lại báo rõ địa chỉ một lần, lúc này mới cúp điện thoại.

Một vòng này cũng không bận rộn như trước, rốt cục Lâm Sơ có cảm giác đang ở doanh nghiệp nhà nước, buổi sáng xử lý công việc, buổi chiều có thể rảnh rỗi uống trà nói chuyện phiếm, nghe nhóm đồng nghiệp đào móc bôi nhọ mỗi người, còn có một người nhảy dù.

Đồng sự nhỏ giọng nói: "Nghe nói ngày ngốc hai tháng thì đi, chẳng qua là cái cương vị ở đây giả vờ giả vịt mà thôi, đáng đáp nhỏ nhắn cũng không phải là lỗi, giống như con trai ở Thái Lan mới về."

Lâm Sơ "Phốc" một tiếng miệng phun đầy nước, ho khan không ngừng. Đồng sự che miệng cười nói "Một đám mấy người đều giống như đầu gỗ, chỉ có Tiểu Lâm chúng ta thông minh, phản ứng rất nhanh!"

Mọi người vẫn đang khó hiểu, thúc giục cô giải thích, Lâm Sơ mặt đỏ lên, dờ khóc dờ cười lau miệng lau bàn.

Ban đêm cô và Diệp Tinh gọi điện thoại nói chuyện phiếm, trong loa có thể truyền đến tiếng gió soàn soạt, Lâm Sơ vô cùng hâm mộ, đứng trước máy điều hòa nói: "Tớ cũng chỉ có thể tiêu tiền tìm mát mẻ!"

Diệp Tinh cười, nói là mua rất nhiều quà cho cô, nghe qua đã muốn quên mất phiền não, đối với chuyện đó một chữ cũng không nói, Lâm Sơ cũng không tiện bới móc ký ức của cô.

Lại tới thứ sáu, Lâm Sơ hấp tấp chạy về Trữ Tiền, thời tiết oi bức đến cả người đều giống như đốt, vừa vào cửa thì giống như tiến vào nồi cực hàn. Mẹ Lâm bung tới một đồng hồ ăn ướp lạnh, để cho Lâm Sơ ăn hai cái lập tức đi lên tắm rửa, Lâm Sơ cảm thấy trong lòng quả nhiên trong nhà tốt nhất, cũng không dùng lại, lại lưu luyến không rời đứng lên.

Hôm sau thứ bảy, Lâm Sơ theo thường lệ muốn đi thăm ông nội bà nội, chỉ là thời tiết thật sự nóng, cô liều mạng lặn qua lặn lại trên chiếu, nhất quyết không chịu đứng lên. Mẹ Lâm đánh một cái thật mạnh lên mông cô: "Nhanh đi nhanh đi, đừng có mà lười nhẽ nữa, bởi ông bà nội trò chuyện, buổi tối mẹ và ba con cũng đi qua ăn cơm."

Lâm Sơ đau kêu một tiếng, ủ rũ ra cửa.

Khi tới nhà ông bà nội, mặt cô cũng bị đỏ ửng, vuốt mặt một cái tất cả đều là mồ hôi.

Lâm Sơ vội vàng gõ cửa, muốn đi vào tránh nắng, ai ngờ cửa vừa mở ra, đó là một cỗ khí nóng thẳng tắp đánh tới, cả người bà nội đều là mồ hôi, nói: "Ai nha, vừa rồi quên gọi điện thoại cho con tới nay hãy đến đây, điều hòa hỏng rồi!"

"Máy điều hòa hỏng như thế nào? Tìm thợ đến sửa sao?" Lâm Sơ đi đến phòng ngủ, nhưng lại sững sốt.

Trong phòng ngủ của ông bà nội gia chỉ lắp đặt một cái máy điều hòa, hai năm trước ba Lâm và bác Lâm Sơ kết cùng chung tiền mua, số lần sử dụng cũng không nhiều, hai ông bà tiếc tiền điện.

Hiện tại không biết vì sao không tạo ra hơi lạnh, cũng không muốn mời thợ đến sửa nhưng lại làm cho Lâm Sơ kinh ngạc.

Trầm Trọng Tuấn từ cửa sổ thò đầu ra, nhìn về phía Lâm Sơ gật đầu cười một tiếng, không biết buộc sợi dây ở đâu, dây thừng từ ngoài cửa sổ kéo dài đến tủ TV, ông nội đứng ở bên cửa sổ hỗ trợ, nhìn Lâm Sơ nói: "Gần đây có nhiều người sửa điều hòa, buổi sáng ông và bà nội con đã gọi điện thoại gọi người, vẫn gọi không được, nói phải 5 giờ mới có thể chạy tới, vậy không phải là thật sự à nóng không chịu được sao, vừa khéo thấy Tiểu Trầm, nhờ cậu ấy đến giúp một tay!"

Trên mặt Lâm Sơ cứ như là khâu miệng, cứng ngắc ngay cả khóe miệng cũng câu không dậy nổi, thật cẩn thận nhìn đầu đầy mồ hôi của Trầm Trọng Tuấn nói: "Quản lý Trầm, anh mau vào, không vội!" Nói xong, lập tức chạy tới phía trước cửa sổ, đưa hai tay muốn kéo anh vào trong.

Đôi mắt Trầm Trọng Tuấn rũ xuống nhìn hai tay nhỏ bé trắng nõn như em bé trước mặt này, ngón tay vịn cạnh cửa sổ giật giật, thấp giọng nói: "Điều hòa và ổ cắm pha cũng không hỏng, động cơ bên ngoài vẫn không hoạt động, hẳn là máy nén xảy ra vấn đề, phải mời thợ đến xử lý."

Lâm Sơ vội vàng gật đầu không ngừng, lại để cho anh nhanh chóng tiến vào.

Trầm Trọng Tuấn chống cửa sổ, hơi dùng sức một chút thì nhảy lên, hai chân nhảy đến trên bàn, cũng không cần Lâm Sơ đỡ.

Ông nội bà nội nói lời cảm ơn liên tục, giữ anh lại trong nhà ăn cơm, Trầm Trọng Tuấn chỉ nói vẫn chưa giúp được gì, nhưng lại làm bẩn sàn nhà.

Lâm Sơ nhìn thấy tay phải anh vẫn còn quần băng gạc, hỏi: "Quản lý Trầm, tay anh không sao chứ?"

Trầm Trọng Tuấn đáp: "Không sao, không sai biệt lắm tốt lắm!"

Trong nhà cả bốn người đều chấy chấy mồ hôi, ở chung một chỗ lại càng nóng hơn, gần như không cảm nhận được sức gió của quạt điện.

Trầm Trọng Tuấn đi tới cửa, ông nội bà nội vẫn đang nói cảm ơn liên tục, anh do dự một hồi, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Sơ, không khỏi nói: "Nếu không thì trước hết đến nhà của cháu ngồi một lát đi ạ, chờ thợ sửa đến đây rồi nói sau."

Ông bà nội lập tức vui vẻ, khước từ vài câu thì cũng không hề khách khí nữa.

Thức ăn nóng hổi bung vào trong nhà Trầm Trọng Tuấn, Lâm Sơ nhân lúc ông bà nội bày bàn, nhỏ giọng nói với Trầm Trọng Tuấn: "Quản lý Trầm, thật sự rất phiền anh, thật ngại quá!"

Trầm Trọng Tuấn nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ, mồ hôi ướt tóc dài dán chặt hai gò má, lúc nói chuyện hai mắt thành khăn chuyên tâm, trút đi phần khách khí xa lánh, nhiều chút chân tình thực lòng. Anh lấy đôi dép lê màu xám cỡ nhỏ ra, nói: "Không cần khách khí, đều là hàng xóm."

Lâm Sơ cũng không để ý đôi dép khác thường, cười vào phòng.

Lúc ăn cơm bà nội không ngừng khen Trầm Trọng Tuấn: "Người trẻ tuổi bây giờ, không có mấy người tốt giống như cậu vậy, khách thuê lần trước cũng hơn hai mươi tuổi, còn là người buôn bán, luôn ném rác trước cửa, khiến trên sân toàn là nước là dầu mỡ, bà nói cậu ta hai câu, cậu ta còn muốn động

thủ đánh người!" Nói xong, liều mạng gấp thức ăn cho anh, lại để cho Lâm Sơ ăn nhiều thịt om tôm một chút, "Này không phải con thích ăn sao, ăn nhiều một chút đi!"

Lâm Sơ chỉ lên tiếng trả lời, cũng không đi gấp. Đáng vẻ lúc cô ăn tôm không được lịch sự, dù sao vẫn thích trực tiếp nhét vào miệng, lượn phun ra đầy đủ vỏ tôm, cuối cùng lại làm cho miệng dính đầy nước tương.

Mọi người lại trò chuyện một lúc, mồ hôi cũng ngấm vào da, rốt cục không hề ngọt ngào nữa.

Trầm Trọng Tuấn gấp một đĩa thức ăn cho ông bà nội, ông bà nội cười nói cảm ơn, chiếc đĩa chuyển hướng, gấp một miếng thịt om tôm lên, Trầm Trọng Tuấn nhẹ nhàng bỏ vào trong chén Lâm Sơ, Lâm Sơ sùng sốt, cũng nói một tiếng cảm ơn, nhét tôm vào trong miệng cẩn thận quấy một trận, phun vỏ tôm vỡ vụn ra, lúc này Trầm Trọng Tuấn mới cười.

Sau khi ăn xong Trầm Trọng Tuấn bung hoa quả và đồ uống ra, đưa một lon nước trái cây tới trước mặt Lâm Sơ: "Không biết cô có thích uống cái này không."

Lâm Sơ vội vàng cầm lấy: "Thích uống, cảm ơn!"

Mấy người ngồi ở trên sofa xem tivi, ông nội để cho Trầm Trọng Tuấn đi làm việc của mình, không cần ở cùng bọn họ, Trầm Trọng Tuấn thỉnh thoảng liếc về phía Lâm Sơ, ngoài miệng chỉ nói "Không vội".

Lâm Sơ ở một bên gọi điện thoại, thiện ý mời thợ nhanh chóng qua đây, nói đến miệng khô lưỡi khô, thợ sửa mới đồng ý nói trước một giờ, Lâm Sơ thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cúp điện thoại cô mới nhận điện thoại trước đó, "Chuyện gì?"

Bên kia Diệp Tình nước mắt giàn giụa: "Sơ Sơ, có phải cậu ở Trữ Tiền không? Ta ngày mai lại đây."

Lâm Sơ khó hiểu nói: "Tại sao cậu khóc, sao lại muốn tới Trữ Tiền?"

Diệp Tình khóc khế nói: "Tớ đến phá thai."

Lâm Sơ kinh ngạc cúp điện thoại, mắt hồng mắt vía trở lại sofa, ngồi xuống một lúc mới hoàn hồn, trong lòng vừa hận lại vừa phẫn.

Đột nhiên Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Bạn trai?"

Nhất thời Lâm Sơ vẫn chưa hoàn hồn, "A" một tiếng.

Ông bà nội nghe vậy, hưng phấn nói: "Là Tiểu Vương? Ai, khi nào thì dẫn cậu ấy lại đây, nếu không thì ngày mai đi, ngày mai bà đi mua đồ ăn!"

Lâm Sơ lúng túng nói: "Không phải anh ấy." Cô không muốn trước mặt Trầm Trọng Tuấn giải thích, chỉ có lẽ một câu này.

Mọi người chờ đến 4 giờ, rốt cuộc thợ sửa cũng tới đây, trong nhà Trầm Trọng Tuấn nhất thời vắng vẻ. Anh mắt mắt don dẹp, lại nhớ tới phải tới thư phòng xử lý công vụ, vẫn bận rộn đến 10 giờ tối mới tắt đèn, cũng không biết Lâm Sơ trở về lúc nào.

Văn Bội Như tính toán thời gian gọi điện thoại tới, cười nói: "Biết chú cuồng công việc, hiện tại hẳn là không làm việc nữa chứ?"

Trầm Trọng Tuấn nói: "Ừ, vừa làm xong."

Văn Bội Như trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính: "Là như thế này, lần trước chị có nói với chú về cô gái kia, chú có còn nhớ không? Ba chú cũng cảm thấy tốt, nếu không ngày mai chú về xem mắt đi?"

Trầm Trọng Tuấn nhắm mắt tựa vào đầu giường, trong đầu quanh quẩn câu kia của Lâm Sơ "Không phải anh ấy", thật sự là có bạn trai, chỉ là đầu có quan hệ gì với anh đâu? "Được, ngày mai em về."

Nhưng không tưởng kế hoạch vĩnh viễn cũng không cần nổi biến hóa, chớp mắt ngày mai đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sáng sớm Lâm Sơ ra cửa, lẳng lặng chờ ở bến xe Trữ Tiền.

Thời gian còn sớm, dòng người lui tới cũng không nhiều, mấy nhà bán điểm tâm sáng gần đó mùi thơm bay bốn phía. Cô nhớ tới ngày đi học, mỗi lần từ khu ký túc xá vội vàng chạy ra, sau đó mua tào phớ về ăn với Diệp Tinh, đến phòng học hai người vừa vận ăn xong, lại từ chối giúp nhau, ai cũng không muốn đi vứt rác.

Tiếng chuông vào lớp vừa vang, một bạn học nữ mặc áo ngủ khoan thai vào cửa cuối cùng có thể cho các cô một đề tài mới, bạn học nữ kia xuất quỷ nhập thần, dường như cả ngày đều ngủ mê man, Lâm Sơ hâm mộ cô ấy ‘Vô câu vô thức’ (*), áo ngủ quá thoải mái, bạn học dám mặc áo ngủ đi học, mới thật là hán tử!

(*) Không bị quản thúc, kiểm chế, tự do tự tại.

Buổi chiều không có tiết học, Diệp Tinh kéo cô đi mua áo ngủ mới, hai người đi một chút ngừng lại một chút, lại đi tới quán lẩu gần trường để ăn lẩu miễn phí, đặc biệt giành thịt dê cuộn trong túi lạnh, những món ăn khác nhìn không thuận mắt.

Sau khi ăn xong cả người thoải mái, hai người lại ra ngoài mua cacao nóng, vừa uống vừa đi đến bờ hồ hóng mát, lúc trời tối thì về ký túc xá, đi dạo dọc theo mấy quán nhỏ bên lề đường, trở lại phòng ngủ chen lấn rửa mặt ngâm chân bằng nước nóng, nghe nhạc xem phim, cùng nói chuyện trên trời dưới đất với hai bạn cùng phòng khác.

Đoạn thời gian đó, lúc trước không có cảm giác gì, sau khi đi làm mỗi khi nhớ lại, dù sao vẫn vô cùng quý trọng.

Rất cục Diệp Tinh từng bên trong đi ra, câu đầu tiên nói khi gặp nhau đó là: "Đừng mắng tớ!"

Lâm Sơ không mắng cô, đón một chiếc xe ba bánh, hai người đi thẳng đến bệnh viện Trữ Tiên. Đội ngũ đăng ký sớm đã xếp thành hàng dài, thật vất vả mới đăng ký xong, phòng bên ngoài cũng đầy ắp người.

Hai người ngồi trên ghế nhựa gần phòng khám đợi khám bệnh, Diệp Tinh cúi đầu hỏi: "Nơi này chắc sẽ không đụng người quen chứ?"

Lâm Sơ lười biếng tựa lưng vào ghế: "Sẽ không, ai rảnh mà chạy đến Trữ Tiên!"

Diệp Tinh tự giễu cười một tiếng, rồi mới lên tiếng: "Thật ra thì chủ nhật tuần trước tớ đợi anh ta, chính là muốn thương lượng chuyện này với anh ta, nhưng anh ta lại trốn tớ." Cô nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ, cười nói, "Cậu có biết con trai anh ta đã ra đời được một tháng không?"

Lâm Sơ ngẩn ra, rất cục nhìn thẳng vào mắt cô. Diệp Tinh chậm rãi nói: "Tớ tính thời gian, thì ra bọn họ lên xe trước sau đó mới mua vé bổ sung, nói như vậy, lúc anh ta chia tay với tớ, cũng đã ở cùng với người phụ nữ kia."

Lúc ấy Diệp Tinh nói với Lâm Sơ, khi học đại học mà không nói chuyện yêu đương, thì uống công học đại học, cho nên vừa mới tham gia vào xã đoàn, đã nhìn trúng nam sinh kia rồi.

Trình Kiều An, chủ tịch hội học sinh, trong nhà nghề nông, làm người chất phác, đáng đáp anh tuần, ai cũng thích anh ta. Sau này Trình Kiều An cưới tiểu thư nhà giàu mới nổi, Lâm Sơ còn an ủi Diệp Tinh: "Nói cho hay thì chính là lòng cầu tiến, nói khó nghe thì chính là đã tâm, đàn ông có đã tâm cũng không sai, về phần dùng đường tắt gì dùng phương pháp gì, mọi người xem mọi người, thứ nhất anh ta không giết người phóng hỏa, thứ hai không gian dâm bất cộc, anh ta chỉ là một lần phụ lòng mà thôi, cho dù bây giờ anh ta vẫn tốt với cậu, ai có thể cam đoan hai năm sau, khi anh ta hợp lại không được, sẽ không bỏ rơi cậu? Chẳng qua là anh ta nói trước, tuổi xuân của cậu cũng sẽ không phí toàn bộ trên người của anh ta."

Trình Kiều An luôn xác định rõ mục tiêu, biết rõ mình muốn cái gì. Lúc đi học thành tích tốt danh tiếng tốt, thích nói chuyện yêu đương với con gái trong trường, sau khi tốt nghiệp không lãng phí một chút ít thời gian, dùng đường tắt nhanh nhất để đạt được mục đích của mình, Lâm Sơ vô cùng bội phục anh ta, mặc dù có ba phần khinh bỉ.

Nói chung anh ta vẫn phạm vào lỗi lớn nhất của đàn ông, oa bát tề đoan (*).

(*) Ý chỉ thói trắng hoa hay ngoại tình.

Diệp Tinh cười nhạo: "Cậu đoán anh ta nói vợ anh ta như thế nào? Nói người phụ nữ kia, một dạng giống như heo, sau khi sinh con mập như phụ nữ trung niên, mỗi ngày buổi tối anh ta cũng chỉ có thể đè một đầu heo trên người!"

Lâm Sơ tròn tròn hai mắt, Diệp Tinh lập tức nói: "Tớ biết không tốt, lúc ấy tớ còn bật cười nữa, cậu không cần dạy dỗ tớ, tớ biết đức hạnh của mình."

Nhưng mà Sơ Sơ, đến bây giờ cậu vẫn chưa yêu ai, cậu nói đơn giản thâm mến, về sau thật sự quá yêu, vô cùng khó khăn không lay được không thỏa hiệp, anh ta tới tìm tớ, cho dù tớ không ngừng nhắc nhở chính mình, không ngừng kháng cự, cuối cùng cũng chỉ có thể đầu hàng, lý do đầu hàng, một nửa là yêu, một nửa là không cam lòng."

Hiện tại cô sắp làm cho một nửa không cam lòng này, trả giá bằng cuộc sống đau khổ nhất của cô.

Lâm Sơ không hiểu được Diệp Tinh cái nói cái gì là ‘Yêu’ và ‘Không cam lòng’, giờ phút này cô chỉ cảm thấy ghê tởm, người thứ ba có thể cười nhạo vợ béo phì sau khi sinh, chồng nói ra lời ác độc như vậy với tình nhân của mình, đột nhiên Lâm Sơ cảm thấy chính mình trở nên vĩ đại, cô muốn đập cái gì đó, hung hăng đánh Diệp Tinh.

Giọng Lâm Sơ lạnh lùng nói: "Cậu cho là tình yêu của cậu cao quý bao nhiêu?"

Diệp Tinh ngăn ra, không nói một lời.

Nhìn phiếu khám bệnh, cuối cùng xác định có thể tiến vào dòng người, Lâm Sơ dẫn theo Diệp Tinh đi trước phòng giải phẫu, trên ghế chờ bên ngoài rất nhiều người cả nam lẫn nữ. Lâm Sơ để cho Diệp Tinh ngồi trước, một người chạy tới lễ lạy rồi lấy thuốc.

Có người dường như ở bên trong đo nhịp tim, tim đập quá nhanh, không thể giải phẫu, lại đổi người khác đi vào. Diệp Tinh túm tay Lâm Sơ, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, khi đến phiên cô, rốt cục cô khóc nức lên, đứng ngoài cửa nước mắt chảy không ngừng, cầm túi đan giao cho Lâm Sơ, gương mặt khăn trang không có chút máu: "Sơ Sơ, tớ đi vào, cậu giúp tớ đi mua băng vệ sinh, trước đó tớ quên mất."

Lâm Sơ gật đầu, đợi Diệp Tinh đi vào một hồi lâu, cô mới rời đi.

Gần bệnh viện không có siêu thị, Lâm Sơ đi tới một khu phố, mới tìm được một siêu thị.

Cô cũng không hiểu mua băng vệ sinh làm cái gì, sau lại mới nghĩ tới, hẳn là sẽ chảy nhiều máu. Mua băng vệ sinh xong, cô lại mua hai chai nước và một ít bánh hoa quả, khi đi ra siêu thị một đạo ánh mặt trời chợt bắn tới, hai mắt Lâm Sơ đau đớn, nhưng lại rơi xuống hai giọt nước mắt, đi vài bước liền nằm xuống bên hồ nước, tâm như quận đau.

Lúc đó Trầm Trọng Tuấn từ lầu hai bệnh viện xuống dưới, đi đến hiệu thuốc lấy thuốc, hướng đầu bên kia điện thoại nói: "Tối nay em sẽ đến, bây giờ vẫn chưa xuất phát."

Văn Bội Như nói: "Vậy là sẽ không kịp cơm trưa, nếu không uống xong trà trưa, hoặc là dứt khoát ăn cơm tối?"

Trầm Trọng Tuấn nói: "Tùy tiện, chị quyết định đi!"

Cúp điện thoại, anh lại giơ tay phải lên lật xem một chút. Hai ngày nay lòng tràn đầy nghĩ đến miệng vết thương đã khỏi hẳn, ai ngờ tối hôm qua thế nhưng lại tét miệng chảy máu, sáng sớm rời giường, anh lo lắng miệng vết thương bị rách nữa, kéo dài thời gian lành hẳn, định đến bệnh viện một chuyến.

Khi đi đến đường lớn anh buông tay xuống, ngẩng đầu thì thấy Lâm Sơ đi tới, mặc áo màu trắng ngắn tay, quần đùi màu đậm, chân mang một đôi giày xăng đan, vừa cất bước vừa đưa tay thay đổi sắc mặt, hai mắt đỏ bừng, xa xa cũng có thể nhìn thấy nước mắt trên hàng mi.

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, nhưng Lâm Sơ lập tức lướt thoáng qua, làm như không thấy anh. Dừng một chút, anh không tự chủ được theo đi lên, vài lần muốn mở miệng gọi cô, tên cũng chỉ ngậm ở trong miệng, mãi đến khi Lâm Sơ dừng lại bên ngoài một gian phòng giải phẫu, anh mới nuốt chữ kia xuống, tầm áp phích ở chính giữa, như ngen ở cổ họng.

Lâm Sơ hít sâu một hơi, rốt cục ngừng nước mắt. Ghế bên ngoài không còn chỗ ngồi, Diệp Tinh vẫn chưa đi ra, cô định đứng ở bên cạnh cửa, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Bên trong có con gái dứt quãng đi ra, có người cười cười nói nói, có người mặt xám như tro tàn, đều ngồi một vòng trên ghế màu xanh gần cửa mang giày. Lâm Sơ không nhìn thấy tình huống trong hai phòng giải phẫu, chỉ có thể nhìn đến lưng ghế dựa mềm bên trong phòng làm việc, có bác sĩ mặc áo blouse trắng ăn xoài, chắc là sợ bị người khác nhìn, bác sĩ trốn vào góc chết. Có một cô gái trẻ đẹp đi ra, em gái cô gái đó cầm bọc của cô đưa tới, nói: "Lần thứ ba, lại dài kinh nghiệm đi!" Về mặt cô gái xinh đẹp không sao cả cười hi hi.

Lại có nữ sinh bộ dáng thanh tú đi ra, khom lưng đỡ bụng, đi lại khó khăn. Lâm Sơ nghiêng người nhường đường, một người con trai chạy ngang qua, cô gái kia lập tức nhào tới, người con trai ôm cổ cô, trong mắt rung rung, cô gái đã "Ồ ồ" khóc lên.

Cậu con trai đỡ cô gái ngồi trên một cái ghế, tới phòng giải khát kể đó rót một ly nước ấm, sau khi đưa cho cô ấy lại ôm cô ấy vào trong ngực, cúi đầu không biết đang nói cái gì đó, thỉnh thoảng thay cô gái lau nước mắt.

Rốt cục Lâm Sơ nhìn không được, cắn môi ầm ầm, nước mắt vẫn là rơi xuống là chảy, khóc nức lên lập tức trốn vào góc tường, để nước mắt chảy giàn giụa.

Cổ tay đột nhiên căng cứng, bị người khác hung hăng nắm lấy, túi mua đồ và túi xách đều rơi xuống, Lâm Sơ kêu đau, dùng sức rút cổ tay ra xoay người, hai mắt đầm lệ mong lung chỉ thấy dường như người tới gần là Trầm Trọng Tuấn, một bọc băng vệ sinh lăn xuống bên cạnh bị anh dẫm nát dưới chân.

Tiếng khóc im bật, Lâm Sơ nghe anh âm u nói: "Phá thai?"

Lâm Sơ ngăn ra, không nghĩ tới người này thật sự là Trầm Trọng Tuấn, một giọt nước mắt lại rơi xuống dưới, Lâm Sơ nâng tay lau đi: "Quản lý Trầm?"

Trầm Trọng Tuấn chỉ hỏi: "Phá thai?"

Lâm Sơ giật mình một cái, trở mặt không nói. Trầm Trọng Tuấn lại hỏi: "Bạn trai cô ở đâu?"

Thế này mới Lâm Sơ hoảng sợ mở miệng: "Không phải..."

Lần nữa cô lại giơ tay lên lau nước mắt, tầm mắt rốt cục rõ ràng, chỉ thấy sắc mặt Trầm Trọng Tuấn u ám, ánh mắt như lưới dao sắc bén quét tới, liếc mắt nhìn thoáng qua băng vệ sinh bên chân, còn có gần như lộ ra nửa thanh một đồng hóa đơn bệnh viện.

Hai người đang mặc danh kỳ diệu(*) giăng co, đột nhiên nghe thấy một thanh âm luồng cuồng truyền đến: "Lâm Sơ, Sơ Sơ, Lâm Sơ!"

(*) Không hiểu tại sao.

Lâm Sơ lập tức hoàn hồn, đột nhiên đẩy Trầm Trọng Tuân ra, chạy tới chỗ rẽ phòng giải phẫu. Sắc mặt Diệp Tĩnh trắng bệch, cô đơn đứng trước cửa, sau khi nhìn thấy Lâm Sơ ôm cổ cô, sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người cô, không ngừng run rẩy khẽ khóc.

Lâm Sơ nhẹ nhàng vỗ nhẹ của lưng cô, những người bên cạnh hoài nghi khinh thường hoặc là hồ hững ghé mắt, đỡ cô sang một ghế trống ngồi. Diệp Tĩnh vừa khóc vừa nói: "Băng vệ sinh..."

Lúc này mới Lâm Sơ nhớ tới, lập tức xoay người, đã thấy Trầm Trọng Tuân đang đứng ở phía sau cô, trên tay mang theo túi mua đồ của cô. Lâm Sơ một phen đoạt lại, không nói tiếng tiếng lấy ra một miếng băng vệ sinh, lại đỡ Diệp Tĩnh đi toilet, một lát sau hai người đi ra, đã không thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuân.

Lâm Sơ hỏi nằng: "Có thể đi không?"

Diệp Tĩnh hữu khí vô lực gật đầu một cái, mê man chỉ muốn đi ngủ, hơi thở mong manh nói chuyện: "Mệt..."

Lâm Sơ gỡ tóc dài của cô, dùng sức đỡ lấy cô: "Tớ tìm một khách sạn cho cậu, hôm nay ở trước, ngày mai xem tình huống rồi trở về!"

Diệp Tĩnh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, môi trắng bệch khô nứt, Lâm Sơ mở nắp nước suối để cho cô nhấp một hớp.

Hai người chậm rãi đi ra bệnh viện, Lâm Sơ nhìn xung quanh, sau nhìn thấy xe xích lô lập tức đưa tay chặn lại, cũng không nghĩ gói đồ trên tay kia đột nhiên bị người khác cướp đi, Lâm Sơ cả kinh, vừa theo bản năng dùng sức kéo trở lại, nắm tay đột nhiên dừng lại.

Trầm Trọng Tuân nói: "Tôi đưa các cô đi!"

Lâm Sơ kinh ngạc cự tuyệt: "Không cần, quản lý Trầm, anh đây là..." Nói xong, cô muốn cầm lại túi, tay vừa chạm vào túi ny lon, đột nhiên đã bị Trầm Trọng Tuân nắm chặt.

Trầm Trọng Tuân nhìn về phía sắc mặt tái nhợt lại không khỏi kinh dị của Diệp Tĩnh, gật đầu nói: "Tôi là Trầm Trọng Tuân, trời rất nóng, tôi đưa các cô đi!"

Nói xong, không nói hai lời đã kéo Lâm Sơ tới chiếc xe ven đường, Lâm Sơ chân bước lảo đảo hai cái, vội vàng dùng sức giãy giụa, lui về phía sau túm Diệp Tĩnh, ngoài miệng kêu: "Quản lý Trầm, không cần không cần, anh buông tay!"

Diệp Tĩnh lại không chịu nổi lời kéo, lảo đảo lảo lư đã muốn rồi ngã xuống, hữu khí vô lực kêu Lâm Sơ: "Dừng, Sơ Sơ!"

Lâm Sơ cả kinh, Trầm Trọng Tuân buông cô ra, lập tức lui về phía sau đỡ Diệp Tĩnh.

Bên trong xe khí lạnh giảm đi một ít, đầu gió không thổi ra ghế ngồi phía sau, Diệp Tĩnh mơ mơ màng màng nằm ngửa phía sau đầu, chỉ nói muốn nghỉ ngơi một chút. Lâm Sơ ngồi vị trí kế bên tài xế, quay đầu thấy cô nhắm mắt, lúc này mới quét tầm mắt về phía Trầm Trọng Tuân.

Trầm Trọng Tuân cũng không nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Cô chỉ đường, đi xem một vài khách sạn."

Lâm Sơ thu hồi tầm mắt, nhìn xung quanh ven đường một phen, chỉ vào phía trước để anh quẹo phải, vòng qua hai cái đèn xanh đèn đỏ, rồi cục đi vào một khách sạn. Lâm Sơ gọi Diệp Tĩnh, lại đỡ cô đi vào bên trong. Trầm Trọng Tuân giúp các cô đăng ký, cầm túi theo người phục vụ dẫn đường.

Một lát tới lầu 3 một gian phòng sát đường, Diệp Tĩnh lập tức nằm vật xuống nghỉ ngơi, không còn hơi sức nói chuyện. Lâm Sơ mở máy điều hòa, giúp cô đắp chăn, lúc này mới ngoắc để Trầm Trọng Tuân đi ra ngoài, nói: "Cảm ơn anh quản lý Trầm, hiện tại tôi muốn chăm sóc bạn mình, lần sau có cơ hội mời anh ăn cơm cảm ơn!"

Trầm Trọng Tuân gật đầu một cái, để cô nhanh đi vào, Lâm Sơ nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại phòng, Lâm Sơ lật xem sách hướng dẫn thuốc tiêu viêm, lại mở máy tính để bàn lên tra tìm các công việc cần phải chú ý khi sinh non, bất tri bất giác đã đến chạng vạng, mẹ Lâm gọi điện thoại tới hỏi, Lâm Sơ chỉ nói Diệp Tĩnh tìm cô đi dạo phố, vội vã cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuân ngồi ở sảnh dưới lầu hút thuốc, chủ nhật khách sạn buôn bán bận rộn, tới tới lui lui đều là một đôi nam nữ, anh lơ đãng lên nói: "Trước hết không hẹn hò."

Văn Bội Như không vui: "Cậu không thể như vậy, nhưng mà lúc này ba cậu cũng xem trọng, ít nhất trở về liếc mắt nhìn một cái!"

Trầm Trọng Tuân hút hết một ngậm cuối cùng thuốc, cầm đầu mẫu thuốc lá nghiền vào gạt tàn thủy tinh, không nhanh không chậm nói: "Em vừa ý một cô gái, trước hết phải giám sát mọi lúc."

Văn Bội Như cho là nghe nhầm, hỏi liên tiếp hai lần "Cậu nói cái gì", Trầm Trọng Tuân đành phải ra vẻ trấn định lặp lại: "Em vừa ý một cô gái, trước hết phải giám sát mọi lúc." Sắc mặt đỏ lên, dường như có người nhìn trộm.

Chỉ nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sặc sụa khó tin, mà bên kia chưa kịp hỏi kỹ, Trầm Trọng Tuấn đã hung hăng lược cúp điện thoại, đứng lên đi thông thả hai bước, bảo lễ tân gọi mấy suất ăn bán bên ngoài, đưa tới gian phòng lầu ba.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Lâm Sơ nghe thấy chuông cửa vang, nghĩ là phục vụ phòng, vừa nghĩ lại, trong khách sạn nhỏ không có phục vụ phòng, không khỏi kỳ quái, vì vậy khi mở cửa chưa lại một chút, chỉ mở ra một chút.

Bên ngoài là một người đàn ông mặc đồ màu đen xa lạ, giơ túi nylon lên nói: "Giao hàng!"

Lâm Sơ ngạc nhiên nói: "Tôi không gọi đồ ăn bên ngoài, không giao nhầm chứ?"

Nhân viên giao hàng đứng trước cửa nhìn thoáng qua, nói: "Không giao nhầm, là một vị tiên sinh gọi, nhanh chút nhanh chút, tôi còn đang giao cho nhà tiếp theo."

Lâm Sơ nhú mồm do dự, nửa ngày mới nhận lấy, nhân viên giao hàng lập tức rời đi.

Diệp Tinh mở màng nói: "Đồ ăn bên ngoài? Cậu gọi?"

Lâm Sơ đi đến bên người cô, đặt thức ăn lên tủ đầu giường, cũng không trả lời: "Có đói bụng không? Ngồi dậy ăn một chút gì đi!" Trong hai túi nylon có ba mẹt một canh cộng thêm hai hộp cơm tẻ, Lâm Sơ cầm chén canh gà đen lên, cầm lấy thìa múc múc, "Trước tiên cậu ngồi dậy uống chút canh đi đã."

Diệp Tinh "Ừ" một tiếng, dựa giường từ từ ngồi dậy, Lâm Sơ nhét một cái gối sau lưng cô, trực tiếp đưa canh cho cô.

Mặc dù chỉ có bốn năm miếng gà đen, nhưng canh gà lại đặc biệt ngon, Diệp Tinh uống lên hai ngụm lập tức múc một muống đưa tới bên miệng Lâm Sơ, Lâm Sơ cười đẩy ra: "Không ăn cậu ăn đi, cậu uống từ từ, đợi lát nữa lại ăn thêm hai chén cơm nữa."

Diệp Tinh cười cười, chỉ chốc lát sau đã uống hơn phân nửa canh gà.

Sau khi ăn xong Diệp Tinh đứng lên đi vào buồng vệ sinh rửa mặt, mới nghĩ đến: "Sơ Sơ, tớ quên mang khăn mặt, cậu giúp tớ đi mua một chiếc được không?"

Lâm Sơ đáp một tiếng, lại nghe Diệp Tinh kêu: "Còn nữa, cậu giúp ta mua một ít quần lót đi!"

Lâm Sơ vốn định tìm cửa hàng tạp hóa mua khăn mặt, lần này lại chỉ có thể đi siêu thị.

Ngay giờ cơm, trước quầy bán người bán hàng đang cầm bát cơm xem tivi, trong phòng chật hẹp le que mấy người, nồng nặc mùi thuốc lá xen lẫn với mùi thức ăn, người đàn ông trên hai cánh tay có hình xăm đang trêu đùa với người bán hàng, nhìn thấy Lâm Sơ từ trong thang máy đi ra, hai người kia lập tức vây tay kêu: "Tiểu muội muội, một người?"

Lâm Sơ cau mày lại, vòng sang bên cạnh, thì thấy Trầm Trọng Tuấn ngồi ghé bên cạnh, cầm khăn giấy lau miệng, ném vào hộp thức ăn trên bàn, nhìn về phía Lâm Sơ: "Về nhà?"

Lâm Sơ sùng sốt, lắp bắp nói: "Trầm... Trầm quản lý, sao anh vẫn còn ở đây?" Dứt lời, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì, bèn rón cúi đầu lấy ví tiền từ trong túi xách ra, "Đúng rồi, cảm ơn anh gọi đồ ăn giúp, bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho anh!"

Không thấy đối phương đáp lại, Lâm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trầm Trọng Tuấn đã đi tới cửa, cầm hộp thức ăn ném vào thùng rác, kéo cửa kiếng ra nói: "Còn không đi?"

Lâm Sơ đuổi sát theo, không khí oi bức lướt qua bọn họ hai người, nhảy thẳng vào bên trong.

Phía chân trời nửa sáng nửa tối, rặng mây đỏ hừng hực ở phía xa xa để lại một đạo văn chương hẹp hẹp, đám mây xám trắng tầng tầng lớp lớp, phía trên bao trùm một tầng càn màu vàng kim, có đàn dơi bay ngang qua.

Trầm Trọng Tuấn mở cửa xe, tính đưa Lâm Sơ về nhà, Lâm Sơ xua tay từ chối: "Tôi muốn đi mua vài thứ này nọ, không phải về nhà."

Trầm Trọng Tuấn liền nói: "Vậy tôi đưa em đi, đi siêu thị?"

Lâm Sơ rất lúng túng: "Không cần, Trầm quản lý, hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi, anh trở về đi, cảm ơn!" Nói xong, cô lại lấy tiền ra, lần này cũng không hỏi bao nhiêu tiền, trực tiếp lấy ra một trăm đồng.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Sáu mươi bảy đồng, tôi tìm ba mươi ba đồng trả lại cô, lên xe trước." Anh thấy Lâm Sơ vẫn không nhúc nhích, đành phải nói, "Có chuyện hỏi em, lên xe nói sau!"

Mặc dù Lâm Sơ không được tự nhiên lại quá dị, nhưng cũng không thể làm gì, sau khi ngồi vào trong xe cô chỉ một con đường, đi tới siêu thị gần nhất.

Trầm Trọng Tuấn chạy ra khỏi con đường nhỏ, hỏi: "Mua đồ còn phải về khách sạn? Máy giờ về nhà?"

Lâm Sơ thuận miệng báo một thời gian, còn nói: "Đúng rồi, anh muốn hỏi chuyện gì?"

Trầm Trọng Tuấn nắm chặt tay lái, phía dưới nắm càng chặt cũng không nói gì, Lâm Sơ hoài nghi liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không lên tiếng nữa, nửa ngày mới nghe anh khụ khụ, thấp giọng mở miệng: "Thật sự em đã có bạn trai?"

Lâm Sơ lộp bộp một cái, bật thốt lên nói: "Này còn có giả?"

Trầm Trọng Tuấn lại chỉ "À" một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, Lâm Sơ như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cũng không dám nhìn lên anh nữa, chỉ chặt chẽ nhìn chăm chăm con đường phía trước, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Xe chạy đến cửa siêu thị, mở cửa xe ra Lâm Sơ gần như chạy trời chết, lên tiếng "Cảm ơn" lập tức bước nhanh đi vào, không thấy phía sau có người theo tới, cô vừa thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức nghe được tiếng bước chân nặng nề như u linh xuất hiện ở phía sau, Trầm Trọng Tuấn chậm rãi nói: "Vừa mới dừng xe xong, em muốn mua cái gì?"

Lâm Sơ một hơi nửa vơi, "Tùy tiện mua chút." Cô ngậm chặt miệng không lên tiếng nữa, hoảng sợ tùy tiện túm vài thứ ném vào xe mua đồ, thậm chí chính mình quá mức miễn cưỡng, công chúa bệnh phạm, cuồng tự luyện da mặt dày, hồi lâu mới thoát khỏi phục bình thường, về mặt tự nhiên tiêu sái đi tới khu đồ nữ.

Trầm Trọng Tuấn nhắm mắt theo đuôi, lúc trước thấy cô chọn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, có chút không vui, giờ phút này thấy cô đẩy xe tiến vào khu quần lót, cước bộ không khỏi chậm lại một chút, tầm mắt liếc về nơi khác, đứng ở bên ngoài.

Lâm Sơ quay đầu nhìn anh một cái, lúc này mới nhanh chóng chọn một bao quần lót, một người khác mới vừa ra cửa, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn xuất quỷ nhập thần lại tới, hỏi Lâm Sơ: "Còn muốn mua cái gì?"

Lâm Sơ cười nói: "Không sai biệt lắm, một một cái khăn lông nữa."

Mua đồ xong, hai người xếp hàng tính tiền, tiền mặt Lâm Sơ không nhiều lắm, trực tiếp quét thẻ ATM, lúc ký hóa đơn đau lòng một đồng đồ ăn vặt vô dụng kia, viết ngoan một ít, biên lai bị đâm thủng, trên quầy để lại một đạo vết mực màu đen.

Trầm Trọng Tuấn thừa dịp lúc cô ký hóa đơn xách túi đồ lên, Lâm Sơ lấy lại thẻ, đi theo phía sau anh ra khỏi siêu thị, vừa định nói lời cảm ơn để cho anh trở về, thì Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Em với bạn trai em đã ở chung một chỗ bao lâu?"

Lâm Sơ sững sốt, âm thầm bấm đốt ngón tay tính thời gian: "Đã hơn hai tháng." Tháng năm hẹn hò, bây giờ tháng bảy.

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ: "Rất ngắn."

Lâm Sơ không nghe trố, không biết anh đang nói thâm cái gì, trì hoãn một lúc, Trầm Trọng Tuấn đã bỏ túi đồ vào bên trong xe, Lâm Sơ lại mở miệng cảm ơn cự tuyệt lần nữa, anh chỉ cười cười, khi cô dường như giả vờ khách sáo: "Mau lên xe, nếu không bạn của em sốt ruột chờ."

Lâm Sơ đành phải thấp thỏm bất an ngồi vào trong xe lần nữa, một đường không nói một lời, sau khi trở lại khách sạn rút cục không thấy Trầm Trọng Tuấn theo tới, cô mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn đường này kinh hồn táng đảm cô không nói cho Diệp Tinh biết, sau khi dùng nước ấm nhúng khăn lông, cô lại để cho Diệp Tinh rời giường rửa mặt.

Diệp Tinh rửa mặt đi ra, ăn một viên thuốc tiêu viêm, nhỏ giọng hỏi: "Đêm nay cậu đừng trở về được không? Ở đây ngủ với tớ." Lâm Sơ thấy trên khóe mắt cô có nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu một cái, gọi điện thoại về nhà báo cho biết mẹ Lâm, khó tránh khỏi bị giáo huấn một bữa.

Hai chiếc giường cách rất gần, hai người nằm ở mép giường nói chuyện phiếm, Diệp Tinh nói rõ đầu đuôi, Lâm Sơ hỏi cô: "Còn muốn liên lạc với anh ta sao?"

Diệp Tinh lắc đầu: "Bài học này còn chưa đủ sao, tớ không muốn ngu ngốc lần nữa." Dứt lời, cô lại đột nhiên hỏi, "Ài, người đàn ông vừa rồi kia, gọi Trầm cái gì, là ai?"

Lâm Sơ ấp úng nói: "Người quản lý Thành Thủ."

Diệp Tinh tò mò: "Tại sao cậu quen? Nhìn tuổi cũng lớn hơn cậu rất nhiều, có phát triển?"

Lâm Sơ liếc mắt nhìn cô một cái: "Nói bừa gì đó, đúng lúc anh ấy được điều tới làm hạng mục công ty ở đây, nhà ở lầu dưới nhà ông bà nội của tớ, có vẻ khá thân thiết với ông bà nội của tớ."

Diệp Tinh cười nói: "Đừng tưởng như tớ trước kia mơ mơ màng màng cái gì cũng nhìn không ra, đáng đáp anh ấy rất có vị đàn ông nha, tớ thích, cậu có thể cân nhắc!"

Lâm Sơ không quan tâm đến cô, lại nghe Diệp Tinh thở dài: "Quên đi, không bằng chúng ta ai cũng đừng yêu đương, về sau cứ làm bạn của nhau đi." Cô mỉm cười không chịu nổi, chỉ chốc lát sau đã chợp mắt.

Lâm Sơ tắt đèn, chỉnh nhiệt độ cao hơn một chút, hôn hôn độn độn bắt đầu suy nghĩ, không biết ngày mai cần xin nghỉ hay không, mấy ngày này Diệp Tinh phải làm như thế nào.

Nạo thai mất nhiều máu, Diệp Tinh nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, nhưng bây giờ tình trạng cơ thể cô ấy không thể về nhà mình, ở lại khách sạn thật sự có chút phiền phức, đang tâm phiền ý loạn, lại nghe đi động vang lên "Ông ơ", Lâm Sơ xoay người xuống giường, từ trong túi xách móc ra, phía trên một chuỗi số xa lạ, rung liên tục không ngừng.

Sau khi nhận cô chỉ nghe một tiếng, lập tức cả kinh run lên, Trầm Trọng Tuân ở đầu bên kia điện thoại hỏi: "Tối nay em không về nhà?"

Lâm Sơ nuốt hơi một cái, trả lời: "À, không về nhà, Trầm quản lý, anh vẫn chưa ngủ?"

Trầm Trọng Tuân cúi đầu nói: "Chưa ngủ, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai có phải muốn về đơn vị không? Ngày mai tôi cũng phải đi nội thành một chuyến."

Lâm Sơ lập tức nói: "Ngày mai tôi xin nghỉ, Trầm quản lý, thời gian có chút muộn, tôi muốn ngủ."

Trầm Trọng Tuân nói một tiếng "Ngủ ngon", chưa tới kịp nói cái khác, đã nghe đầu kia truyền đến âm thanh "Đồ đồ".

Cúp điện thoại, anh ngẩng đầu nhìn lên lầu 3 khách sạn, gian phòng rèm cửa sổ đóng chặt, tối đen một mảng, nhìn không thấy một chút bóng dáng Lâm Sơ.

Ngày thứ hai vừa sáng lên, Trầm Trọng Tuân rời giường sớm một chút. Thứ hai công việc bận rộn, buổi sáng ở công ty làm việc, buổi chiều phải đi nội thành một chuyến, buổi tối phải tham gia một bữa tiệc xã giao, thời gian eo hẹp, mỗi kế hoạch anh đều phân chia một đoạn thời gian, lúc đổi giày anh gọi điện thoại cho trợ lý, chuẩn bị buổi sáng anh đi nội thành trước, buổi chiều chuẩn bị thủ tục một vòng chiều thương mại.

Vừa mở cửa, thì gặp ông nội Lâm Sơ hậu ở bên ngoài, cười nói: "Sớm như vậy đã đi làm?"

Trầm Trọng Tuân lễ phép gật đầu: "Dạ, buổi sáng tốt lành."

Từ trong túi tiền ông nội lấy ra mấy tờ tiền giấy, cộng thêm hai đồng tiền xu: "À, Đào Đào nói ngày hôm qua có mượn cậu sáu mươi bảy đồng, cậu xem số lượng có đúng hay không."

Trầm Trọng Tuân sững sốt, chậm rãi nhận lấy, ông nội cười cùng anh một đạo xuống lầu, bước chân run rẩy, Trầm Trọng Tuân một đường giúp đỡ ông, hỏi: "Hôm kia nghe ông bà nói đến bạn trai Đào Đào, ông bà đều chưa từng gặp?"

Ông nội trả lời: "Chưa từng gặp, là em họ của mẹ con bé giới thiệu, nghe nói là người ở đây, công tác ở cơ quan, lớn hơn Đào Đào bốn tuổi, không biết khi nào thì mới có thể dẫn về."

Trầm Trọng Tuân "Ồ" một tiếng, ở dưới lầu nói tạm biệt với ông nội.

Đầu kia Lâm Sơ ra bên ngoài khách sạn mua điểm tâm, lại gọi điện thoại cho đồng nghiệp xin nghỉ.

Sắc mặt Diệp Tinh vẫn còn tái nhợt, tựa vào đầu giường uống cháo hoa, nói: "Tớ gạt ba mẹ tớ nói công ty tổ chức du lịch, tớ xin nghỉ một tuần, cũng không biết đến lúc đó có khỏe hơn không."

Lâm Sơ hỏi cô: "Vậy một tuần này cậu ở lại khách sạn?" Cô thấy Diệp Tinh nhìn trông mong nhìn cô, bất đắc dĩ nói, "Lúc tớ thuê nhà, cô nhà có ý nhấn mạnh không thể dẫn người khác về ở cùng, nói phòng đó ở ba người thì vừa vặn. Tớ dẫn cậu trở về ở hai ngày đầu thì còn tạm được, ở lại một tuần, các cô ấy nhất định có ý kiến."

Diệp Tinh thất vọng cúi đầu, Lâm Sơ lại nói: "Bên cạnh hoa viên Quan Cầm cũng có khách sạn, đợi tớ trở về một chuyến, giúp cậu tìm một phòng, cũng dễ dàng chăm sóc cho cậu, mấy ngày này cậu phải bồi bổ thân thể."

Lúc này Diệp Tinh mới có ý cười.

Giữa trưa Lâm Sơ vội vàng ra cửa đón xe, dặn dò Diệp Tinh an tâm tĩnh dưỡng, đi trong chốc lát Diệp Tinh nghe thấy có người nhấn chuông cửa, vừa mở cửa phòng ra nhìn, cô ngăn người: "Trầm..."

"Trầm Trọng Tuân." Trầm Trọng Tuân mỉm cười, "Xin chào, tôi mua một ít thức ăn cho các cô."

Diệp Tinh lập tức mời anh vào phòng, nói: "Cảm ơn anh, Lâm Sơ không nói với tôi là anh tới, tôi vừa mới kêu đồ ăn bên ngoài."

Trầm Trọng Tuấn vào cửa không thấy Lâm Sơ, hỏi: "Lâm Sơ đâu?"

Diệp Tình nhận lấy túi thức ăn, trả lời nói: "Sơ sơ vừa đi nội thành, trễ một chút mới trở về."

Trầm Trọng Tuấn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "VẬY TÔI CŨNG KHÔNG QUÁY RẦY CÔ, TÔI CÒN CÓ CÔNG VIỆC." Xoay người ra cửa, Trầm Trọng Tuấn cầm chốt cửa, hồi lâu lại quay đầu hỏi, "ĐỪNG RỒI, CÔ CÓ BIẾT CÔ ẤY VÀ BẠN TRAI CÔ ẤY..." Anh vốn muốn hỏi quan hệ như thế nào, mức độ tình cảm, nói đến bên miệng lại khó có thể mở miệng, nói chung cảm thấy kỳ quặc.

AI NGỜ DIỆP TÌNH TRỪNG LỚN MẮT: "BẠN TRAI? SƠ SƠ CÓ BẠN TRAI?"

Trầm Trọng Tuấn nhú mày, buông lỏng chốt cửa ra.

Tài xế ở dưới lầu chờ nóng lòng, hồi lâu mới thấy Trầm Trọng Tuấn xuất hiện, cậu lập tức mở cửa xe, tính toán thời gian chạy tới nội thành: "Trầm quản lý, còn có ba giờ thì bắt đầu."

Trầm Trọng Tuấn gạt đầu một cái, bảo cậu ta tăng tốc độ lái xe, lại lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, nửa ngày kia đầu mới tiếp, Trầm Trọng Tuấn nói thẳng: "Lâm Sơ, em lên xe? Bây giờ tôi đang trên đường trở về nội thành, tới đón em."

Lâm Sơ giờ tau che mặt trời chói chan, mồ hôi ướt đầm, ở trạm xe buýt chỉ có một mình cô đợi xe, trên lòng bàn tay dính hai con muỗi đã xóa sạch máu.

Cô đoán có thể Trầm Trọng Tuấn đi qua khách sạn, chần chờ nói: "Không cần, tôi đã lên xe."

Vừa nói xong câu này, thì thấy đến khi phương một chiếc xe hơi, chậm rãi dừng trước mặt cô, Trầm Trọng Tuấn từ cửa sau bước ra, tây trang khóa thân dưới ánh mặt trời gần bốn mươi độ, không thấy một giọt mồ hôi.

Anh chỉnh tây trang lại một chút, chậm rãi đi về phía trạm xe buýt mà Lâm Sơ đứng, nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, tinh tế nho nhỏ, phảng giống như bấm lên một đoạn. "Đi thôi, một thân mồ hôi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit: Thanh Xuân.

Tóc gáy Lâm Sơ cũng dựng thẳng, chợt cảm thấy lạnh lẽo, trên cổ tay lại nóng bỏng giống như dội dầu sôi lên, trọng tâm cô ép xuống, hai chân cố định bất động: "Trầm quản lý, không cần không cần, xe buýt sắp tới rồi!"

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại: "Tôi có lời muốn nói với em, hoặc là buổi tối sẽ tìm em?"

Lâm Sơ cố nắc nứu cuồng loạn chớp mắt, cô cực kỳ không muốn nghe Trầm Trọng Tuấn cái gọi là "Nói", tầm mắt phiêu đến tài xế bên trong xe, cô lại may mắn tưởng hân là không phải mình cho là như vậy, Trầm Trọng Tuấn lôi kéo cô đi về phía trước, Lâm Sơ hơi do dự một chút, lập tức bước theo.

Bên trong xe và bên ngoài xe là hai nơi hoàn toàn khác nhau, Lâm Sơ chợt cảm thấy được sống lại, phía sau trên lưng nhom nhóp dính đầy mồ hôi, máy điều hòa thổi 2 phút mới hong khô. Cô vụng trộm gãi gãi hai con muỗi trên đùi, nghiêng mắt nhìn lên Trầm Trọng Tuấn đang lật xem văn kiện.

Một lát sau Trầm Trọng Tuấn lại lấy di động gọi điện thoại, chậm chạp không thấy anh "Có chuyện nói" lúc trước, Lâm Sơ đành phải chuyển tâm nhìn chằm chằm trước cửa sổ xe, ngẫu nhiên tò mò liếc mắt nhìn nhau với tài xế trong kính chiếu hậu.

Chạy được một nửa đường xe, Trầm Trọng Tuấn mới cúp điện thoại, lại tiếp tục cúi đầu lật xem văn kiện, Lâm Sơ nghĩ đến anh đã không chú ý đến cô, ai ngờ anh lại mở miệng lúc này: "Hôm nay tôi bận công việc một chút, buổi tối rất khuya mới về Trữ Tiền, đợi xong việc sẽ xuống dưới tìm em."

Lâm Sơ muốn nói lại thôi, xúc động muốn cho Trầm Trọng Tuấn dừng đến tìm cô, nhưng nói đến bên miệng cô lại miễn cưỡng nuốt xuống, dù sao đối phương cũng là cấp dưới lãnh đạo Thành Thủ, cô không thể làm hai bên lúng túng.

Một đường không nói chuyện tới nội thành, Trầm Trọng Tuấn có chuyện quan trọng trong người, không đưa Lâm Sơ tới hoa viên Quan Cầm được, mà là dừng xe ở ngã ba đường gần đơn vị, đối diện thì có xe buýt chạy thẳng đến hoa viên Quan Cầm.

Lâm Sơ nói cảm ơn, vòng qua xe hơi đi về phía con đường đối diện, Trầm Trọng Tuấn lại gọi cô: "Lâm Sơ, lưu số điện thoại của tôi vào, lúc cần có thể gọi điện thoại cho tôi."

Lâm Sơ nhặt nhều đáp một tiếng, chạy chậm đuổi theo xe buýt ở phía xa xa.

Xe đang đi phía trước, Trầm Trọng Tuấn lắc lắc cổ nhìn về phía ngoài cửa sổ, vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Sơ nhảy lên xe buýt.

Sau khi xe buýt quẹo qua một khúc cua thì hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này Trầm Trọng Tuấn mới xoay cổ về, nhíu mi tính toán.

Anh không thể nói rõ khi nào mình có tâm tư với Lâm Sơ, chẳng qua là Lâm Sơ nhất định đã phát hiện, cho nên mới bịa ra một người bạn trai giả, cũng vì vậy chứng minh Lâm Sơ không thích anh. Trầm Trọng Tuấn không khỏi mất mát, xuôi gió xuôi nước mấy thập niên, anh chưa bao giờ thất bại, bây giờ lần đầu nếm phải loại tư vị này, cũng không hơn gì.

Hồi lâu tới công ty, anh lên tinh thần, theo mọi người tiến vào phòng họp.

Đám người chờ lục tục đến, hôm nay lần đầu tiên tiến hành hội nghị hạng mục chiêu thương lúc trước, nhiều công ty tham dự, cả bên trong phòng họp không còn chỗ ngồi. Trợ lý lấy tư liệu đưa tới tay Trầm Trọng Tuấn, nhỏ giọng giới thiệu: "Lần này có tập đoàn khách sạn Nam Hồ, tập đoàn ẩm thực Nam Quý."

Cậu liên tục báo bảy tám cái tên, Trầm Trọng Tuấn đã sớm duyệt xong tờ giấy đầu tiên, ngắt lời cậu: "Khách sạn Nam Hồ, khách sạn gần cảnh khu Trữ Tiền kia, có phải thuộc tập đoàn bọn họ không?"

Trợ lý gật đầu một cái: "Phải, năm trước kiến trúc Hằng Quảng lấy được nhóm mảnh đất kia, trong đó bao gồm mảnh đất này."

Trầm Trọng Tuấn lại chỉ về phía tập đoàn Nam Quý, hỏi: "Lần này Nam Quý phái ai tới?"

Trợ lý trả lời: "Quản lý bộ phận thị trường và Phó quản lý." Nghĩ lại một chút, anh lại thêm một câu, "Phó quản lý Trình Kiều An là con rể chủ tịch bọn họ." Tiếp tục giới thiệu tình hình cụ thể trong chốc lát, hội nghị chính thức bắt đầu.

Trầm Trọng Tuấn hết sức chăm chú tập trung vào công việc, lấy được thông tin cụ thể tham dự hội nghị, thời gian bắt tri bắt giác đã qua hơn phân nửa.

Bên kia Lâm Sơ rốt cục tìm được một phòng điều kiện tốt hơn khách sạn ở gần hoa viên Quan Cẩm, thuê phòng một tuần giảm tám phần trăm, cô dự định một gian phòng khách, gọi điện thoại báo cho Diệp Tĩnh biết, cuối cùng lại hỏi cô về chuyện Trầm Trọng Tuấn.

Diệp Tĩnh trả lời: "Vây mà cậu cũng biết, giữa trưa cậu chân trước đi chân sau anh ấy đã tới rồi, anh ấy cho là cậu có bạn trai, lập tức tỏ thuận tiện nói một câu, tớ nghĩ một hết một buổi trưa, có phải anh ấy thật sự đang theo đuổi cậu không? Cậu cự tuyệt anh ấy?"

Lâm Sơ nhin không được kể lại tình huống mấy giờ trước, Diệp Tĩnh cười nói: "Đó không phải rất tốt sao, trước giờ không phải cậu không thích dây dưa không dứt khoát sao, nếu thật sự không thích, trực tiếp cự tuyệt là được rồi!"

Lâm Sơ nhíu mày nói: "Ai nói tớ không thích dây dưa." Cô nhỏ giọng nói, "Hơn nữa, anh ấy cái gì cũng chưa nói, tớ cự tuyệt như thế nào? Ngộ nhớ là tớ tự mình đa tình thì sao?"

Phạm là đối phương làm rõ với cô, Lâm Sơ không nói hai lời sẽ gặp nói rõ ràng, chẳng qua là cô dù sao cũng là một cô gái, da mặt mỏng, dưới loại tình huống mập mờ này, cô cũng không thể nào mở miệng được.

Lâm Sơ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không thể trăm phần trăm xác định ý tứ của Trầm Trọng Tuấn, định không suy nghĩ lung tung nữa, đón xe buýt về Trữ Tiền.

Lúc đợi ở trạm xe buýt để đón chuyến tiếp theo, người đợi xe cùng cô cũng không nhiều. Mọi người gần như đều không chịu được nóng bức, liền tiếp nhìn thời gian trên màn hình di động, hai tay không ngừng quạt gió, Lâm Sơ buồn bức mà thờ không nổi, không ngừng nói khổ thân.

Xe buýt chậm chạp không đến, có người bên cạnh hỏi thăm: "Sao lại thế này nhỉ? Tuyến xe đổi thời gian?"

"Ai biết, cũng đợi 20 phút rồi, chờ một chút."

Lâm Sơ gọi tới gọi lui, lại không ngừng vỗ vào cánh tay, từ từ trốn được sau bóng râm trạm xe buýt, vừa đi về phía sau bụi cây, vừa quan sát thời gian xe buýt tới.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cô nghe được trong bụi cây truyền đến âm thanh tất tất tác tác.

Nơi này người ở rất thưa thớt, trước sau hai đoạn đều quốc lộ đều dựa vào núi dựa vào rừng cây, ở đoạn giữa này mới có một chỗ đang xây một tiểu khu tâm trung, mùa đông trời tối sớm, khi đó sau khi Lâm Sơ tan tâm chờ xe, tâm luôn hoảng loạn, bây giờ nghe thấy âm thanh như vậy, nhất thời cô rợn cả tóc gáy, rời khỏi bóng râm, đi về phía trạm xe buýt.

Ai ngờ mới đi vài bước, âm thanh phía sau lưng dường như nổ tung, một loạt cây cối lay động, hơi phát run, người trong trạm xe cũng nghe thấy được động tĩnh, đều rối rít theo tiếng quay đầu. Lâm Sơ không khỏi nhìn lại phía trong rừng, loáng thoáng thấy được màu da một con vật khổng lồ đang di chuyển, trong chốc lát chỉ thấy trong lá cây rậm rạp lộ ra một cái đầu to lớn, thờ hỏn hỏn chen ra bên ngoài, Lâm Sơ cả kinh, "A" một tiếng lập tức chạy về phía trạm xe buýt, một giây tiếp theo đã thấy con vật khổng lồ bỗng chốc chen ra ngoài, thân mình to lớn, nhắm ngay thân thể đang di động của Lâm Sơ, thẳng tắp vọt tới, người ở trạm xe buýt lập tức kêu to.

Lâm Sơ hai chân không bằng bốn chân, đảo mắt tiếng thờ hỏn hỏn đã xuất hiện ở sau lưng, ở mọi người hét chói tai và hốt hoảng chạy thực mạng, đột nhiên cô cảm thấy trên lưng căng thẳng, một cổ khí nóng hầm hập trực tiếp phun thẳng đến, ngay sau đó cảm xúc ảm áp dán trên thất lưng, da đầu Lâm

Sơ run lên, lập tức thất thanh hét chói tai, hoảng sợ kêu lên một tiếng chớp mắt cô bị đụng ngã lăn trên mặt đất, con vật to lớn phóng qua cô, lập tức chạy trốn về phía trước, mọi người thất thanh hét chói tai nhường đường, toàn bộ hình ảnh hỗn loạn không chịu nổi.

Năm phút sau cảnh sát giao thông và phóng viên chạy tới, mọi người hoảng hồn chưa tỉnh, sau đó giành lên trước miêu tả tình huống lúc đó.

Lâm Sơ trốn trong góc, mặt nhìn về phía bảng quảng cáo, toàn bộ cổ đều đỏ lên, có người chỉ vào cô nói với cảnh sát giao thông: "Vừa rồi chính là cô ấy bị đụng vào."

Camera phóng viên lập tức nhắm ống kính vào Lâm Sơ, Lâm Sơ né tránh lần nữa, cả người đều tựa như đốt, giống như bị mặt trời nướng cháy khét.

Rốt cuộc xe buýt ở xa xa chạy tới, Lâm Sơ chỉ nghe cảnh sát giao thông đang nói: "Con đường phía trước vừa mới khôi thông, cho nên xe chậm chút mà." Tiếng bước chân ổn định đi theo lại đây, sống lưng Lâm Sơ cứng đờ, lập tức nhảy lên trên xe buýt, phía sau các phóng viên gọi hai tiếng ồ ở ngoài cửa, hai tay Lâm Sơ che mặt, rúc vào trong góc, lại nghe có người kêu: "Tìm được rồi, ở phía trước!" Đám kia phóng viên bị người khác lôi xuống, thấy Lâm Sơ dường như không muốn hợp tác, định dời mục tiêu đi, lại đồng loạt chạy về phía trước.

Lâm Sơ một đường mặt đỏ tới mang tai, mặt và cổ giống như ở rỉ máu, người cùng chờ xe lúc trước dường như sống sót sau tai nạn, tán gẫu nói liên miên tình hình xảy ra lúc trước đó, còn có người ở nơi nào an ủi Lâm Sơ, hỏi cô có té bị thương hay không, Lâm Sơ lắc đầu một cái, dựa vào cửa kính xe nhắm mắt giả chết.

Thật vất vả về tới Trữ Tiền, cô hung hăng thở hắt ra, sau khi trở lại khách sạn Diệp Tinh cả kinh một hồi: "Cậu té sao? Sao trên đùi không dính bụi, trầy da?"

Về mặt Lâm Sơ đưa đám nói xong, trên mặt Diệp Tinh giật giật, nhìn nửa ngày thật sự nhìn không được, ngã trên giường ôm bụng cười to, sắc mặt tái nhợt lập tức chuyển biến tốt.

Đầu bên kia rốt cục Trầm Trọng Tuân đã xong hội nghị, lại theo mọi người đi ăn.

Trong khách sạn ghế lô trù quang lần lượt thay đổi, thức ăn nóng hổi bùng lên, có người ngại ồn ào, tắt TV, Trình Kiều An nâng chén kính rượu, luân phiên khách sáo nịnh hót, Trầm Trọng Tuân đứng dậy đáp ứng, sau khi uống được ba chén mới ngồi xuống một lần nữa.

Anh cũng không nghĩ tới Trình Kiều An còn trẻ như vậy, cử chỉ cách nói năng lại thành thực lão luyện, không có chút non nớt nào, lúc tới cũng phải xuống một phen công phu, thăm dò tất cả chi tiết hạng mục chiêu thương lần này, nói chuyện với nhau cũng không phí sức, Trầm Trọng Tuân có ấn tượng rất tốt với anh ta.

Rượu quá ba lần, anh đứng dậy đi toilet một chuyến, sau khi ra ngoài đi qua sảnh trước, trong lúc vô ý liếc mắt một cái lên TV treo bên cạnh tu rượu, nhìn thấy tin tức khi anh lại cau mày, bước chân không khỏi chậm lại.

Con đường kia Lâm Sơ về nhà tắt phải đi qua, khi phóng viên phỏng vấn thể nhưng quay đến trạm xe buýt, hình ảnh thoáng một cái đã qua, đột nhiên xuất hiện một đạo bóng lưng, gầy teo nhỏ núp trong góc bảng quảng cáo, phóng viên nói: "... Cũng không có người bị thương, chẳng qua là đụng phải một cô gái..." Một chuỗi dài lời nói sau đó hình ảnh lại cắt lần nữa, quay lại chuyện quan trọng nhất phát hiện trảng quốc lộ.

Trầm Trọng Tuân không kiên nhẫn tiếp tục nhìn xuống, bận rộn không ngừng lấy điện thoại di động ra, lập tức bấm dãy số của Lâm Sơ.

Lâm Sơ vừa mới tắm xong, cuộn tròn ở đầu giường sờ vùng da bị trầy trên đùi, lại đặt đồng hồ báo thức trên di động, dặn dò Diệp Tinh ngày mai rời giường sớm. Chuông di động vang trên tay cô run lên, chưa cài đặt đồng hồ báo thức xong đã bị cắt đứt, Lâm Sơ nhìn chằm chằm một chuỗi số xa lạ, chậm chạp nhận, câu nói đầu tiên nghe được đó là: "Em bị lộn đưng?"

Trong phút chốc Lâm Sơ đứng đuôi chân, cọ được một cái chỗ bị xước da, đau rát như kim châm truyền đến, cô mặt đỏ tai hồng, lắp bắp nói: "Anh... Anh nói cái gì?"

Trầm Trọng Tuân chỉ nói: "Ba tiếng sau tôi trở về, em đừng ngủ trước, tôi xem em một chút!" Dứt lời, anh lập tức cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuân đã có chút say, sau khi vào ghế lô lại uống một hồi lâu, giả bộ chống đỡ hết nổi, luân phiên xin khoan dung cáo từ. Mặc dù mọi người có sắp xếp tiết mục cuối cùng, nhưng cũng nghe qua tí tình của anh, vì vậy cũng không miễn cưỡng, sau khi tan cuộc chỉ cùng người phụ trách đi về Trữ Tiền trước.

Trầm Trọng Tuân vừa lên xe, lập tức ra lệnh tài xế: "Lái nhanh một chút, đến khách sạn mà buổi trưa hôm nay tới."

Tài xế lập tức nhanh chóng chạy xe, đi xuyên qua dưới bóng đêm dày đặc.

Trầm Trọng Tuân mở ra cửa kính xe, sau khi gió thổi vào rượu cũng tản đi hơn phân nửa, mạnh mẽ chống tinh thần không để cho mình nhắm mắt, một lúc lâu rốt cục cũng tới khách sạn, anh gấp không thể đợi xuống xe, ngẩng đầu nhìn về phía lầu 3, dự đoán cảnh tới lửa tắt đèn bên trong, suy nghĩ một chút, anh vẫn lấy di động ra bấm số, hồi lâu mới nghe thấy đầu kia nhận, giọng nói mơ hồ mềm mại: "A lô..."

Trầm Trọng Tuân cười cười: "Ngủ? Là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Edit: Thanh Xuân.

Lâm Sơ mơ hồ ngủ, chậm rãi hỏi: "Ai vậy?"

Trầm Trọng Tuấn thấp giọng nói: "Tôi, Trầm Trọng Tuấn."

Lâm Sơ nghe vậy, nhất thời tỉnh táo, Trầm Trọng Tuấn còn nói: "Có thể xuống dưới không? Tôi nhìn em một chút."

Lâm Sơ lập tức nói: "Không tiện."

Trầm Trọng Tuấn dừng một chút, còn nói: "Vậy tôi đi lên?"

Lâm Sơ ngưng trệ, dường như thờ hồn hên hai cái thật mạnh, trong loa truyền đến tiếng quát phong thanh, Trầm Trọng Tuấn không thể nghe thấy cười cười, một lúc lâu mới nghe thấy một trận tất tất tác tác, Lâm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi xuống dưới!"

Rèm cửa sổ lầu ba vụng trộm nhấc lên một đường may, Lâm Sơ hí mắt nhìn một chút, lại tức giận buông rèm cửa sổ ra, nhanh chóng thay áo ngủ chạy xuống lầu, tóc xoả tung lộn xộn.

Trầm Trọng Tuấn đứng ở cửa khách sạn, bên trong ánh đèn mờ tối, loáng thoáng nhìn thấy nhân viên phục vụ ngủ gà ngủ gật trước quầy lễ tân, đối diện cửa chính là một chiếc TV nhỏ đang chiếu phim, hình ảnh cắt vài đoạn, đột nhiên khúc quanh tối mờ xuất hiện một bóng người, thoáng một cái đã kéo dài, đi về phía bên này.

Trầm Trọng Tuấn kéo cửa kính ra, hơi lạnh phả vào, anh nhìn về phía Lâm Sơ tóc tai lộn xộn, còn có đôi mắt tức giận, không khỏi cong môi: "Đi vào trong xe, tôi có lời muốn nói với em."

Tài xế đã bị Trầm Trọng Tuấn rời đi, bây giờ đang ngồi trong quán ăn đối diện khách sạn ăn cái gì đó. Trầm Trọng Tuấn mở cửa ghế phó lái để cho Lâm Sơ đi vào, một lúc lâu hai người ngồi vào chỗ của mình.

Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Buổi chiều xảy ra chuyện gì? Sao lại đụng phải lợn?"

Dưới đáy lòng Lâm Sơ yên lặng quát to một tiếng. Buổi chiều đoạn quốc lộ kia lật xe, xe vận tải chở bảy tám con lợn bị dừng ngã lăn ven đường cách đó không xa, mấy con lợn kia đi trên đường quốc lộ, có từ trong rừng chạy đi, cảnh sát giao thông chạy tới hiện trường chỉ huy giao thông, nhưng lại không kịp bắt được toàn bộ mấy con lợn, Lâm Sơ bất hạnh bị tập kích, càng không may còn bị đài truyền hình quay vào khi đang trốn ở góc biển quảng cáo. Cô giả bộ bình tĩnh: "Không có gì, anh tìm tôi có việc gì không?"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, nhìn chằm chằm gò má cô nhìn một lát, Lâm Sơ như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, bất an giật giật mông, cách cửa xe gần một chút. Trầm Trọng Tuấn đột nhiên mở miệng: "Lâm Sơ, tôi có thể thổ lộ với em không?"

Lâm Sơ ghen hòng nhìn trần trời: "Không..."

Còn chưa nói hết, đã bị Trầm Trọng Tuấn ngắt lời: "Anh rất thích em!"

Lâm Sơ cứng ngắt cười một tiếng: "Cảm ơn." Cô căng thẳng tìm đập như trống bỏi, thấy Trầm Trọng Tuấn đang đợi cô đáp lại, dứt khoát nói, "Trầm quản lý, ông bà nội của tôi cũng rất thích anh, tôi cũng vẫn xem anh như trưởng bối mà tôn trọng, anh rất tốt!"

Câu nói anh tốt lắm phát ra, vẻ mặt Trầm Trọng Tuấn chậm rãi quy liệt, Lâm Sơ không ngừng cố gắng: "Lúc trước anh đã đã cứu tôi, tôi vẫn rất cảm kích anh, sự nghiệp anh thành công, lại lấy việc giúp người làm niềm vui, là tấm gương của tôi, tôi thật sự tôn trọng anh như trưởng bối."

Trầm Trọng Tuấn khoát tay áo một cái, dường như hơi rượu xông lên, có chút đau đầu, trong đầu không ngừng cuộn cuộn hai chữ "Trưởng bối", anh khàn giọng nói: "Năm nay anh ba mươi."

Lâm Sơ cười: "Tôi biết, tôi nhìn thấy anh, thì nghĩ đến một chú họ bà con xa của tôi, ngày lễ ngày tết mọi người sẽ làm khách, năm nay chú ấy cũng ba mươi."

Trầm Trọng Tuấn cup mắt, cúi đầu nói: "Được, anh hiểu được, em đi lên đi, ngủ sớm một chút."

Lâm Sơ liếc mắt nhìn thời gian trên bàn, cô còn có thể ngủ bốn tiếng, gật đầu tạm biệt: "Vậy tôi lên lầu trước, anh đi đường cẩn thận."

Trầm Trọng Tuấn mỉm cười lên tiếng trả lời, đưa mắt nhìn cô đi vào cửa kính.

Lâm Sơ gần như bỏ chạy trở về lầu ba, vừa vào phòng khách đã vỗ ngực, buồn bực ngã về phía giường nhỏ. Chợt nghe trên một cái giường khác Diệp Tĩnh chậm rãi mở miệng: "Trầm Trọng Tuấn?"

"A." Lâm Sơ mở đèn đầu giường đang. "Cậu còn chưa ngủ?"

Diệp Tĩnh lắc đầu: "Ngủ không được, ngày mai lại phải đi về." Trở lại nơi có Trình Kiều An. Diệp Tĩnh hỏi, "Nửa đêm anh ấy tìm cậu làm cái gì?"

Lâm Sơ chui vào trong chăn, thờ dài hai tiếng cũng không trả lời, Diệp Tĩnh nói: "Thỏ lộ? Cậu cự tuyệt anh ấy?"

Lâm Sơ cũng không giấu diếm, chỉ gật đầu một cái, cũng không nói rõ.

Diệp Tĩnh xoay người nhìn chằm chằm trần nhà, nhủ thầm nói: "Kỳ thật tớ cảm thấy anh ấy rất tốt, đáng đáp thật không tệ, xứng đôi với cậu, còn là một quản lý, thoạt nhìn có vị chừng chặc, sao cậu không thử một chút?"

Lâm Sơ ôm chăn lắc đầu, gặp Diệp Tĩnh lại nhìn qua, nhìn chằm chằm cô muốn đáp án, cô đành phải bắt đắc dĩ trả lời: "Anh ấy quá già rồi!"

Diệp Tĩnh ngẩn ra, "A? Già?"

Lâm Sơ gật đầu một cái, "Anh ấy đã ba mươi, giống như cậu nói, còn là một quản lý, quản lý dân bảo an là dạng gì? Cả ngày đều ở trên bàn rượu, không đến mười năm thì đã có bụng bia, mặc dù tớ không có ngoại hình, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có yêu cầu về mấy thứ này, cảnh đẹp ý vui ai cũng thích, hơn nữa ——" Cô suy nghĩ tìm từ, nói, "Anh ấy rất giống lãnh đạo, ở trước mặt anh ấy, tớ sẽ nghĩ về trường học, thầy chủ nhiệm bình dị gần gũi như thế nào, cũng là thầy chủ nhiệm."

Diệp Tĩnh bắt đắc dĩ cười một tiếng: "Lý do này của cậu thật không được tự nhiên, nghĩ quá xa đi. Được rồi, cậu nghĩ quá xa, điều kiện của anh ấy tốt như vậy, cậu ở cùng với anh ấy sẽ tốt hơn, cũng không cần vất vả mỗi ngày viết tin vắn bản thảo diễn thuyết, muốn điều đi bộ phận nào, anh ấy giúp một tay cũng có thể đi, là hậu phương cho cậu ở đơn vị, không phải đều có chuyện như vậy hay sao?"

Lâm Sơ cười cười: "Thật ra thì tớ rất nguyên ý có hậu phương để tớ dựa vào, điều kiện tiên quyết là tớ thích đối phương, nói đi nói lại, tất cả lý do này đều là căn cứ vào "Không thích", nếu thích, đâu có nhiều lý do như vậy?"

Diệp Tĩnh nghe xong, nhất thời không tìm được cách nói phản bác, suy nghĩ cẩn thận cũng thật sự là quá để ý mà, cô thầm nghĩ Lâm Sơ quá mức lý trí, ngay cả ném thư cũng không muốn, đôi lại là cô, nhất định gật đầu đồng ý, tình cảm tự nhiên có thể từ bồi dưỡng, cuối cùng nếu như thực sự không thích, thì chia tay, đáng tiếc Lâm Sơ không phải là cô.

Sáng hôm sau, hai người rời giường sớm, ra khỏi khách sạn trên đường vẫn không có một bóng người, cửa hàng điểm tâm sáng cũng mới vừa mở cửa. Đợi nửa ngày mới đợi được một chiếc xe, bên trong xe đồng hồ tính tiền thiết bị chỉ đường đầy đủ mọi thứ, còn có trên đầu xe tài xế tự lắp chữ "Xe taxi". Lâm Sơ cò kè mặc cả, cuối cùng thành công tiết kiệm được hơn mười đồng, xe trực tiếp chạy về nội thành.

Thân thể Diệp Tĩnh còn yếu, vùi ở ghế sau ngủ một đường đến hoa viên Quan Cẩm, lại giành thanh toán tiền xe với Lâm Sơ trước, hai người tìm được khách sạn, phòng khách cũng coi như rộng mở, chẳng qua là trang hoàng rất đơn sơ. Lâm Sơ nói: "Vùng lân cận tớ cũng đã tìm, thì nhà này tương đối sạch sẽ, giá tiền cũng tiện nghi, trước hết cậu ở vài ngày, rất nhanh có thể về nhà."

Diệp Tĩnh không rảnh ghét bỏ nơi này, trực tiếp nằm lên trên giường.

Lâm Sơ tìm bà chủ, đóng nhiều tiền một chút, nhờ bà đứng giờ đưa cơm trưa lên lầu, lại trở về tới hoa viên Quan Cẩm dọn dẹp một hồi, cô mới vội vàng đón xe tới đơn vị.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn một đêm chưa ngủ, ánh mắt rõ ràng mỗi một không chịu nổi, cúi mí mắt rồi lại ngủ không được, ý thức ngược lại càng lúc càng thanh tỉnh. Anh nhìn thấy Lâm Sơ nắm túi áo của anh, mặc cho người đi đường chỉ trỏ, nhất quyết không buông tay, đáng vẻ trong mắt ngân nước mắt đầm đìa đáng yêu, hoàn toàn không giống bộ dạng lạnh như băng lúc mặc sườn xám, cũng không giống như châm chọc anh lúc ở Nam Hồ, đảo mắt lại cảm đi động tính toán thiệt hơn.

Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc môi, rốt cục từ trên giường đứng dậy, vào toilet sửa sang một chút, sau đó tới công ty xử lý công việc, bận rộn cả một ngày, không còn rảnh rỗi suy nghĩ lung tung. Công việc của Lâm Sơ lại lu bù lên, sau khi tan tầm phóng tới siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, trở về phòng thuê dùng nồi cơm điện ninh sườn hoặc là canh gà, mặc dù hương vị không ngon, nhưng có thể vào miệng. Chăm sóc Diệp Tĩnh ăn cơm, cô lại ôm quần áo bẩn của Diệp Tĩnh ôm về phòng giặt sạch, ngày hôm sau lại đưa cho cô ấy, tiện đường mua chút hoa quả mang theo, tiền trong thẻ gọi ngân hàng nhanh chóng giảm xuống.

Có một ngày Diệp Tĩnh hăng hái, ra cửa đi dạo một vòng, sau khi trở về trả tiền phòng lại cho Lâm Sơ, Lâm Sơ cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, Diệp Tĩnh còn nói: "Một ít thức ăn kia, về sau tớ trả lại cho cậu!" Cô biết ngày thường Lâm Sơ rất tiết kiệm, ngay cả hoa quả cũng không nỡ mua, tiền gọi ngân hàng thật vất vả mới tiết kiệm được một ít, còn phải thường xuyên giúp đỡ người tiêu tiền như nước như cô.

Lâm Sơ liếc mắt nhìn cô một cái: "Ăn coi như xong, đừng già vờ khách sáo với tớ!"

Diệp Tĩnh ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không nói thêm nữa.

Đảo mắt thứ sáu, sau khi tan tầm Lâm Sơ đưa Diệp Tĩnh về nhà, trên đường thiên đình vạn chúc, lúc đi về cô nhận được điện thoại của Giang Tấn, nhất thời có chút không nhớ nổi đối phương.

Giang Tấn nói với cô: "Sao cô lại tan việc sớm như vậy? Hồi Trữ Tiền?"

Lâm Sơ nói: "A, phải!"

Tiếng xe buýt báo vang lên, xuyên qua điện thoại truyền đến tai Giang Tấn, Giang Tấn bắt động thanh sắc nhũ mảy: "Như vậy, đúng rồi, ngày mai tôi chuyển nhà, sẽ ở gần chỗ cô, lục khu Quan Đường, về sau có rảnh tìm cô ăn com, cô cũng đừng từ chối!"

Lâm Sơ cau mày lại, ngoài miệng lại đáp: "Không có, có thời gian tôi mời anh ăn com."

Hai người nói vài câu, Lâm Sơ có chút không yên lòng, luôn miệng ứng vài tiếng "Được", âm thầm bấm đốt ngón tay chạy đến sau cửa xe, dứt khoát nói chen vào chỗ đỗ trước, miễn cho đến lúc đỗ lại không xuống xe được.

Hơn nửa ngày mới cúp điện thoại, Lâm Sơ bị đám người xô đẩy, rốt cục nghe thấy được không khí trong lành, cô cũng quên mất nội dung đáp lại trong điện thoại lúc trước.

Ngày hôm sau thứ bảy, mặt trời ẩn núp vào trong đám mây, nhiệt độ vẫn quanh quẩn ở ba mươi tám độ, bầu trời âm u càng thêm oi bức, cả hàng cây ngô đồng cũng yên lặng.

Sáng sớm Trầm Trọng Tuấn đã rời giường, vui ở phòng bếp ăn điểm tâm, lại bận rộn nấu com trưa, tầm mắt thủy nhìn chăm chú dưới lầu, nhưng không nhìn thấy bóng dáng kia đâu, một lát sau anh tự giễu cười, hứng thú rồi trở lại thư phòng, lập tức tập trung tinh thần vào công việc.

Bận rộn mấy mấy giờ, Trầm Hồng Sơn gọi điện thoại tới nói: "Hôm nay A Tấn chuyển nhà, con gọi điện thoại hỏi một chút, đừng để cho nó cả ngày lộn xộn!"

Trầm Trọng Tuấn lập tức gọi cho Giang Tấn, sau khi kết nối được hỏi: "Hôm nay cháu chuyển nhà? Cậu có chút việc, nên không tới giúp cháu được, có chuyện gọi điện thoại về nhà."

Giang Tấn cười nói: "Không cần giúp, cháu cũng thu thập xong rồi. Ai đúng rồi, cậu có biết khách sạn nào gần đây có thức ăn tương đối ngon không?"

Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Cháu muốn lên khách sạn?"

"Không phải." Giang Tấn trả lời, "Buổi tối cháu mời bạn ăn com, tính gọi đồ ăn bên ngoài."

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, "Cháu lại quen người lung tung, còn làm ra trò như vậy?"

Giang Tấn không vui nói: "Cái gì lung tung, cháu mời bạn ăn một bữa com thì làm sao, hơn nữa, người kia là Lâm Sơ, cậu cũng không phải không có ấn tượng, cô ấy còn phối hợp cậu cứu người nữa!"

Trầm Trọng Tuấn sừng sốt, buông tập văn kiện trong tay xuống, trầm giọng nói: "Lâm Sơ? Tối nay cô ấy ăn com ở đó?"

"Đúng vậy!" Giang Tấn vội vàng tìm khách sạn lân cận, không kiên nhẫn nhiều lời với anh, có lẽ vài câu thì cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuấn cau mày ngồi nửa ngày, cầm lấy văn kiện một lần nữa, phê phê họa họa một trận, thủy chung cảm thấy nội dung mẩu chốt cũng không chốt được, dứt khoát ném văn kiện sang một bên, cầm áo khoác đi ra cửa, sau khi lên xe lập tức chạy về nội thành.

Cuối cùng Giang Tấn tìm được một khách sạn, xách về một đồng đồ ăn, ném vào phòng bếp cho ra đĩa, lại gọi điện thoại cho Lâm Sơ, trực tiếp hỏi: "Bây giờ tôi tới đón cô?"

Lâm Sơ đang ở trên mạng sàng chọn lớp học bổ túc, gần nhất có một vài đồng nghiệp ở bên ngoài bổ túc, cô không thể lùi bước trước, mười năm sau vẫn làm một vài công việc lật vật, nếu không có bối cảnh, cô chỉ có thể cố gắng nâng cao mình, chẳng qua là không biết nên chọn chương trình học nào, lại không biết rõ chương trình học nào sau này có thể giúp thăng chức, đang lúc buồn rầu, thì nhận được cuộc gọi mạo danh kỳ diệu của Giang Tấn, "Anh đón tôi? Anh muốn làm gì?"

Giang Tấn cười nói: "Cái gì làm gì, không phải nói hôm nay đến uống rượu chuyển nhà sao, cô cũng đừng mang hồng bao theo, cái này không thịnh hành, trực tiếp mang người đến là được."

Lâm Sơ sừng sốt, loáng thoáng nhớ tới đoạn đối thoại vội vàng hôm qua, lúng túng nói: "Thực xin lỗi, tôi có chút việc, có thể không đi được!"

Giang Tấn không vui: "Đừng thả bỏ câu cho tôi (*), tôi vừa làm một bàn đồ ăn, lúc này cả người đều là mồ hôi, chuẩn bị một chút, tôi tắm rửa xong thì tới đó đón cô, cúp!"

Lâm Sơ kêu "Này này" hai tiếng, lập tức gọi lại, muốn lừa anh rằng mình ở Trữ Tiền, nhưng mà đầu kia lại chậm chạp không người nào nhận nghe.

Giang Tấn không đếm xỉa di động trên bàn không ngừng reo, bày một bàn đồ ăn, lại mở một chai rượu đỏ để sang một bên. Mười lăm phút sau lập tức ra cửa, chỉ chốc lát sau đã tới dưới lầu chỗ ở Lâm Sơ, gọi điện thoại thông báo cô xuống lầu.

Lâm Sơ tìm lấy cớ: "Vừa rồi chưa kịp nói, tôi ở Trữ Tiền!"

Giang Tấn cười: "Đừng đùa tôi, mau xuống dưới, ngày hôm qua lúc gọi điện thoại cho cô, xe buýt báo điểm dừng cũng không phải nói như vậy!"

Lâm Sơ sững sốt, vừa định tìm lấy cớ nữa, thì nghe Giang Tấn nói: "Cô muốn tôi lên đó tìm cô? 1102 đúng không? Lần trước cô nói cho tôi biết hộp thư của cô!"

Lâm Sơ không thể làm gì, đành phải để anh chờ một lát, hơn nửa ngày mới chậm chạp từ trong thang máy bước ra, kéo lê dép, một thân đồ mặc ở nhà.

Giang Tấn quan sát kỹ cô từ trên xuống dưới, cảm thấy mỹ mãn nói: "Lên xe." Ném mũ bảo hiểm cho cô, đợi cô sai bước tới, vội vàng xông ra ngoài.

Không bao lâu thì tới lục khu Quan Đường, tiểu khu kiểu cũ lâu năm, đường nhỏ quanh co có chút rắc rối phức tạp, hai bên đường nhỏ xanh biếc cũng um tùm như những nơi khác, nhiều thảm thực vật đều bám qua sáu tầng lầu chung cư.

Giang Tấn dẫn cô lên trên lầu, giới thiệu nói: "Bên ngoài thoạt nhìn rất cũ nát, bên trong cũng coi như sạch sẽ, ta thay đổi một số vật dụng, trước hết sống một thời gian, chờ kiếm được tiền sẽ tìm nơi tốt hơn. Tiểu khu chỗ cô giá bao nhiêu?"

Lâm Sơ trả lời: "Có chút đắt, căn phòng kia của tôi cũng chỉ có thể nằm, vẫn là căn phòng thô sơ, tám trăm đồng một tháng, cũng may vị trí không tệ."

Chỉ chốc lát sau hai người tới tầng cao nhất, đều ngắm một tầng mờ mờ ảo ảo, trước cửa là một bóng người, Giang Tấn dọc theo bậc cầu thang cuối cùng ngửa đầu nhìn lại, kinh ngạc nói: "Sao cậu lại tới đây?"

Lâm Sơ theo sau đi lên, thuận thể nhìn lại, sững sốt chỉ nghe người nọ nói: "Có thời gian, ngắm lại vẫn là tới xem cháu một chút!" Nói xong, tầm mắt chuyển về phía Lâm Sơ vẫn còn đang sững sốt, Trầm Trọng Tuân cười nói, "Xin chào, tôi là cậu Giang Tấn!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Thanh Xuân.

Quan hệ giữa Trầm Trọng Tuân và Giang Tấn là cậu cháu, thật giống như đồng rằm hàng hồ, hai người bọn họ không giống nhau một chút nào. Lâm Sơ len lén quan sát, mới phát hiện hai người bọn họ vô cùng gần gũi, đều là người có dáng dấp cao lớn, chẳng qua là cơ bắp Giang Tấn lộ ra ngoài, khi đứng lên càng thêm khỏe mạnh, nhưng mặt mày hai người lại không chút giống nhau.

Hai mắt Giang Tấn hơi nhỏ dài, lúc nhìn người khác mang theo vài phần cao ngạo vài phần khinh thường, lúc giận dữ mắt ngâm lưỡi dao sắc bén, lộ ra âm ngoan, chung quy làm cho người ta khiếp sợ, lần đó anh một đường đi theo Lâm Sơ đi Trữ Tiên, lúc suýt nữa muốn phát tác thì lộ ra đôi mắt như vậy. Mà Trầm Trọng Tuân, gần như bất cứ lúc nào chỗ nào, luôn là một bộ núi băng không hơn, bộ dạng không vui không giận, mặt mày hoàn toàn giống đêm, bùng một bộ phong thái nghiêm nghị, núi lửa cũng có thể mặt không đổi sắc, mặc dù nhìn như tao nhã, nhưng sau lưng đến tột cùng là ý tưởng gì, cho dù để cho người ta suy nghĩ không ra, người bên ngoài không hề giác cần thận cần thận.

Lâm Sơ không thể không thừa nhận, cô càng nguyện ý làm bạn với Giang Tấn, lại càng nguyện ý phụ thuộc vào lãnh đạo như Trầm Trọng Tuân, vững như thái sơn, không khỏi làm cho người tâm phục khẩu phục.

Giang Tấn dường như có chút không cam lòng không muốn, lấy một bộ bát đĩa đặt lên trên bàn, hỏi Trầm Trọng Tuân: "Cháu tùy tiện chuẩn bị một ít thức ăn, cậu không muốn về nhà ăn cơm? Ông ngoại rất nhớ cậu!"

Trầm Trọng Tuân liếc mắt một cái lên người Lâm Sơ, thần nhiên nói: "Ồ chỗ cháu ăn đi, không muốn chạy tới chạy lui!"

Giang Tấn oán thăm một trận, áp chế nghi ngờ trong lòng, rót rượu đỏ vào trong ly. Trầm Trọng Tuân phải lái xe, chỉ có thể uống nước lọc, tự cổ mực đích bản thân rót một ly, ba người rót cục ngồi vào chỗ của mình.

Giang Tấn giới thiệu với Lâm Sơ: "Trầm Trọng Tuân không cần tôi nói nữa, quan hệ thân thích là ta cậu út, chỉ là tuổi chênh lệch không nhiều, tôi gọi là không ra miệng!"

Lâm Sơ cười cười, nhìn về phía Trầm Trọng Tuân gật đầu một cái, cũng không nghĩ tới Trầm Trọng Tuân đột nhiên nói: "Tóm lại là trường bối hai người!"

Giang Tấn lập tức phản bác: "Trường bối gì chứ, đừng ra vẻ trường bối tôi là cậu của cậu, nổi cả da gà."

Trầm Trọng Tuân ngoéo môi một cái, tầm mắt nhìn Lâm Sơ đang mân ly rượu đỏ, trên tay Lâm Sơ nhoáng lên một cái, ngượng ngùng để cái ly xuống, chân mày cau lại.

Một bàn đồ ăn đầy đủ hương vị, Lâm Sơ ăn hai miếng, ngón trỏ chuyển động. Cô không nghĩ tới Giang Tấn sẽ có tài nấu nướng tốt như vậy, dường như

thấy có chút tê nhạt, liền nói: "Đồ ăn anh nấu rất ngon, có thể sánh ngang với đầu bếp!"

Giang Tấn cười một tiếng: "Quá khen quá khen, người sống một mình, luôn có chút tài nấu nướng, nếu cô thích ăn, lần sau lại đến, phòng bếp của tôi có thể tùy thời tùy chỗ vận hành!"

Trầm Trọng Tuấn vô thanh vô tức tự cổ ăn, cũng không tham gia vào đề tài của hai người, Giang Tấn và Lâm Sơ dần dần bắt đầu tán gẫu, nói đến tin tức gần đây nhất trong thành phố.

"Nhiều người bị cảm nắng, bệnh viện không đủ giường bệnh, có tình huống người nhà bệnh nhân lót tiền cho bác sĩ để đi cửa sau, kỳ thật đây đều là chuyện nhỏ, vừa vặn người muốn đi cửa sau là tình nhân của chủ nhiệm phòng hành chính, thú vị nhất là gần đây bệnh viện bọn họ có thay đổi nhân sự, một thủ đoạn rất hay!"

Lâm Sơ nghe được thì tròn mắt há hốc mồm, thật ra thì trong đơn vị cũng có đủ loại người lừa ta gạt, chẳng qua là cô ở bên ngoài, lại tận lực không để ý đến chuyện bên ngoài, bởi vậy ít khi nghe được loại tin tức này.

Giang Tấn tiếp tục nói: "Gần đây tôi muốn tìm cơ hội xâm nhập vào nội bộ kẻ địch, cái này xem như có chút khó khăn."

Lâm Sơ kinh ngạc nói: "Giống trong tin tức như vậy, mang theo camera cỡ nhỏ vào trong đó nằm vùng?"

Giang Tấn cười nói: "Đúng vậy, tôi ẩn nấp trong đó một tuần, nếu ngày nào đó hai người gặp tôi ở bệnh viện, thì làm bộ như không biết!"

Lâm Sơ gạt đầu một cái, mơ hồ có chút hưng phấn.

Trầm Trọng Tuấn vẫn luôn như có như không liếc Lâm Sơ, sau khi thấy thế tay cầm đĩa không khỏi ngừng lại một chút, tầm mắt lại chuyển về phía Giang Tấn ở đối diện, hai người này nói nói cười cười, nhiều chủ đề như vật, dường như trong một lúc tán gẫu không xong, Trầm Trọng Tuấn mất hứng thú, cảm thấy vô vị.

Sau khi cơm tối kết thúc sắc trời đã tối toàn bộ, Trầm Trọng Tuấn ngồi ở trên sofa uống nước, không có ý định phải rời khỏi. Lâm Sơ ở bên cạnh ngồi một lát, chào tạm biệt với Giang Tấn.

Giang Tấn nói: "Ngồi thêm một lát nữa!" Anh nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn, "Cậu về tới thì đã khuya rồi phải không? Nếu không đi trước?"

Trầm Trọng Tuấn nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ: "Em đi sao?"

Lâm Sơ sùng sốt: "Không sai biệt lắm."

Trầm Trọng Tuấn gạt đầu một cái, đứng dậy nói: "Vậy cùng nhau đi!"

Giang Tấn lập tức nói: "Ài, Lâm Sơ cô đừng đi vội, đợi lát nữa tôi đưa cô về!"

Lâm Sơ cười với Trầm Trọng Tuấn: "Trầm quản lý, anh đi trước đi, tôi tán gẫu với Giang Tấn một lát!"

Trầm Trọng Tuấn ở đứng yên tại chỗ chốc lát, thấy ánh mắt hai người đều ở trên người mình, có chút không vui, nhưng cũng bất động thanh sắc, "Ừ" một tiếng không nhanh không chậm tiêu sái đi ra ngoài. Giang Tấn đóng cửa lại một lần nữa, nhìn Lâm Sơ thở phào nhẹ nhõm: "Đó là một mặt than, không cần để ý đến cậu ấy!"

Lâm Sơ mím môi cười cười, âm thầm tính toán thời gian, qua 5 phút thì nói tạm biệt với Tấn: "Tôi đã làm việc trở lại, còn có một đồng việc cần hoàn thành, lần sau có cơ hội lại cùng nhau ăn cơm."

Giang Tấn thấy cô có ý phải đi, nhân tiện nói: "Tôi đưa cô đi!"

Lâm Sơ vội vàng khoát tay: "Chỉ vài con đường, tôi định đi siêu thị, anh đừng tiễn!"

Làm sao Giang Tấn đồng ý, vẫn cứ bồi cô ra khỏi tiểu khu, Lâm Sơ ngăn anh lại lần nữa, "Siêu thị ở ngay đối diện, anh đừng tiễn nữa, tôi muốn đi dạo một mình một lát!"

Giang Tấn thấy cô nói trắng ra, thật sự tìm không ra cơ tiếp tục ở lại bên cạnh cô, đành phải để cô rời đi.

Đường phố mờ tối, đi thẳng tới là ngã tư đường, lần trước Lâm Sơ bị tập kích ở chỗ này, trong lòng còn có chút sợ hãi, lúc đi không khỏi tự giác nghe động tĩnh phía sau lưng, loáng thoáng thật đúng là nghe được một ít tiếng bước chân, cô không khỏi hoảng hốt, lập tức bước nhanh hơn, đảo mắt đã xuyên qua đường kẻ vạch cho người đi bộ, đi tới con đường đối diện. Nơi này đông người nhiều lên, ánh sáng sáng sủa, cô thoáng bình tĩnh, chậm rãi đi đến thùng quỹ quyên góp, móc vé xe buýt từ trong ví ra, quỳen ba trăm vào. Vừa quỳen tiền xong, thì thấy ông chủ nhìn phía sau Lâm Sơ: "Cậu cũng quỳen về xe buýt?"

"Không." Giọng nói trầm thấp sâu lắng.

Lâm Sơ cả kinh, lập tức xoay người, một lồng ngực gần trong gang tấc, ép cô lui về sau hai bước. "Trầm quản lý!"

Trầm Trọng Tuấn "Ừ" một tiếng, mặt không chút thay đổi nói: "Còn muốn đi đâu?"

Lâm Sơ không hiểu, Trầm Trọng Tuấn còn nói: "Còn muốn đi đâu, tôi đi cùng em!"

Lâm Sơ cười gượng nói: "Không cần không cần, tôi lập tức về nhà!"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái: "Vậy tôi đưa em đi!"

Lâm Sơ lại lập tức cự tuyệt: "Không cần, tôi chỉ quẹo vài cái thì đến nhà rồi, anh nhanh về đi!"

"Lâm Sơ!" Trầm Trọng Tuấn đánh gãy lời nói của Lâm Sơ, cúi đầu nói, "Đừng suy nghĩ lung tung, trước đó em hiểu được ý tứ của tôi, nhưng mà hiện tại tôi rồi, em là một cô gái ăn mặc thành như vậy, tôi không quá yên tâm."

Lâm Sơ cúi đầu nhìn trang phục của mình, quần áo cũng không có vấn đề gì, chỉ là phong cách ở nhà mà thôi, chẳng qua là Trầm Trọng Tuấn đã muốn làm rõ, nếu Lâm Sơ lại cự tuyệt, thì giống như trong lòng cô có quỷ, miệng nói làm nhảm vài câu, Lâm Sơ miễn cưỡng đồng ý, theo Trầm Trọng Tuấn đi về hoa viên Quan Cầm.

Đêm khuya không gió, các loại xe tư gia từ bên đường nhỏ siêu thị chạy ra, vội vàng chạy vào làn đường, Lâm Sơ bị đánh gãy bước chân vài lần.

Hoa viên Quan Cầm có vài giao lộ, dường như Trầm Trọng Tuấn còn quen thuộc chỗ này hơn cô, dẫn cô đi vào đường nhỏ, đi qua bãi đỗ xe của siêu thị, nhưng lúc đi ra lại đi tới ngã tư đường bên ngoài tiểu khu, bên ngoài tiệm uốn tóc quen thuộc và quán ăn nhỏ người đến người đi.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Em ở nơi này là khu 1, qua cầu có khu 2, khu 3 và khu 4 vẫn còn đang xây."

Lâm Sơ tò mò: "Đây là dân bảo an?"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu nói: "Đúng vậy, mấy năm trước Thành Đông có nhóm nông dân chuyển đi nơi khác, hoa viên Quan Cầm là nơi ổn định, hiện tại ở lại hơn phân nửa đều là những hộ di dân."

Lâm Sơ sinh lòng hâm mộ, không khỏi hỏi anh về giá phòng, vừa hỏi đã lú lười không thôi, không nghĩ tới hộ nông dân bình thường có thể đổi lấy ba phòng ở tiểu khu, nếu chờ ba năm, hôm nay chỉ cần cho thuê thì có thể không lo ăn mặc.

Hai người bắt tri bắt giác đã đi tới dưới lầu, Trầm Trọng Tuấn ngửa đầu nhìn lại, hỏi: "Em ở lầu mấy?"

Lâm Sơ trả lời: "Lầu 11."

Trầm Trọng Tuấn nói: "Phòng phía nam? Đối diện cây cầu, buổi tối mở cửa sổ hẳn là rất mát mẻ."

Lâm Sơ cười ứng vài câu, "Vậy tôi đi về, tạm biệt!"

Trầm Trọng Tuấn nhìn cô đi vào thang máy, đứng tại chỗ trong chốc lát, nhìn về phía bên cạnh một hàng hộp thư, cũng không biết Lâm Sơ là ở phòng 1101 hay là phòng 1102. Có khách đẩy bình ắc quy vào, tò mò nhìn Trầm Trọng Tuấn, Trầm Trọng Tuấn lại dọc theo hộp thư bước đi thông thả hai vòng, dần dần cảm thấy oi bức, cởi bỏ áo khoác vắt lên cánh tay, tới tới lui lui giống như dây xích chuyển động, cũng không quan tâm người khác lúc ra vào liếc mắt nhìn.

Thi Đình Đình cùng bạn trai ở trên sân cỏ tạm biệt nhau, lúc đi vào hàng lang liên tục nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn, đứng trong thang máy lên lầu, vừa vào cửa thi kêu Tang Phi Yến: "Tôi phát hiện một soái ca, phong cách Miêu Kiều Vĩ!"

Tang Phi Yến lập tức chạy ra phòng: "Ồ đâu? Dẫn anh ấy về đây!"

Thi Đình Đình cười nói: "Ngay tại dưới lầu, cũng không biết có phải đang đợi phụ nữ hay không, cô có muốn đi xuống dưới giả vờ như vô tình gặp được?"

Cũng không ngờ Lâm Sơ đột nhiên kêu: "A, tôi thật muốn đi xuống!"

Thi Đình Đình và Tang Phi Yến tò mò nhìn về phía phòng Lâm Sơ, Lâm Sơ theo môn lý tìm hiểu đầu: "Các cô có bóng đèn không? Bóng đèn phòng tôi hỏng rồi!"

Thi Đình Đình đi tới nhìn lên: "Di, cô mới mua mấy tháng mà thôi, như thế nào đã hỏng rồi? Bóng đèn cũ đâu?"

Lâm Sơ nói: "Bóng đèn cũ đã sớm ném đi rồi, cũng không biết bóng đèn này sao lại thế này, hai ngày trước còn có chút chớp chònh không sáng nổi, vừa rồi hoàn toàn tắt hẳn đi!"

Bất đắc dĩ tất cả mọi người cũng không vô duyên vô cớ dự trữ bóng đèn, Lâm Sơ đành phải cầm ví tiền lên một lần nữa xuống lầu, trong phòng Tang Phi Yến lớn tiếng dặn: "Cô nhìn thử soái ca kia còn hay không, chụp một tấm ảnh cho tôi với!"

Lâm Sơ buồn cười, trước khi cửa thang máy đóng lại lập tức lớn tiếng đáp lại.

Thang máy chậm rãi tới dưới lầu, Lâm Sơ lấy điện thoại di động ra làm chuẩn bị, vừa mới đi tới hàng lang phía sau cửa chính, thì thấy một cánh tay trên tay khoát tây trang, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng bước đi thông thả, đưa lưng về phía Lâm Sơ, không nhìn thấy diện mạo của anh, nhưng trong đầu Lâm Sơ lộp bộp một chút, không hề nghĩ ngợi đã dán thân mình phía sau cửa sắt.

Lục tục có mấy người ra vào, sau khi Trầm Trọng Tuấn tò mò nhìn hộp thư, thì lại tò mò nhìn vào cửa chính lúc Lâm Sơ đi vào, cuối cùng tiến vào thang máy, tầm mắt còn do dự không chắc.

Lâm Sơ lên lút thò đầu ra liếc mắt một cái, mồ hôi chảy ròng ròng rơi xuống, buồn bức chịu không nổi, không biết vì sao Trầm Trọng Tuấn vẫn luôn ở bên ngoài đi tới đi lui, Lâm Sơ không dám cất bước.

Cô thu đầu lại, tránh ở phía sau cửa nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời không rõ chính mình đến tột cùng làm sao lại được anh coi trọng, cũng không biết có nên cự tuyệt một lần nữa không. Đang muốn sút đầu mẻ trán, đã thấy một khăn tay đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, bàn tay rộng lớn thô lệ cầm khăn tay, hô hấp bên tai phảng phất làm cho không khí nóng bức đột nhiên giảm xuống, từng chữ từng tiếng trầm thấp giống như đêm: "Lau mồ hôi đi, nóng hóng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lâm Sơ hốt hoảng run lên, khuỷu tay đụng vào cửa sắt, cửa sắt vang lên hai tiếng "Oành oành".

Trầm Trọng Tuấn chậm rãi bước vào, bình tĩnh đứng trước mặt Lâm Sơ, trên tay vẫn gior khăn tay. Lâm Sơ mím môi bất động, rụt lại một cái vào trong cửa sắt.

Góc ánh đèn mờ tối, lại có thể nhìn rõ lông mi, ánh mắt Trầm Trọng Tuấn không ngừng dịch chuyển trên lông mi, cố gắng ức chế muốn xúc động, chuyển sang mồ hôi trên trán Lâm Sơ, "Lau đi?" Nói xong, lại đưa khăn tay về phía chớp mũi Lâm Sơ.

Lâm Sơ nghiêng đầu sang một bên, cười nửa đoạt lấy khăn tay, nhưng không lau, trốn tránh ánh mắt nói: "Cảm ơn, quản lí Trầm, sao anh vẫn còn ở chỗ này? Tôi đi ra ngoài một chút!" Cô chỉ chỉ phía bên phải, Trầm Trọng Tuấn vừa vặn chặn một nửa cánh cửa, cô không qua được.

Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Sao lại xuống dưới?"

Lâm Sơ thuận miệng có lệ: "Mua chút đồ thôi."

"Mua cái gì?"

Rốt cục Lâm Sơ lau một chút mồ hôi trên trán, chân cũng giật giật, đuổi muỗi, trong lòng không khỏi nghĩ đến quần áo của Trầm Trọng Tuấn có thể chống muỗi, nhất thời thất thần, Trầm Trọng Tuấn gọi: "Lâm Sơ?"

Lâm Sơ phản ứng lại, cười cười: "Mua đồ ăn vặt."

Trầm Trọng Tuấn nói: "Tôi đi cùng em"

Lâm Sơ cau mày, ngọn núi trước mặt này như mọc rễ, vốn là góc đã tối lại bị anh che hơn phân nửa ánh sáng, ngay cả không khí cũng không khỏi oi bức, nhìn không được nói: "Quản lí Trầm, tôi không cần anh bồi, anh như vậy khiến tôi thật sự rất khó xử, có thể là tôi tự mình đa tình, nhưng có thể cầu xin lão anh đừng nói "Theo giúp tôi", anh cũng nói anh muốn hiểu được ý tứ của tôi!"

Xúc động nói xong một chữ cuối cùng, Lâm Sơ lại có chút hối hận, cô sợ nhất gặp phải lúng túng.

Nhất thời Trầm Trọng Tuấn không hé răng, ánh mắt cứng lại nhìn về mặt không kiên nhẫn của Lâm Sơ, thấy trên chop thanh tú lấm tấm mồ hôi, bản thân anh cũng cảm thấy nóng, không khỏi cởi ra một cúc áo sơ mi.

Lâm Sơ không chịu nổi đôi phương không để ý tới, vừa định mở miệng bảo anh nhường đường, lại thấy Trầm Trọng Tuấn chợt đưa tay lại đây, Lâm Sơ cả kinh rụt cổ khẽ kêu một tiếng, lập tức nhắm chặt hai mắt lại, "Ba" một tiếng thật lớn truyền tới màng nhĩ, cửa sắt sau lưng phát run ơng ơng, Lâm Sơ lại khẽ kêu một tiếng.

Trầm Trọng Tuấn cách Lâm Sơ gần hơn lúc đầu một chút, hơi cúi đầu có thể ngửi được mùi thơm trên tóc, anh chậm rãi thu hồi cánh tay, mở bàn tay ra nói: "Đừng sợ, tôi chụp muỗi."

Lâm Sơ chậm rãi mở mắt ra, thấy xác một con muỗi lớn nằm trên bàn tay, vết máu ở giữa tan ra, cô chợt thấy sau gáy ngứa ngứa, nhìn không được lấy tay gãi gãi.

Lúc này Trầm Trọng Tuấn cũng thông thả ung dung nói: "Lâm Sơ, tôi lo lắng một chút, chuyện tình cảm là em đơn phương cực tuyệt, theo đuổi cũng là tôi đơn phương, tôi quyết định vẫn là theo đuổi em, hy vọng em có thể cho tôi một cơ hội."

Lâm Sơ dứt khoát thẳng thắn: "Quản lý Trầm, tôi nói thẳng với anh, tôi không thích kiểu người như anh, cũng sẽ không thích anh, cái đó và tôi có hay không có bạn trai, anh quyết định theo đuổi hay không theo đuổi cũng không có vấn đề gì, không thích chính là không thích!" Dứt lời, Lâm Sơ nhẹ nhàng thờ ơ, chợt cảm thấy thoải mái.

Trầm Trọng Tuấn ngẩn ra, thừa nhận là không dự đoán được Lâm Sơ không nể mặt như thế, không biết nên nói tiếp như thế nào, ngay cả cổ cũng đỏ lên vài phần. Lại có người từ bên ngoài tiến vào, liếc thấy hai người trong góc, bị giật mình dọa sợ, vỗ bộ ngực lấm bầm tiến vào thang máy, Lâm Sơ xấu hổ mặt đỏ tai hồng, dùng sức đẩy Trầm Trọng Tuấn ra, vội vàng chui ra bên ngoài cửa sắt, không khí trong sạch nhảy vào khoang mũi, cô chợt cảm thấy mát mẻ.

Lâm Sơ không hề để ý tới Trầm Trọng Tuấn còn ở phía sau đầu hay không, chỉ thẳng băng qua đường tắt, chạy về phía siêu thị. Cẩn thận chọn một cái bóng đèn, cô lại thuận tay mua một lọ nước hoa, sau khi trả tiền thì đi ra siêu thị, cô lập tức xịt nước hoa ra sau gáy, thể này mới thoáng hết ngứa.

Trở lại dưới lầu, đã không thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuấn, cô thờ phào nhẹ nhõm, chỉ mong việc này kết thúc như vậy.

Trong phòng một mảng tối đen, Tang Phi Yến giúp Lâm Sơ cầm đèn pin, kinh hãi nhìn cô can đảm đứng trên ghế đầu lão đạo: "Cô cẩn thận một chút, nếu không được thì ngày mai thay!"

Lâm Sơ cười nói: "Chuyện nhỏ." Cô tháo bóng đèn ra, thay bóng đèn mới mua vào, lại để Tang Phi Yến bật đèn thử, ánh sáng đèn sáng lên đâm vào mắt sinh đau.

Sau khi xuống thì nghe Tang Phi Yến hỏi: "Ài, soái ca dưới lầu kia, cô có chụp ảnh không?"

Lâm Sơ nhún nhún vai: "Lúc tôi đi xuống lầu thì không thấy người đâu."

Tang Phi Yến nói thẳng "Đáng tiếc", xoay người lại chạy về trong phòng xem phim truyền hình, Lâm Sơ ngấm ngía bóng đèn bị hỏng, lại nhìn quanh phòng ngủ đơn sơ một chút, vách tường xi măng cũng lồi lõm, sâu nhỏ leo lên vách tường, lập tức trên bóng đèn mới thay còn trùng bay một vòng, cô không khỏi thờ dài, hậm hực ngã trên giường.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn không yên lòng lái xe, trong đầu không ngừng tuần lặp lại lời nói của Lâm Sơ lúc trước, sa sút như thủy triều vọt tới, tiếng xe cộ ồn ào, anh nhìn không được lại cởi một cúc áo, lại khó có thể tiêu trừ không khí ngột ngạt.

Lúc đợi đèn đỏ anh bẻ kính chiếu hậu, trong kính khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, mi thô mắt lẹ, không có nếp nhăn do năm tháng lưu lại, sao lại có vẻ già, anh tự nhận bộ dạng không tệ, lúc còn đi học người theo đuổi cũng rất nhiều, chỉ là sau khi đi làm ít tiếp xúc với phái nữ, nhưng cũng không thể bởi vì vậy chứng minh mình không có lực hấp dẫn.

Trầm Trọng Tuấn lại muốn, dù sao Lâm Sơ mới tốt nghiệp một năm, có lẽ vẫn còn có chút tính trẻ con, cô nhỏ tuổi như vậy, dù sao vẫn có chút tuổi trẻ, giống như đứa trẻ tám tuổi sẽ gọi thiếu nữ mười tám tuổi là dì. Lâm Sơ cảm thấy anh lớn tuổi, đợi cô thành thực một chút, có lẽ có thể hiểu được.

Nhi nữ tình trường không phải toàn bộ cuộc sống, ở dưới bầu trời mùa hè nóng bức hiếm thấy này, từng góc thành phố Nam Giang chuyển động theo thời gian rất nhanh.

Trước khi chính đoàn đại diện thành phố Nam Giang khảo sát, đến lúc đó lãnh đạo tỉnh ủy cùng lãnh đạo thị ủy đều muốn tham dự hoạt động, đứng đầu đoàn khảo sát thành phố Nam Giang sản nghiệp viên mới xuất hiện, đứng thứ hai đó là khảo sát địa phương thành thị kiến thiết, đơn vị do Thành Thủ sở hữu cũng đã lên mười hai vạn phần tinh thần.

Cùng trong lúc đó, hạng mục chiêu thương công ty ở Trữ Tiền đang tiến hành theo trình tự, các tập đoàn giải trí ẩm thực đều muốn đạt mục tiêu tập trung ở xung quanh cảnh khu, đang khua chiến gõ mõ triển hành cạnh tranh công việc, thường kết thúc trên bàn rượu.

Gần đây Lâm Sơ đã không có hoạt động tiêu khiển gì, di động im ắng cả ngày, nhưng thật ra điện thoại trên bàn làm việc thường xuyên vang lên.

Ngày này cô đang vội xử lý tuyên truyền tin tức, ôm một đồng tap chỉ đứng ở hành lang khoa tay múa chân tuyên truyền, phía sau hành lang đồng nghiệp tới tới lui lui không ngừng đi lại, vì đây là tuần cuối cùng chuẩn bị làm khảo sát.

Lâm Sơ rút một tờ giấy ra, ở trước cửa sổ đùa nghịch một chút, cuối cùng vẫn cảm thấy không quá mỹ quan, đang lúc khổ não, đột nhiên có người tới gần: "Mỹ nữ, sao phòng quản lý bên kia không có ai vậy?"

Lâm Sơ vội vàng liếc mắt nhìn anh ta, trả lời: "Chắc là ở phòng họp, anh có thể đi vào đợi một lát!" Người kia hỏi nói: "Chắc cô cũng cần phải ở trong đó, sao cô không đi họp?"

Lúc này Lâm Sơ mới liếc mắt đánh giá anh ta, người nọ một thân trang phục thời thượng, hoa tai trên tai trái tai phải sáng lấp lánh, tóc vuốt lên tập trung ở giữa, đã được xử lý tỉ mỉ, giờ phút này anh ta nháy mắt với Lâm Sơ, một bộ dạng cả lo phát phờ.

Lâm Sơ cũng không trả lời, chỉ nói: "Anh có việc có thể đi vào chờ một chút, cuộc họp sẽ kết thúc sau 15 phút." Dứt lời, cô không hề để ý tới người nọ, tiếp tục chuyện tâm xử lý tập chí trong tay.

Người nọ lại tới gần vài phần, cọt nhả nói tiếng "Cảm ơn", lập tức đi về phía trước.

Qua hồi lâu, Lâm Sơ mới tuyên truyền xong, lại ôm một đồng tài liệu trở lại phòng làm việc, vừa vào cửa thì thấy chị đồng nghiệp ngoắc cô: "Tiểu Lâm, đến đến đến, rốt cục trong phòng chúng ta lại tới một người trẻ tuổi nữa, giới thiệu một chút, cậu ấy gọi là Tiết Quyền, vừa mới chuyển đến phòng chúng ta." Lại quay về phía Tiết Quyền nói, "Đây là Lâm Sơ, hai người đều là người trẻ tuổi, có chuyện tán gẫu, có cái gì không hiểu cậu có thể hỏi cô ấy, nha đầu kia thật sự rất lợi hại!"

Tiết Quyền cười nói: "Chúng tôi đã gặp nhau, vừa rồi ở bên ngoài còn hỏi cô ấy vài vấn đề đấy, nhưng thật ra rất ——" Anh trừng mắt nhìn, " "Nhiệt tình!" "

Lâm Sơ cười, "Không nghĩ tới lại khéo như vậy, xin chào!"

Hai người khách khí vài câu, thì đều tự về chỗ ngồi. Lâm Sơ có một đồng công việc trong tay, đã nhiều ngày vẫn sứt đầu mẻ trán, chị đồng nghiệp đang cầm cốc nước ngồi vào bên cạnh cô, nhỏ giọng nói: "Cậu ấy vào đây là dựa vào ô dù, chắc là chỉ ngốc hai tháng, đáng đáp cũng không tẻ, chính là có chút trẻ con." Theo cô, đại nam nhân mang hoa tai, chính là ẻo lả.

Lâm Sơ cười nói: "Có khỏe không."

Chị đồng nghiệp còn nói: "Ai, công việc của em nhiều như vậy, chia cho cậu ấy một chút cũng được!"

Lâm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tiết Quyền đang cầm di động, ung dung thoải mái nằm trên ghế, cũng không biết có đang phải chơi trò chơi không, cô lắc đầu: "Không cần, em có thể xử lý." Cũng không biết đối phương là thần tiên nơi nào, cô không dám làm phiền.

Thứ sáu ngày đó mẹ Lâm gọi điện thoại tới, dặn Lâm Sơ hai ngày nghỉ đừng về nhà: "Nghe nói kiểm mạch điện, bên này phải mất điện tập thể, đều tại phòng ốc mà ba con mua, mua chung cư dành cho gia đình công chức, sử dụng điện cùng một công ty, mất điện thì mất cùng nhau!"

Lâm Sơ lo lắng nói: "Phải ngừng bao lâu, hôm nay trời nóng như vậy, không có điện thì sao chịu nổi."

Mẹ Lâm nói: "Cho nên mẹ bảo con đừng trở về, hai ngày này mẹ và ba con tạm thời chuyển đến nhà ông bà nội con."

Trong nhà ông bà nội không có phòng khách, phòng ngủ còn lại chuyển thành nhà kho, bên trong chất một đồng hộp giấy và bình lọ mà ông cụ không nỡ vứt bỏ, còn có bình nhựa mà ông nội chưa kịp bán, làm sao có chỗ ngủ.

Lâm Sơ suy nghĩ một chút, nói: "Hai người nên ở lại khách sạn, đừng tiết kiệm tiền, căn bản trong nhà ông bà nội chẳng ở được, điều hòa ở phòng ông bà nội, hai người đi cũng chỉ có thể dùng quạt điện!"

Mẹ Lâm đáp lại vài câu có lẽ, hiển nhiên cũng không để ý tới Lâm Sơ, Lâm Sơ biết mẹ Lâm nhất định tiếc tiền, thăm nghĩ hay là mình nên về một chuyến, cường ép kéo bọn họ tới khách sạn mới được.

Cái ý niệm này vừa hình thành trong đầu, thì cô nhận được điện thoại của Diệp Tĩnh.

"Sơ Sơ, cậu tới bệnh viện với tớ một chuyến đi."

Trong lòng Lâm Sơ rùng mình: "Làm sao vậy?"

Diệp Tĩnh áp ứng: "Phía dưới tớ có chút không thoải mái." Cô khó có thể mở miệng, chỉ nói có thể là không làm tốt việc tiêu viêm, ngược lại Lâm Sơ thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải chuyện khác là được.

"Hai ngày này chị họ tớ tới đây, không thể phân thân, sau khi chủ nhật về cậu đi với tớ đi."

Lâm Sơ hỏi: "Không có vấn đề gì sao? Có thể đợi thêm hai ngày?"

Diệp Tĩnh trả lời: "Tớ cũng không rõ lắm, tớ uống thêm hai ngày thuốc nữa xem sao, chủ nhật sẽ tìm cậu."

Lâm Sơ đồng ý, sau cúp điện thoại lại tiếp tục làm việc, đảo mắt đã tới giờ tan tầm.

Mới vừa đi đến dưới lầu, thì gặp Dương Thuần Bối chờ ở đó, sau khi nhìn thấy Lâm Sơ cô cười tủm tỉm tiến lên, đi tới trạm xe buýt cùng với Lâm Sơ, nói vài câu thì hỏi tình hình gần đây của Giang Tấn: "Tôi gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy nói còn bận, đồng ý mời tôi ăn cơm rồi cũng không giữ lời, gần đây cô có liên lạc với anh ấy không? Giúp tôi hẹn anh ấy đi!"

Lâm Sơ nói: "Sao tôi có thể liên lạc với anh ấy, anh ấy là phóng viên, có thể thật sự bận nhiều việc đấy?"

Dương Thuần Bối gằn dừ nói: "Tôi nghĩ hai người rất thân." Đang nói, thì thấy một chiếc xe chạy "Vèo" từ trong cổng đơn vị ra, lướt qua bên cạnh hai người trong chớp mắt đã biến mất ở cuối đường. Dương Thuần Bối kéo kéo cánh tay Lâm Sơ: "Người kia chính là Tiết Quyền mới tới phòng của các cô phải không? Thật sự có nhiều người muốn tôi hỏi cô số điện thoại của anh ấy đấy, cô có thể chia sẻ một chút không?"

Lâm Sơ cười nói: "Các cô quá coi trọng tôi rồi, tôi không có số điện thoại của anh ấy!"

Dương Thuần Bối che miệng cười cười: "Tôi trả lời với các cô ấy như vậy đó, tôi đoán cô cũng không thể có nhanh như vậy, các cô ấy còn không tin đâu!"

Hai người nói nói cười cười, đợi xe buýt tới, các cô mới vẫy tay nói lời tạm biệt.

Lâm Sơ tính ngày mai xem tình huống về nhà, cũng không biết điều hòa nhà ông bà nội có đủ công suất hay không, hơi lạnh có thể khuếch tán đến phòng khách hay không, nếu không cha mẹ thực sự nóng đến ngất mất.

Đầu kia Trầm Trọng Tuân lại một lần nữa ngồi trên bàn rượu, vui chơi giải trí thẳng đến trời tối, nửa đường Văn Bội Như gọi điện thoại tới, hỏi nói: "Lần trước cậu nói phải lòng một cô gái, sao lại không có một chút động tĩnh? Chỗ ba cậu chị cũng không thể nói vài lời thay cậu được, nếu không ngày mai cậu trở về một chuyến, dứt khoát từ chối mấy cô gái khác!"

Trong chốc lát Trầm Trọng Tuân không có khẩu vị, trên bàn rượu có vài người kêu anh tiếp tục uống, Trầm Trọng Tuân cười ý bảo nghe điện thoại một chút, buông ly rượu đứng bên cửa sổ, yên lặng tính toán thời gian một chút, mới giật mình phát hiện không ngờ đã qua một tuần, cũng không biết tình trạng Lâm Sơ như thế nào.

Ngày mai là thứ bảy, anh đáp lại nói: "Ngày mai em có việc, các cô gái khác coi như xong, gần đây tương đối bận rộn."

Văn Bội Như có chút bất mãn, lại không làm gì được anh, đành phải khuyên vài câu, mới bị một đám tiếng động lớn nháo mời rượu trong điện thoại cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20

Trầm Trọng Tuân quay lại bàn rượu, dưới ánh đèn thủy tinh những chiếc ly rượu nằm ngổn ngang, mọi người cũng đã uống say, kéo Trầm Trọng Tuân lại chuốc anh thêm hai chén, một vị tổng giám đốc vừa đi về sinh về, mở cửa lớn ra, cười nói: "Nhìn xem đối diện phòng chúng ta là ai này, ăn một bữa cơm cũng có duyên gặp nhau, sớm biết thì đã ghép bàn rồi, khỏi xướng bảo vệ môi trường."

Mọi người nhìn về phía cửa lớn, thấy một người đi ra từ phía sau tổng giám đốc kia, cười bắt chuyện: "Bảo vệ môi trường tốt, không phải bây giờ đang thịnh hành đĩa CD hành động à." Người đó chỉ vào người phục vụ chờ ở cửa, cười nhạo nói: "Đi, đem mâm của tôi ở bàn kia đến đây!"

Mọi người cười ầm lên, đứng dậy mời anh ta vào: "Hiếm khi thấy Phùng tổng đến Trữ Tiền, đến cũng không báo một tiếng!"

Phùng tổng kia đi đến chỗ mọi người, cười đáp lại vài câu, gật đầu ra hiệu với Trầm Trọng Tuân, trong lúc mọi người ồn ào yêu cầu phải uống ba ly rượu, khoát tay nói: "Không thể uống tiếp được, vợ tôi còn đang chờ tôi ở phòng đối diện!"

Mọi người hiểu ra, cười anh ta đi đâu cũng mang theo vợ nhưng cũng buông tha anh ta.

Phùng tổng lại đi đến chỗ Trầm Trọng Tuân, hai người chạm chén, rồi tách khỏi mọi người đi đến sofa bên cạnh.

Hạng mục chiều thương lần này, sức cạnh tranh mạnh nhất là tập đoàn khách sạn Nam Hồ và tập đoàn nhà hàng Nam Quý, Phùng Chí chính là chủ tịch tập đoàn khách sạn Nam Hồ, lúc Trầm Hồng Sơn còn chưa từ chức thì Phùng Chí và Trầm Hồng Sơn thường xuyên qua lại, tuy mấy năm gần đây ít đi lại hơn nhưng bởi vì Phùng Chí và anh họ xa của Trầm Trọng Tuân cũng là bạn thân nên cũng không xa cách, ngày lễ tết vẫn thông qua thăm gia để tặng quà.

Phùng Chí lớn hơn Trầm Trọng Tuân bốn năm tuổi, trước mặt anh xưng một tiếng "Huynh trưởng", vỗ vỗ bờ vai anh cười nói: "Cũng hơn nửa năm chưa gặp rồi, không ngờ ở Nam Giang không gặp mà lại gặp ở Trữ Tiền."

Trầm Trọng Tuân cười nhạt: "Đúng vậy, khách sạn ở trước cánh khu năm ngoài mới xây dựng của anh, tôi cũng không để ý lắm, hồi trước mới nhớ tới là của anh!"

Phùng Chí cười cười: "Chỗ kia sao có thể xem là trước cánh khu, khách sạn năm tầng thôi, cả một mảnh lá cây cũng không nhìn thấy, các cậu quy hoạch đoạn đường kia tốt, ngay ngoài cánh khu, lại đối diện cánh khu, đứng ở chỗ cao là có thể nhìn thấy hồ lớn và cánh rừng bên trong rồi."

Anh ta có toan tính, lời nói mang theo thâm ý, nhưng Trầm Trọng Tuân không mẫn không nhạt, mím môi không lên tiếng, câu chuyện cứ thế chấm dứt. Phùng Chí biết anh trước giờ kiệm lời nên cũng không để ý, chỉ thầm mắng một tiếng trong lòng, tiếp tục cười đánh thái cực, cuối cùng thật sự không còn lời nào để nói nữa, Phùng Chí đành nói: "Đúng rồi, con trai tôi đã hơn nửa tuổi rồi, lúc làm rượu trắng tròn ở Bắc Kinh, mấy tháng nữa sinh nhật tròn tuổi làm ở Nam Giang, cậu và anh cậu cho chút thể diện đến dự đi."

Trầm Trọng Tuân không thích cách làm người của Phùng Chí, nhưng bề ngoài cũng phải giả vờ chút, đương nhiên không từ chối. Phùng Chí lại hàn huyên thêm vài câu với anh rồi mới chậm rãi rời đi, lúc đi tới cửa không nhìn được thăm mắng một câu: "Khó chơi!" dọa người phục vụ đứng cạnh run rẩy.

Qua ba tuần rượu, cuối cùng mọi người cũng đặt chén xuống, mấy người hẹn nhau đi massage, một số người định về nhà luôn, đương nhiên Trầm Trọng Tuấn thuộc nhóm sau. Đoàn người ngã trái ngã phải đi ra khỏi phòng, đúng lúc ở cửa đối diện phục vụ đang mang món ăn vào, qua cửa chính mở một nửa có thể nhìn rõ Phùng Chí cầm một con cua nóng hổi, thành thạo tách vỏ cua, lấy gạch cua chấm vào giấm sau đó đưa cho cô gái bên cạnh.

Một người bạn thân của Phùng Chí lập tức xông vào trêu ghẹo vài câu, Trầm Trọng Tuấn cùng mọi người đi thẳng đến thang máy, cũng không nghe thấy trong phòng nói gì, mấy người bên cạnh bàn luận về Phùng Chí: “Đúng là có thủ đoạn đồ dành phụ nữ, cũng không biết làm thế nào mà dụ dỗ được một cô bé, cả ngày hầu hạ người ta.”

Không giống mấy người đang phụ họa, thối phồng thủ đoạn kỹ xảo theo đuổi phụ nữ kia, khuôn mặt Trầm Trọng Tuấn không cảm xúc đứng một bên, nhìn thang máy đi qua từng tầng, nhưng lại dứng lố tai nghe chăm chú.

Cuối cùng tổng kết lại là, theo đuổi phụ nữ đơn giản chính là “lừa gạt cung chiêu”, ba chiêu quyết định: cầm hoa đồ, dùng lời nói lừa gạt, bỏ tiền cung chiêu, Trầm Trọng Tuấn nhũn mảy, cũng không tán thành hoàn toàn, sau khi lên xe anh nhắm mắt suy nghĩ, cảm thấy hẳn là nên loại bỏ “lừa gạt” mới đúng.

Ngày hôm sau, khi phía chân trời vừa hừng sáng, mặt trời mới mọc đã sáng sực như đang phun lửa, những đám mây vẫn lơ lửng trên nền trời chưa sáng rõ, sau khi bay đi thì lại là trời xanh mây trắng. Sáng sớm chim tước bay lượn, sóng nước vờn quang trên mặt sông phản chiếu ánh sáng màu hồng cam, nhịp cầu đã thức giấc, chờ từng chiếc từng chiếc xe đi qua sông bắt đầu một ngày mới.

Lâm Sơ khép hờ mắt nằm bò trên bệ cửa sổ, kéo kín rèm cửa sổ, lại lần nữa nhào lên giường ngủ bù. Đáng tiếc chất liệu rèm cửa sổ quá kém, chỉ có thể miễn cưỡng che được chút ánh sáng, cô tức tối gào lên một tiếng, hít hít cái mũi tắc nghẹn, tắt điều hòa, lại mở cửa sổ hít thở không khí mới mẻ.

Lúc gọi điện thoại giọng nói hơi khàn khàn, xoang mũi như bị bóp lại, cha Lâm thính tai, hỏi: “Cảm cúm à?”

Lâm Sơ “Ồ” một tiếng, uống một hớp nước, nói: “Không biết ạ.”

Cha Lâm cười cô “Phú quý”, người khác bị cảm nắng, cô lại cảm cúm, đúng là khác người: “Đúng rồi, hôm nay bị cúp điện, mẹ con định lúc nữa sẽ đi dạo phố với mấy chị em, nhân tiện hỏi con với tiểu Vương tiến triển thế nào rồi, con không chịu nói, Tiểu Vương sẽ nói.”

Lâm Sơ chợt cảm thấy như nước lạnh đang chảy ngược lên mũi, sặc lên đau đớn: “Đừng, đừng mà!”

Cha Lâm thấy kỳ lạ: “Đừng đừng cái gì?” Ông nghĩ một lát, nhỏ giọng nói:

“Con đừng nói với cha, các con đã tan rồi nhé?”

Lâm Sơ ấp úng ngậm thừa nhận, cha Lâm trách cứ:

“Con biết tính mẹ con rồi đấy, hôm nay con cũng đừng về nhà nữa, về nhà nhất định sẽ không có quả ngon ăn.”

Lâm Sơ gạt đầu liên tục, sống chết không dám nhắc đến về nhà.

Nhưng cô không nhắc đến không có nghĩa là mẹ Lâm cũng không nhắc đến.

Buổi trưa Lâm Sơ vừa chuẩn bị gạo nấu cơm, liền nhận được điện thoại của mẹ Lâm, giọng nói đầu bên kia ôn ôn nhu nhu: “Bị cúp điện chắc cũng hai ba ngày, mẹ thấy ở khách sạn cũng được, con về đi, dù sao con ở một mình cũng vắng vẻ.”

Lâm Sơ lập tức nói: “Không, không, không... con ở nội thành chờ là được rồi, bố mẹ đừng lãng phí tiền, ở nhà ông bà nội cũng phải ngồi dưới đất.”

Mẹ Lâm tốt tính lập lại: “Về đi, cũng hai tuần lễ không gặp con rồi, tuần này mà không về là ba tuần rồi, cũng không phải đi công tác ở bên ngoài không tiện.”

Lâm Sơ thực sự không tìm được cơ từ chối, đành xếp một túi hành lý, chậm rì rì đội nắng gắt đi về Trữ Tiền.

Trực giác mách bảo cô ngày hôm nay sẽ không dễ chịu, Vương Minh là đối tượng thứ hai cô hẹn hò.

Đối tượng hẹn hò thứ nhất là do bác gái cả giới thiệu, đối phương bằng tuổi cô, làm việc cùng một xí nghiệp nhà nước, cha mẹ đều sống ở khu phố Nam Giang. Bác gái cả vừa có lòng tốt vừa có lòng riêng, cậu của đối phương có làm ăn qua lại với bác gái cả, giật dây bắc cầu có tác dụng xúc tiến hợp tác.

Lâm Sơ miễn cưỡng nhận điện thoại của đối phương, đêm hôm ấy đã chuyển số điện thoại cho Diệp Tĩnh đang nhìn chằm chằm, chỉ là cuối cùng Diệp Tĩnh quyến rũ thất bại, chẳng biết vì sao đối phương lại không coi trọng cô nàng.

Lâm Sơ thừa nhận mình làm vậy không đúng, làm mất mặt bác gái cả, làm cho mẹ Lâm tiến thoái lưỡng nan, đã bị rên giữa một trận, suýt nữa đã bị đánh, may mà cha Lâm đã can cho cô.

Tuy điều kiện của Vương Minh này không bằng người

trước, nhưng lại làm mẹ Lâm vừa ý, nghe nói anh ta cần thận lại thật thà, lại hơn Lâm Sơ lớn tuổi, chắc là biết chăm sóc người khác, vậy là bằng lòng vì từng cử viên con rể này, nhưng lại lần nữa bị Lâm Sơ không nói tiếng nào đuổi đi, làm sao mẹ Lâm không tức đến nổ phổi chứ.

Hai lần nóng giận cộng vào với nhau, dạo này trời khô vật hanh, phơi nắng dưới nhiệt độ bốn mươi độ khoảng nửa giờ đã có khả năng bốc khói, nói xằng bậy thì giận càng thêm giận.

Lâm Sơ nơm nớp lo sợ nhảy xuống khỏi xe ba bánh, xách theo trợ cấp đơn vị phát trong lúc nắng nóng, chính là một chút đồ ăn và đồ dùng sinh hoạt, cơ đầu rứt cổ, do dự đi vào trong khu dân cư cũ.

Trầm Trọng Tuân đã lẻ loi ngây ngốc đứng trong phòng bếp hơn nửa ngày, mặt mũi ăn liên tục hồ cũng muốn hỏng luôn rồi, hơi lạnh khuếch tán đến phòng bếp, hiệu quả đã giảm bớt không ít, trên người anh thấm ướt một tầng mồ hôi, không biết còn muốn đứng bao lâu nữa, đang hoảng thần, chợt thấy ánh rạng đông phui xuống xe ba bánh, anh đột nhiên ném luôn cái thìa nhựa đi, đứng sát vào cửa sổ lén lút quan sát.

Một lát sau anh lại chạy đến cửa, quan sát kỹ qua mắt mèo, hôm nay Lâm Sơ đi rất chậm, dáng vẻ gục đầu ỉ ỉ, trong tay xách túi lớn túi nhỏ, giống như vừa trở về từ nội thành, da thịt lộ bên ngoài bị phơi nắng đỏ rực lên.

Mãi đến khi Lâm Sơ biến mất trên lầu ba, Trầm Trọng Tuân mới quay lại phòng khách, lấy thịt tươi băm nhỏ và vỏ sủi cảo trong tủ lạnh ra, vào phòng bếp lấy một bát nước, không nhanh không chậm, hất đầu làm.

của nước, không nhanh không chậm cứ dần dần.

Bên kia Lâm Sơ vừa vào nhà, cha Lâm đã lặng lẽ nói một câu: “Mẹ con đang thời kỳ mãn kinh, con chỉ cần nhận sai là được!”

Vừa nói xong đã thấy mẹ Lâm xông đến cửa, lôi Lâm Sơ vào trong nhà.

Lâm Sơ gọi to “Ông bà nội” hai ông bà thường ngày yêu thương cháu nhưng lại chỉ nói hai câu: “Đừng đánh Dao Dao, từ từ nói là được”, sau đó mặc kệ mọi chuyện, đi về phòng ngủ.

Lâm Sơ thấy tình huống này, chỉ có thể tự cứu mình: “Mẹ, con sai rồi!”

Đáng tiếc lần này cô nhận sai muộn một tháng, mẹ Lâm lên cơn giận dữ: “Một người hai người đều là như thế, con cho là mẹ vì bản thân mình sao? Mẹ còn không phải là vì con, bây giờ có phải con ý mình còn trẻ nên không nắm giữ, chờ con ba mươi tuổi rồi thì ai còn muốn con nữa, hả?”

Bà hát bỏ túi Lâm Sơ đưa, tức giận nói: “Con nói xem nào, cậu thứ nhất thì giới thiệu cho Diệp Tĩnh, khiến mẹ không ngóc đầu lên được trước mặt bác gái cả của con, người thứ hai thì gạt mẹ là qua lại rất tốt, kết quả thì người ta đã tìm được một cô giáo, mẹ còn tưởng là người ta không lọt vào mắt xanh của con. Con thì hay rồi, có phải sau này muốn làm ni cô, bảo con tìm bạn trai thì muốn sống muốn chết, con sẽ thiếu mất miếng thịt hay là vỡ đầu!”

Lâm Sơ há miệng, đáng tiếc mẹ Lâm không cho cô cơ hội mở miệng, là liết Lâm Sơ đã sớm chuẩn bị lí do thoái thác: “Đừng nói với mẹ con mới hai mươi ba tuổi, ở đây chúng ta không ai tính tuổi chẵn, chờ sang năm con đã hai mươi lăm, cũng không phải mẹ bắt con kết hôn luôn, nói yêu đương ít nhất hai ba năm, con hai mươi tám kết hôn thì còn có vấn đề gì nữa, hả, nhất định cứ muốn làm gái lơ thì!”

Mẹ Lâm hét đến cuối cùng, đã hùng hùng hổ hổ.

Bà tốt nghiệp trung học cơ sở xong thì vào làm trong nhà xưởng chỗ cha Lâm, không có trình độ gì, lúc nhàn nhã cũng chỉ qua lại với bạn bè thân thiết, trong mấy chị em gái cũng chỉ có người giới thiệu đối tượng cho Lâm Sơ kia miễn cưỡng được tính là phân tít trí thức, bởi vậy mẹ Lâm mắng người thô tục khó nghe, là tập mãi thành quen, lúc đánh bài mọi người thường xuyên bốc ra một câu như vậy, nhưng Lâm Sơ lại nghe không quen loại lời thô tục này, ngay cả cha Lâm nghe được cũng nổi giận.

Dù sao cũng là con gái ruột của mình, mẹ Lâm cũng không nở mắng nhiều, nhưng bà cũng không thể cứ cho qua như vậy, không nói gì lại thành khuyến khích Lâm Sơ ngang ngược, nhưng một luồng khí nóng nghẹn trong cổ họng, là trực tiếp cầm đũa đánh lên người Lâm Sơ, một chiêu đánh chửi gia pháp, hơn mười năm qua Lâm Sơ cũng sớm quen rồi.

Cha Lâm không ngừng nháy mắt bên cạnh, Lâm Sơ chân thành lĩnh hội được, chân nhảy lên, tránh trái tránh phải, liên tục xin lỗi xin tha, chạy đến cửa nhanh như chớp, cánh tay bấp chân cũng bị đập mấy cái, đã đỏ lên.

Cô nhanh nhẹn chạy ra khỏi cửa, la hét chạy xuống lầu dưới, không ngờ lần này mẹ Lâm rất nhanh nhẹn, chạy hai ba bước đã đuổi tới nơi, cha Lâm ngăn cũng không ngăn được.

Thể lực Lâm Sơ không ổn, suýt chút nữa đã sợ đến mức lăn xuống cầu thang, mới trượt xuống nửa đoạn cầu thang tầng ba chợt thấy cửa phòng ở lầu hai mở rộng, Trầm Trọng Tuân cầm một hộp giữ nhiệt mắt chữ A miệng chữ O đứng ở cửa, Lâm Sơ không kịp nghĩ nhiều, trượt xuống dưới mười hai bậc cầu thang, phóng thẳng vào phòng Trầm Trọng Tuân, hai người đâm mạnh vào nhau, theo quán tính ngã vào trong nhà, hộp giữ nhiệt “bụp” rơi trên gạch men sứ, Lâm Sơ không kịp kêu đau, lập tức giờ chân ra sau, dùng sức đạp lên cửa lớn một cái, thân thể lại xiêu vẹo muốn ngã xuống, Trầm Trọng Tuân lập tức ôm chặt lại, cảm giác ôm cô tràn đầy cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Chương 21

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Lâm Sơ vẫn có phản ứng bản năng, ra sức giãy cánh tay, thấy Trầm Trọng Tuân chỉ nói lòng chứ không hề lung lay, cô lập tức hạ giọng: “Đừng kêu lên!”

Trầm Trọng Tuân hậu tri hậu giác phản ứng lại, lúc này anh siết quá chặt, làm Lâm Sơ muốn giãy ra, lần đầu tiên nhìn khuôn mặt thanh nhả của Lâm Sơ ở khoảng cách gần như vậy, mới phát hiện trên gò má cô có mấy nốt tàn nhang nhỏ nhạt màu, ẩn dưới làn da bị phơi nắng đỏ lên, lại có một vẻ tươi sáng đáng yêu.

Lâm Sơ lại giãy dựa lần nữa, chống ở lồng ngực của anh, dùng sức đẩy một, vòng ôm lỏng hơn trước một chút.

Nhưng cũng chỉ vài giây ngắn ngủi, Trầm Trọng Tuân đã buông lỏng tay, trước ngực trống trơn khiến nhịp tim đang đập thành thịch cũng không kịp truyền đến chỗ Lâm Sơ. Anh vừa định mở miệng, Lâm Sơ liền dựng thẳng ngón tay đặt trên môi anh, khiến anh im lặng, rồi đi đến cửa lớn, nhìn chằm chằm mắt mèo, dán sát lỗ tai vào.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân ngắt quãng, mẹ Lâm vừa gọi to tên Lâm Sơ, vừa trách cha Lâm: “Ông kéo tôi làm gì chứ, cút đi.”

Hai người chậm hơn Lâm Sơ nửa đoạn cầu thang, lúc cửa lớn đóng lại, mẹ Lâm mới chạy xuống từ tầng ba, bây giờ chạy xuống đoạn dưới, đã không còn thấy bóng Lâm Sơ đâu nữa, không khỏi tức giận, quyết tâm phải bắt được Lâm Sơ. Cha Lâm nhẹ giọng khuyên bảo, hai người đứng ở tầng hai lắng nghe, tiếng cãi vã rớt vào qua khe cửa, dội vào tai hai người đứng trong nhà.

“Ông xem tôi có đánh chết nó không, đủ lông đủ cánh rồi, không chịu nghe lời tôi nữa, ông có thả tay ra không, thả ra không hả!” Mẹ Lâm nổi giận dùng

đùng, vừa đẩy vừa đánh cha Lâm.

Cha Lâm kéo tay bà đi lên tầng: “Bà xem bà đúng là, đã bao nhiêu tuổi rồi mà chuyện nhỏ như thế vừa mắng con lại vừa muốn đánh nó, bà muốn mắng thì về nhà mà mắng, đừng mắng trong nhà bố mẹ tôi, để hàng xóm nghe thấy lại cười cho.”

Cũng không biết câu nào đã chạm vào dây thần kinh của mẹ Lâm, bà lập tức đập cha Lâm một, cười lạnh: “Nhà bố mẹ ông thì sao? Tôi nói cho ông biết, ngày mai tôi sẽ lại để cho nó đi xem mắt, gặp xong rồi thì lập tức kết hôn.”

Cha Lâm cũng chẳng để ý đến lời bà, chỉ ăn nói khép nép kéo bà đi lên tầng, lại thay đổi chiến thuật, lại cùng bà trách cứ Lâm Sơ qua loa, một lúc lâu sau mẹ Lâm mới không cam tâm tình nguyện đi lên tầng, dừ dừ nói: “Chạy rồi thì đừng có về nữa, có gan thì ngủ luôn ở ngoài đi.” Nói rồi bà chợt nhớ ra: “Vừa nãy nó chạy đi không xách túi theo phải không? Đi lên xem có phải nó không mang theo cái gì không, tôi xem nó chạy kiểu gì?”

Mẹ Lâm cao hứng, chợt nhận ra tất cả vẫn nằm trong lòng bàn tay bà, lại dẫn cha Lâm vội vàng đi lên tầng ba.

Lâm Sơ nhìn chằm chằm hướng hai người vừa đi qua cửa, sau khi sờ sờ khắp người thì buồn bã. Đúng là cái gì cô cũng không mang theo, cô cũng không nhớ rõ số điện thoại đi động của bạn bè, muốn cầu cứu cũng không có cách, cũng không biết mất bao lâu mẹ Lâm mới nguôi giận.

Xoay người mới phát hiện Trầm Trọng Tuấn vẫn đứng sát sau lưng cô, miễn cưỡng mới được khoảng một cánh tay, tầm mắt hai người chạm nhau, Lâm Sơ cười gượng chỉ chỉ cửa lớn: “Tôi làm cho mẹ tôi tức giận rồi, tính tình bà không tốt lắm...” Cũng không biết phải giải thích thế nào, cô hơi lúng túng.

Trầm Trọng Tuấn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng kết hợp mấy từ khóa quan trọng lại, anh có thể xác định bây giờ Lâm Sơ không có chỗ nào để đi, trong lòng hơi động, nói với cô: “Em ở lại chỗ tôi chờ một lát đi, chờ mẹ em hết giận thì lại quay về.”

Lâm Sơ thật sự không có can đảm đi dưới ánh mặt trời hung ác kia, nhưng cũng không muốn ở trong cùng một phòng với Trầm Trọng Tuấn, nói: “Không cần đâu, giờ tôi về xem thử, Trầm quản lý, cảm ơn anh!”

Dứt lời, cô mở cửa đi ra ngoài, lại cười nói cảm ơn lần nữa, mới đóng cửa thay Trầm Trọng Tuấn.

Lông mày Trầm Trọng Tuấn xoắn lại, nhìn qua qua mắt mèo thấy cô đi xuống tầng dưới, suy nghĩ một lát, anh lại đi vào nhà bếp, đứng trước cửa sổ nhìn xuống, tìm mãi không thấy bóng dáng Lâm Sơ.

Lòng Trầm Trọng Tuấn sáng tỏ, cầm lấy chìa khóa đi xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy Lâm Sơ đang ngồi xỏm dựa vào hành lang ở sau cửa, đang vô cùng đáng thương đập muỗi trên đùi, từ xa đã nhìn thấy giọt mồ hôi trong suốt trên trán cô.

Lâm Sơ nhận ra có người đến, lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Trầm Trọng Tuấn nhanh chóng đi xuống sảnh, đi tới chỗ cô.

Trầm Trọng Tuấn thở dài: “Dáng vẻ em ngồi xỏm ở đây giống cái gì chứ, tôi còn không ngại bị em từ chối, lẽ nào em vẫn còn để ý? Nói gì thì chúng ta cũng được xem là bạn bè, em đừng nghĩ nhiều, lên chỗ tôi ngồi một chút, lát nữa thì quay về.”

Trong lòng Lâm Sơ có khúc mắc, luôn cảm thấy hơi kỳ quặc, nhưng Trầm Trọng Tuấn không để cô từ chối lần thứ hai, kéo cánh tay cô đi lên tầng, Lâm Sơ giả vờ: “Quản lý Trầm, tôi đứng đây một lát là được, khoảng nửa tiếng nữa sẽ về.”

Trầm Trọng Tuấn chỉ nói: “Đừng cựa mạnh.” Anh liếc nhìn vẻ mặt Lâm Sơ, nói rằng: “Lên trên nghỉ ngơi một chút, cho dù là người khác tôi cũng sẽ không mặc kệ, vì thế em đừng nghĩ nhiều.”

Lâm Sơ nhớ tới cảnh tượng Trầm Trọng Tuấn giúp đỡ cô ở lối đi bộ, thực sự là lấy việc giúp người khác làm vui, cô cũng không thể nói gì được, lại không chịu được mặt trời nóng bỏng ngoài kia, đành ôm ờ theo anh lên nhà.

Hơi lạnh trong phòng phun xuống cuối cùng cũng làm lập trường của Lâm Sơ dao động.

Trầm Trọng Tuấn nhặt hộp giữ nhiệt trên sàn lên, nói: “Hôm nay tôi làm sủi cảo, trước đây ăn ở nhà em hai bữa sủi cảo, định hôm nay làm để tặng lại.”

Lâm Sơ lập tức nói: “Vừa nãy tôi đột nhiên xông lại như thế, làm đổ hộp cơm của anh, xin lỗi, có phải đã hỏng hết rồi không?”

Trầm Trọng Tuấn mở hộp giữ nhiệt ra, sủi cảo trong hộp đã nát nhừ, Lâm Sơ lại xin lỗi lần nữa, Trầm Trọng Tuấn cười: “Không sao, tôi đi làm thêm một ít, vẫn còn một cân vỏ sủi cảo.” Nói rồi anh đi vào bếp: “Em đã ăn trưa chưa? Có muốn cùng ăn một ít không?”

Lâm Sơ ngồi xe mất hai giờ, miệng đắng lưỡi khô từ sớm rồi, vừa mệt vừa đói, lại bị cảm nhẹ, mũi bị nghẹt, bây giờ cả người khó chịu, cũng không nghĩ nhiều nữa, đáp: “Không cần đâu, tôi đã ăn rồi.” Tạm thời không có ý nghĩ đi khỏi đây.

Trầm Trọng Tuấn bảo cô tùy ý ngồi, lại bung nguyên liệu làm sủi cảo trên bàn ăn ra phòng khách, ngồi xuống cạnh Lâm Sơ, mở ti vi, nói: “Tôi từ từ gói, em xem ti vi đi.”

Anh chủ động gọi chuyện, hỏi Lâm Sơ việc đoàn khảo sát sẽ đến vào tuần sau, Lâm Sơ trả lời đúng quy củ, lại nghe Trầm Trọng Tuấn dò hỏi: “Sao mẹ em lại bắt em đi xem mắt? Đối tượng lần trước em hẹn hò, chính là người mà em nói là “bạn trai”?”

Từ lâu Diệp Tĩnh đã kể đầu đuôi câu chuyện cho Trầm Trọng Tuấn, bởi vậy nên Lâm Sơ cũng không có ý phủ nhận hay giấu diếm, suy nghĩ một chút rồi nói luôn: “Mẹ tôi đúng là có ý này, cũng không có chuyện gì lớn.”

Trầm Trọng Tuấn thả sủi cáo vừa gói xong lên bàn, sủi cáo trắng mập sắp xếp chỉnh tề, kích thước tương tự, động tác trên tay anh liền mạch, lại cầm lấy một vỏ sủi cáo, thả vào chút nhân thịt tương ứng, không nhanh không chậm nặn thành hình, trong chốc lát đã thả vào bên cạnh cái trước, hơn nữa còn điều chỉnh cho chúng xếp thành một hàng đều nhau.

Lâm Sơ âm thầm vẽ ra được một đường thẳng, thầm nghĩ cách bày sủi cáo kia có thể so với máy làm tự động, cô không khỏi liếc nhìn Trầm Trọng Tuấn. Trầm Trọng Tuấn chăm chú làm sủi cáo, thuận miệng giới thiệu nhân bánh: “Tôi cho thêm nắm hương, mộc nhĩ, măng, nhân sủi cáo lần trước mẹ em gói cũng như thế, tôi đoán là ông bà nội em thích ăn.”

Lâm Sơ gật đầu: “Ông bà tôi nhân gì cũng thích ăn, thật ra thì anh không cần mất công làm sủi cáo đâu, là anh giúp chúng tôi trước!”

Trầm Trọng Tuấn thả cái sủi cáo cuối cùng lên bàn, trên bàn đã có bốn hàng bánh xếp chỉnh tề, còn lại một nửa vỏ sủi cáo, anh nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ: “Tôi nấu cho em bát sủi cáo, trong tủ lạnh có nước và đồ uống khác, tôi hơi khát, em đi lấy giúp tôi, thích uống gì thì lấy, tay tôi bẩn.”

Lâm Sơ đã khát đến mức

môi khô nứt, nhưng vẫn không thấy Trầm Trọng Tuấn rót nước mời khách, cô cũng không tiện đòi hỏi, bây giờ nghe anh nói thế, cô càng khát, liền đứng dậy đi đến bên tủ lạnh trong nhà bếp, mở cửa nhìn thấy trong tủ có rất nhiều nước và nước trái cây các loại, Lâm Sơ hỏi: “Anh uống gì?”

Trầm Trọng Tuấn mở máy hút mùi, rót hơn nửa bình nước sôi vào nồi, trong nhà bếp nổi lên khí nóng và tạp âm, anh nói: “Em uống gì tôi uống cái ấy, tùy ý.”

Lâm Sơ chỉ lấy ra hai bình nước suối đơn giản, đóng cửa tủ lạnh vào rồi vội vàng ngửa cổ uống nước.

Trầm Trọng Tuấn đứng trước bếp gas, từ góc độ của anh vừa vặn nhìn thấy một bên mặt Lâm Sơ đang uống nước, ngẩng cao cổ, tóc dài buông xuống có vài sợi dính ướt sau gáy. Xem ra rất khát, cô quên cả khách sáo, nghe lời lấy nước, uống vừa vội vừa mạnh.

Khuôn mặt Trầm Trọng Tuấn hiện lên nét cười nhàn nhạt, tầm mắt chuyển xuống đôi dép trên chân Lâm Sơ. Lâm Sơ vẫn mang đôi dép từ trong nhà ông bà nội trốn xuống đây, vào nhà lâu vậy rồi cũng không nhớ phải đổi dép, Trầm Trọng Tuấn cũng không nhắc cô, chỉ lát sau

nước nẫu sùi cao da sồi, Trầm Trọng Tuấn vừa dọn bàn, vừa gọi: “Lâm Sơ, làm giúp chút nước tương được chứ?”

Lâm Sơ đã uống nước xong, đóng nắp chai lại, nghe tiếng đi về phía bếp.

Trầm Trọng Tuấn cầm cái muối, vớt từng cái từng cái sùi cao, động tác chậm rãi, nhưng lại giả vờ bận rộn, chỉ huy Lâm Sơ cầm cái nọ cái kia, cuối cùng Lâm Sơ nhìn thấy một loại tương quen thuộc trong đồng tương ớt, cầm lọ thủy tinh lên vui vẻ nói: “Cái này mùi vị rất ngon, pha với giấm chua chua, ngọt ngọt, cay cay, rất khác biệt đấy.”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Vậy em pha thử xem.”

Lâm Sơ lập tức đi pha.

Hai bát sùi cao lớn được hứng lên bàn, Lâm Sơ ngồi thấy hương thơm thì cảm thấy đói không chịu được, lẽ mà lâu như vậy, dạ dày cô không chịu được nữa, khách khí đơn giản vài câu rồi mặt dày ngồi vào bàn ăn.

Trầm Trọng Tuấn chấm thử một miếng, khen: “Mùi vị rất đặc biệt, rất khá!”

Lâm Sơ cười: “Là mẹ tôi phát minh ra đấy, tôi pha còn hơi kém, mấy cái này phải có tỉ lệ nhất định.”

Trầm Trọng Tuấn cười cười, vừa đầu bắt đầu ăn, chỉ lát sau môi đã sưng đỏ, lại uống hai hộp nước suối, rồi lại coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục chấm tương.

Sau khi ăn xong Trầm Trọng Tuấn dọn dẹp bàn ăn, Lâm Sơ đưa lên canh do dư không biết có nên giúp

không, đang do dự, thì nghe Trầm Trọng Tuân nói:
“Em chưa thay giày.”

Lâm Sơ cúi đầu nhìn: “Hồng rồi, em quên mất.” Xung quanh sàn nhà tựa như có vài vết nhàn nhạt, cô ngượng ngùng: “Đi đôi dép này quen rồi nên không phát hiện ra.”

Trầm Trọng Tuân cười: “Không sao, tôi rửa bát trước, nếu em đồng ý thì giúp tôi lau qua một chút? Cây lau nhà ở trong phòng vệ sinh.”

Anh đã mở miệng, nào có chuyện Lâm Sơ lại từ chối, vội vàng đồng ý, chạy đến nhà vệ sinh vắt cây lau nhà.

Trầm Trọng Tuân vừa lép trong nhà lép, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Sơ đang khom lưng lau nhà, lại thuận miệng hỏi vài việc vặt hàng ngày, cuối cùng Lâm Sơ đã không còn quy củ trả lời nữa, tựa như đã buông xuống mấy phần thấp thỏm bất an và lúng túng khi ở chung với Trầm Trọng Tuân.

Hai người lần lượt làm xong việc trong tay, đã qua nửa giờ, Lâm Sơ chảy chút mồ hôi, chạy tới phòng rửa tay rửa mặt, Trầm Trọng Tuân rút khăn tay đưa cho cô, nói: “Tôi vừa cắt dưa hấu, ra ăn một ít.”

Lâm Sơ lau nước trên mặt, cười nói: “Không được, bây giờ cần phải về rồi, mẹ tôi chắc là đã hết giận.”

Trầm Trọng Tuân nở nụ cười: “Vậy được, nếu mẹ em còn đuổi đánh em, có thể trở lại chỗ tôi.”

Câu nói đùa xuất phát từ miệng của Trầm Trọng Tuân

khiến Lâm Sơ thấy thật kinh ngạc, nhưng cũng thoải mái hơn nhiều, chào tạm biệt rồi ngẩng đầu uốn ngược đi lên tầng ba.

Trầm Trọng Tuân đứng ở cửa chú ý động tĩnh trên tầng ba, sau tiếng mở cửa, chính là một tiếng gào hung ác, còn có giọng nói làm nững lấy lòng của Lâm Sơ, Trầm Trọng Tuân ngoắc ngoắc môi, nhưng trong chớp mắt đã thu hồi lại nụ cười.

Mẹ Lâm quát: “Ngày mai sẽ xem mắt ở đây, lúc mười giờ sáng. Mẹ vừa liên lạc giúp con rồi, lần này con có nghe không hả, mẹ đã nói với con rồi,...” Lời nói còn lại khuất sau cánh cửa, Trầm Trọng Tuân cũng không nghe được.

Lâm Sơ thực sự hối hận vì đã chạy tới Trữ Tiên, cô cầu cứu ông bà nội, nhưng trong chuyện tìm đối tượng cho cô, lập trường của trường bối trong nhà đều nhất trí, ai cũng hi vọng Lâm Sơ sớm có đối tượng yêu đương.

Bà nội khuyên cô: “Con nhìn anh con xem, lớn hơn con hai tuổi, năm ngoái đã kết hôn, ngày xưa ở tuổi con, bác cả của con cũng đã có con rồi. Con nghe mẹ con thì không sai đâu, không có người mẹ nào lại hại con gái mình.”

Lâm Sơ cầu cứu không thành, chỉ có thể cúi đầu ì rùi ở lại.

Cửa lớn phòng ngủ mở rộng, nhưng hơi lạnh chỉ quanh quẩn xung quanh. Cha Lâm và mẹ Lâm đều không nỡ dùng tiền ra ở khách sạn, liền trải chiếu trước cửa phòng ngủ, để Lâm Sơ ngủ ở chỗ mát mẻ, hai người họ ngủ chỗ

khác.

Ban đêm cha Lâm nhẹ giọng bàn bạc với mẹ Lâm chuyện mua điều hòa. Bị mẹ Lâm đập mạnh một cái. Trước kia ít khi Lâm Sơ ngủ trên sàn nhà, lần lộn lúc lâu vẫn chưa ngủ được, trong tiếng tán gẫu lái nhái của cha mẹ mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, cả nhà thức dậy rất sớm, cha Lâm nghe theo lệnh của mẹ Lâm, về nhà lấy váy của Lâm Sơ mang đến, Lâm Sơ không thể phản kháng, đành đi thay váy ngồi chờ đối tượng hẹn hò xuất hiện.

Đối tượng lần này hơn Lâm Sơ năm tuổi, tốt nghiệp trường danh tiếng, hiện là giáo viên trường trung học, đang là nhân viên công chức dự bị. Chị em của mẹ Lâm có tư liệu của những thanh niên tuần kiết, đây chỉ là một trong số đó, nếu Lâm Sơ không hài lòng, còn có vô số người khác để lựa chọn, đúng là người trước ngã xuống, người sau lại tiến lên.

Lâm Sơ học thuộc phương thức liên lạc của đối phương như thường lệ, định đem cho Diệp Tĩnh giống lần trước, mẹ Lâm thấy thế lại rất hài lòng, nghĩ rằng cuối cùng Lâm Sơ cũng chịu nghe lời rồi. Đợi đến mười giờ, nhận được điện thoại của dì Ngô gọi tới, đoàn người đã đến ngoài khu phố cũ, nhưng không tìm được vị trí chính xác.

Cha Lâm đã đi chơi cờ, mẹ Lâm đành đi xuống lầu đón. Đi xuống tầng hai thì nhìn thấy một phòng đang mở rộng cửa, thấy kỳ lạ nên đến gần liếc nhìn, vừa hay có một người từ trong nhà đi ra, trong tay xách một cái hộp giữ nhiệt, sau khi thấy mẹ Lâm thì cười: “Dì à, dì là mẹ của

Đao Đao ạ!

Mẹ Lâm kinh ngạc: “Ồ, đúng là tôi, cậu là...”

Trầm Trọng Tuân cười: “Cháu mới chuyển đến đây được một tháng, vừa hay cũng xem như là cùng đơn vị với Đao Đao. Đúng rồi, lần trước ông bà nội mời cháu ăn sủi cào, hôm nay cháu cũng tự làm ở nhà, đang định đem đến cho họ, không biết hai người họ có nhà không ạ?”

Mẹ Lâm mắt chữ A miệng chữ O: “Ồ, có... có, ở nhà.”

Bà lùi về sau một bước, không chút biến sắc đánh giá Trầm Trọng Tuân một chút. Quần tây phối hợp khéo léo với áo sơ mi trắng, mặt mày tuấn tú, cao to rắn chắc, nói chuyện lễ độ nho nhã, đúng là một nhân tài.

Chuông di động vang lên, mẹ Lâm tỉnh táo lại, chị em đầu dây bên kia chờ sốt ruột, mẹ Lâm nói thẳng: “Đến ngay đây.” tâm mắt đảo qua đảo lại theo bóng Trầm Trọng Tuân đang đi lên tầng.

Lâm Sơ nghe thấy tiếng chuông cửa thì trốn vào phòng ngủ, bà nội đi ra từ phòng bếp, gọi nàng một tiếng rồi ra mở cửa, thấy người đến là Trầm Trọng Tuân, bà nội kinh ngạc nói: “Tiểu Trầm, sao lại là cháu!?”

Trầm Trọng Tuân giơ hộp giữ nhiệt trong tay lên, lặp lại lời giải thích, bà nội lập tức mời anh vào nhà, gọi Lâm Sơ ra pha trà.

Trầm Trọng Tuân nhìn chằm chằm Lâm Sơ đang chậm rãi đi ra từ phòng ngủ, hô hấp hơi ngừng lại.

Ngoài đồ diễn xuất và sườn xám, Trầm Trọng Tuân chưa bao giờ thấy cô mặc váy, giờ khắc này một thân váy lay động phôi xuống mắt cá chân, tóc dài vén ra sau tai trái, trên mặt không lì phôi nắng đỏ bừng, chỉ có phần trắng say lòng người, lại có một vẻ quyến rũ mê người, khiến người ta muốn bảo hộ.

Lâm Sơ lên tiếng chào hỏi, bưng trà xanh cho Trầm Trọng Tuân, là một bình hoa quả ra, ngồi xuống ghế sofa, nói: “Ông nói và cháu nó đi chơi cờ rồi, cháu ăn đi.” Lại quay quặt điện về phía Trầm Trọng Tuân.

Trầm Trọng Tuân ăn ít hoa quả, sau khi trò chuyện mới biết mạch điện trong nhà Lâm Sơ đang tu sửa, là nội oản giận trời nóng nực, sau khi sửa điều hòa cũng không có bao nhiêu hiệu quả, chỉ lát sau đã nghe tiếng mẹ Lâm nói chuyện bên ngoài, giọng nói càng ngày càng gần, là nội vội đi mở cửa.

Mẹ Lâm và dì Ngô vào nhà trước, theo sau là một người đàn ông hào hoa phong nhã, dì Ngô cười nói: “Ồ dì à, đã lâu rồi cháu không gặp dì, dì càng ngày càng có tinh thần nhé, làm sao mà vẫn giống y như lúc sau tết thế.”

Bà nội rất vui mừng, lại nghe dì Ngô giới thiệu: “Ài da, đây là một đứa cháu của cháu, cháu đưa thằng bé đi mua chút đồ, vừa hay đi dạo tới đây, nhân tiện đến thăm mọi người.”

Bà nội vội mời họ vào nhà, Trầm Trọng Tuân đã đứng lên, là nội giới thiệu: “Đây là Tiểu Trầm, hàng xóm của chúng tôi, mới vừa đưa đồ ăn đến đây, đứa nhỏ này

thường hay giúp đỡ nhà chúng tôi.”

Trầm Trọng tuấn gật đầu với mọi người, liếc nhìn người đàn ông kia rồi cáo từ, đương nhiên bà nội giữ anh ở lại ăn cơm, Trầm Trọng tuấn xua tay cự tuyệt: “Không được đâu ạ, buổi chiều cháu còn phải về nội thành một chuyến, nếu Lâm Sơ cũng đi, cháu có thể đưa cô ấy đi một đoạn.” Dứt lời liền chậm rãi đi xuống nhà.

Lâm Sơ bị mẹ Lâm kéo ngồi xuống ghế sofa, ở bên kia dì Ngô không ngừng khen ngợi Lâm Sơ, đề tài dần dần chuyển hướng lên người đàn ông kia, từng bước từng bước thực hiện quy trình xem mặt.

Lâm Sơ trầm ngâm nghìn cay trái qua một buổi trưa, sau khi tiễn hai người kia đi lại bị mẹ Lâm kéo đến phòng nghỉ tiến hành giáo dục, tung ra từng điều kiện của đôi phương, vui vẻ nói: “Con xem đi, tuổi tác thành bé vừa tầm, lại vừa mua nhà, trong nhà không có anh chị em khác, chỉ từng yêu đương hai lần, một người quy củ, một đôi tượng tốt như vậy phải đi đâu tìm chứ.”

Lâm Sơ phờ phạc gật đầu, đột nhiên lại nghe mẹ Lâm hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Trầm ở tầng dưới kia ở cùng đơn vị với con?”

Lâm Sơ ngẩn ra: “Sao mẹ lại biết?”

Mẹ Lâm vỗ vai cô một cái: “Dừng quan tâm làm sao mẹ biết, con với cậu ta có quan hệ gì?”

Lâm Sơ tròn mắt: “Mẹ lại nghĩ đi đâu thế?”

Mẹ Lâm cười: “Mẹ đã nói với con rồi, mẹ cũng không phải người bợ đỡ như vậy, điều kiện chỉ là thứ yếu thôi, quan trọng nhất vẫn là con thích. Nếu con có đối tượng qua lại hoặc là người trong lòng, con có thể nói trực tiếp với mẹ, cho dù là nó đi thuê nhà thì mẹ cũng sẽ không xem thường người ta, chỉ cần là người có lòng cầu tiến thì chuyện gì cũng dễ nói.”

Lâm Sơ không biết mẹ Lâm đã nghĩ xa tận đâu rồi, nhất thời hơi đỏ khóc đỏ cười, gật đầu liên tục nói đúng.

Qua nửa giờ cuối cùng Lâm Sơ cũng được giải thoát, Diệp Tĩnh gọi điện thoại tới: “Tớ vừa đưa chị họ tớ ra ga tàu, chừng nào thì cậu trở về? Tớ muốn đến bệnh viện kiểm tra.”

Lâm Sơ trả lời: “Chắc khoảng ba giờ là đến, nếu không thì cậu về nhà nghỉ ngơi trước đi, hoặc là tự mình đi lấy số trước.” Quảng điện thoại xuống, cô nói với mẹ Lâm một tiếng.

“Về sớm thế thì đi thế nào được, ở ngoài nắng như thế, cũng không gọi được xe.” Mẹ Lâm hơi không đồng ý.

Đột nhiên bà nội nghĩ ra: “Đột một chút, để bà đi hỏi Tiểu Trầm, không phải cậu ấy nói buổi chiều cùng phải về nội thành à, xem cậu ấy có đi không.”

Lâm Sơ vội vã ngăn cản bà nội, lại bị mẹ Lâm kéo: “Hỏi một chút thì sao chứ, cũng tiện đường, đến lúc đó đưa chút tiền xe, con đổi xe cũng đổi muốn chết rồi.”

Lâm Sơ không kịp ngăn cản, chỉ lát sau đã nghe thấy là

nội gọi từ dưới: “Đao Dao, nhanh xuống đi, Tiểu Trâm xuất phát ngay bây giờ đây.”

Lâm Sơ bị giục xuống lầu, thấy Trâm Trọng Tuân ăn mặc chỉnh tề, quả thật là trang phục đi ra ngoài, cũng không ngại làm phiền nữa, vẫy vẫy tay với bà nội, liền đi theo Trâm Trọng Tuân.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

Sau khi lên xe Lâm Sơ nói: “Vào nội thành tùy ý thả tôi xuống là được, làm phiền anh rồi.”

Trâm Trọng Tuân cười: “Lại khách sáo với tôi.”

Có lẽ do trời quá nóng, tài xế trên đường rất nóng này, thỉnh thoảng nhìn thấy chót cơ động đều nhào ra khỏi cửa sổ mắng người, mùi thuốc súng nồng nặc khắp đường, ngay cả Trâm Trọng cũng không cười nữa.

Giữa đường có chiếc xe bánh mì tự bốc cháy, từng đợt khói lửa dày đặc bốc lên, nhân viên cứu hỏa bao vây xung quanh, cũng không biết có thể dập lửa ngay lập tức không. Lâm Sơ nói: “Thời tiết này thật kinh khủng, năm nay hơn nửa thành phố trong toàn quốc đều có hỏa hoạn, chỉ tùy tiện là đã có cháy rồi.”

Trâm Trọng Tuân chậm chậm nói: “Thật sự là chơi với lửa thì có ngày chết cháy.”

Lâm Sơ gật đầu, không chút phát hiện Trâm Trọng Tuân đang liếc nhìn cô.

Đi được nửa đường, Lâm Sơ nhận được điện thoại của Diệp Tĩnh, nói: “Vậy cậu đi đăng ký trước đi, chủ nhật đông người đến khám bệnh lắm, khoảng năm mươi phút nữa thì tới đến.”

Cúp điện thoại, Lâm Sơ nghe Trâm Trọng Tuân hỏi: “Đến bệnh viện nào?”

Lâm Sơ sững sờ: “À, ... Bệnh viện thành phố.”

Trâm Trọng Tuân đổi hướng, chạy thẳng đến bệnh viện thành phố, nửa giờ sau đã đến cổng bệnh viện, Lâm Sơ cảm ơn rồi xuống xe.

Diệp Tĩnh chờ ngoài cửa phòng bệnh, sau khi thấy Lâm Sơ thì đứng dậy vẫy tay.

Lâm Sơ thấy sắc mặt cô ấy trắng bệch, lo lắng nói: “Tuân vừa rồi cậu sống thế nào hả, lần trước gặp rõ ràng khí sắc tốt hơn mà.”

Diệp Tĩnh cười: “Còn có thể sống thế nào, mỗi ngày đi làm rồi tan tâm, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tớ hồi hận lúc trước không dọn ra ngoài ở, ở cùng với cha mẹ cứ phải lo lắng đề phòng.”

Lâm Sơ cầm tay cô ấy, nhỏ giọng an ủi vài câu.

Có quá nhiều bệnh nhân chờ khám, hành lang người đến người đi, thiếu chỗ ngồi.

Diệp Tĩnh ăn năn: “Không gọi điện không nhắn tin, anh ta gửi vào thẻ của tớ hai ngàn tệ, trước đây anh ta nói, tất cả tiền của anh ta đều nằm trong tay vợ anh ta, tớ tin anh ta, xưa nay tớ cũng chưa bao giờ cần một xu của anh ta, nhưng bây giờ anh ta lại dùng hai ngàn tệ để đuổi tớ đi, tớ cảm thấy tớ thật rẻ mạt.”

Lâm Sơ nhú mồm, ôm cô ấy: “Nếu cậu vẫn còn muốn ở bên anh ta, vậy thì cậu thật sự rẻ mạt.”

Diệp Tĩnh lắc đầu: “Cậu thật sự không hiểu, yêu thật lòng, không phải muốn quên là quên được, không phải trước đây cậu cũng từng yêu thâm sao, yêu thâm lâu như vậy mới chấm dứt được, chứ nói chi là yêu nhau rồi.” Cô ấy lại thấp giọng nói: “Bây giờ tớ không tin vào tình yêu nữa, đều tàn nhẫn giống

nhau.”

Đang nói chuyện, nghe thấy đằng trước có tiếng ồn ào, có hai gã to con không ngừng gạt người đứng giữa đường ra hai bên, không biết cô bé đi phía sau hét gì đó, hai người kia lập tức cúi thấp đầu xuống, đằng hoàng bước ra sau một bước, để cô bé đi trước.

Cô bé kia đi đến cạnh Diệp Tĩnh, mới phát hiện có một chỗ trống, lập tức ngồi xuống, hơi uể oải. Hai gã to con kia đứng một bên, có thể nhìn thấy hình xăm lúc ẩn lúc hiện trên cánh tay họ.

Lâm Sơ và Diệp Tĩnh nhìn nhau, hai người đứng sát vào nhau, giữ một khoảng cách với cô bé kia, câu chuyện cũng chấm dứt, chỉ là Diệp Tĩnh hơi rung rung, hình như không còn hơi sức.

Lâm Sơ lén lút quan sát cô bé kia một lúc, mới phát hiện bụng dưới cô ấy nhô lên, là người đang mang thai, không khỏi nói chuyện với Diệp Tĩnh, hấp dẫn sự chú ý của cô ấy, miễn cho cô ấy nhìn thấy, lại tức cảnh sinh tình.

Nhưng Diệp Tĩnh vẫn nhìn thấy, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai tay cô bé kia đang bảo vệ bụng mình, cuối cùng từ khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt, cô dùng sức lau đi, không tự chủ được đi đến gần: “Một mình đi kiểm tra thai sản?”

Cô bé kia ngăn người, cười nói: “Tôi đi cùng chồng tôi tới.” Thấy Diệp Tĩnh liếc nhìn hai gã to con kia đầy kỳ quái, cô bé còn nói: “Anh ấy đi đổi vé máy bay, vốn dĩ hai chúng tôi định đi du lịch, bụng tôi hơi không thoải mái, chỉ có thể để lỡ. Hai người này là bạn của chồng tôi, không phải người xấu.”

Chỉ một lát sau đã thấy một người đàn ông khôi ngô hấp tấp chạy tới từ cuối hàng lang, lớn tiếng gọi: “Điều Điều!”

Cô bé lập tức đứng lên, người đàn ông kia đi thẳng lại đây, người trên hành lang đều đứng sát vào tường, trong lòng hơi sợ hãi, chỉ sợ đụng vào anh ta. Lát sau anh ta đã chạy đến bên cạnh, mang theo một trận gió, vừa mở miệng lại không hung ác giống lúc này, mà còn có mấy phần cẩn thận từng li từng tí một, hỏi: “Sao lại chạy đến đây rồi?”

Cô bé trả lời: “Bên kia không còn chỗ trống, em đứng mệt.”

Người đàn ông nghe vậy, trừng mắt hung ác nhìn hai gã to con kia, cô bé kéo anh ta đi về hướng vừa nãy, nhỏ giọng không biết nói gì đó, hai gã to con kia lại cúi thấp đầu đi theo phía sau.

Diệp Tĩnh nín khóc mỉm cười: “Sao mà giống như là Sơn đại vương đưa áp trại phu nhân đi du lịch, còn mang theo hai tiểu lâu la cao to?”

Lâm Sơ chăm chú nhìn bọn họ càng đi càng xa, không biết nghĩ tới điều gì, nét cười cực kỳ cực kỳ nhạt: “Có lúc nhìn thấy đôi vợ chồng như vậy, cảm thấy kết hôn thật tốt.”

Diệp Tĩnh gật đầu: “Cũng đúng, nhưng ai biết đôi vợ chồng kia có thể lâu dài hay không, bây giờ đi đâu tìm được đàn ông không ra ngoài ăn vụng chứ.”

Lâm Sơ lại buồn rầu nói: “Nói tới chuyện này, hôm qua mẹ tớ lại bắt tớ đi xem mắt.”

“Ồ!” Diệp Tĩnh cảm thấy khó tin, nghe Lâm Sơ tự thuật xong, cô ấy ôm bụng cười, bỏ đá xuống giếng: “Chẳng trách hôm nay cậu ăn mặc xinh đẹp như thế! Cậu cứ nói mẹ cậu đến thời kỳ mãn kinh, vậy cậu cứ nghe lời một chút, tùy ý chọn một người để yêu đương lâu dài, cùng lắm thì lại chia tay thôi.”

Lâm Sơ tức giận nói: “Cậu làm như là đi mua rau ấy, tớ muốn chọn cũng phải có cảm giác mới được chứ.”

Diệp Tĩnh “Ồ” một tiếng, cười nói: “Phải giống như đại ca ca nhà hàng xóm mới được đúng không?”

Lâm Sơ mặc kệ cô ấy, nhìn chăm chăm đội ngũ xếp hàng.

Sau khi kiểm tra xong Diệp Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, cũng không bị mắc loại bệnh làm người ta xấu hổ, chỉ là thân thể cô không được điều dưỡng tốt, việc vệ sinh cũng không đủ cẩn thận, thời gian tới cần cẩn thận hơn mới được.

Hai người vừa lấy thuốc xong, đột nhiên Lâm Sơ nhận được điện thoại của Trần Trọng Tuấn, kỳ quái nghe điện thoại, chỉ nghe đầu kia trầm giọng hỏi: “Còn chưa xong?”

“Hả?”

Trần Trọng Tuấn nói: “Còn chưa ra khỏi bệnh viện? Tôi đang ở bên ngoài.”

Lâm Sơ dừng bước: “Anh... có việc?”

“Ừm.” Trần Trọng Tuấn thấp giọng nói: “Em còn bao lâu?”

Lâm Sơ không nghe ra anh vui hay giận, chỉ cảm thấy giọng anh hơi trầm thấp nặng nề, như là bầu trời mù mịt trước cơn mưa nặng hạt, cơn trùng bay quanh quẩn, không chịu nổi áp suất này. Cô kéo Diệp Tĩnh đi về phía trước, đáp: “Chắc còn rất lâu, anh có chuyện gì? Không thể nói qua điện thoại được à?”

Trần Trọng Tuấn hơi dừng lại, mới nói: “Cũng không có việc gì, em tiếp tục đi, không làm phiền em nữa.”

Sơ không hiểu ra sao, Diệp Tĩnh hỏi: “Ài thế?”

“Trầm Trọng Tuân.”

Diệp Tĩnh trêu ghẹo: “Ài ôi, trực tiếp dùng điện thoại đuổi tôi, tôi suýt nữa đã quên anh ta cũng là người theo đuổi cậu, cậu không có cảm giác gì với anh ta à? Dù sao cũng mạnh hơn những đối tượng xem mắt kia của cậu mà.”

Lâm Sơ khổ não: “Nếu như nhất định phải so sánh, anh ta đương nhiên là người tốt nhất, vấn đề là...” Cô nhất thời không nói được nguyên nhân.

Diệp Tĩnh thử dò xét: “Lần trước cậu trả lời rất dứt khoát, sao lần này lại do dự?”

Lâm Sơ liếc cô ấy, âm thầm kéo cô ấy đến ngồi xuống ghế, định ngồi thêm một lúc rồi đi.

Mới ngồi một lát, thình lình nghe từ chỗ rẽ truyền đến tiếng hét, tiếp theo là tiếng hét âm ỉ, Lâm Sơ nhìn về hướng đó, đột nhiên từ giữa đường xuất hiện ba người, kêu loạn xạ: “Giết người, giết người rồi!”

Đảo mắt thì thấy một tên mặc áo bác sĩ, trên mặt dính vết máu, vung dao giải phẫu chạy theo đến chỗ đám đông, có người ở bên cạnh muốn tóm lấy hắn, nhưng sợ lưỡi dao sắc trên tay hắn nên do dự vài giây, chính trong vài giây trống này, bác sĩ kia đã chạy tới trước mặt Lâm Sơ, đột nhiên lại kéo một y tá qua, mũi dao đặt sau gáy cô ấy, kêu lên: “Tất cả tránh ra, lát nữa không tao giết nó.”

Mọi người hét lên bỏ chạy về phía cửa, bảo vệ ngoài cửa lại không đi vào được, vài bác sĩ quát lớn bảo dừng lại, nhưng người kia đã phát điên gào thét: “Tôi đã giết một người rồi, không sợ giết thêm một người nữa, tất cả dứt hết cho tôi.”

Lâm Sơ sợ hãi bịt miệng, trơ mắt nhìn dao nhíp cận kề cổ cô y tá, cô kéo Diệp Tĩnh chạy ra cửa theo mọi người ngay lập tức, nhưng cửa lớn từ lâu đã nước chảy không lọt, người chen người, là hét xô đẩy lẫn nhau, có người thậm chí không cần thân bị ngã sấp xuống, bị chân người khác dẫm đạp, tiếng gào khóc càng lúc càng kịch liệt.

Bác sĩ kia dắt y tá đã sắp hôn mê áp sát cửa, mọi người càng hỗn loạn, đương nhiên tình cảnh mất khống chế, Lâm Sơ thấy khuôn mặt đầy máu kia càng ngày càng gần, sợ run chân, Diệp Tĩnh đã khóc nức lên, liều mạng chen vào trong đám người, hai người thật vất vả mới chen được ra ngoài từ trong khe hở, hàng đông người lao đảo ngã trên đất, rồi lại bò dậy ngay, chạy ra xa khỏi phạm vi bệnh viện.

Bác sĩ mặt đầy máu kia cũng lập tức lao ra, trong lúc xô đẩy Lâm Sơ nghe thấy hân cuồng loạn hét to, mí mắt đã sắp rách, hoàn toàn mất đi lý trí, có vẻ đã phát điên. Mọi người không khống chế được lại la hét, bởi vì con dao kia đã đâm sâu vào một đoạn, máu me đầm đìa, chảy xuôi theo cổ cô y tá.

Lâm Sơ liếc mình không nên nhìn, nhưng tầm mắt không chế được cứ nhìn đến đó, muốn ép buộc mình quay đi, nhưng hai mắt cứ như không phải của cô.

Sau một cái chớp mắt, sụn gáy của cô bị đè xuống, mặt kề sát trên một lồng ngực, hơi thở xa lạ tiến vào khoang mũi, cô cả kinh hét lên, hoảng loạn đánh đối phương, thỉnh thoảng nghe thấy giọng nói trên đỉnh đầu: "... Ở bệnh viện thành phố, một tên bác sĩ đang bắt giữ một y tá, dao giải phẫu đã đâm vào cổ y tá, tình hình rất hỗn loạn, nhiều người bị đâm đạp đến mức bị thương."

Không hiểu sao Lâm Sơ có thể bình tĩnh lại, tuy hơi run nhưng không giãy dụa nữa, dán sát vào âu phục dùng sức hô hấp.

Trầm Trọng Tuân cúp điện thoại, lập tức nâng mặt Lâm Sơ lên quan sát một lúc. Hai mắt Lâm Sơ tròn tròn, môi hé mở, mặt trắng như tờ giấy, nghe tiếng rít gào bên tai, càng sợ hãi hơn.

Bác sĩ kia kéo y tá đi tới cạnh một chiếc xe con, lúc mọi người cho rằng hắn muốn lái xe bỏ chạy, đột nhiên hắn hét lớn, vừa khóc vừa cười, lập tức giơ dao giải phẫu lên thật cao, đâm về phía y tá đã hôn mê bất tỉnh, mấy người đàn ông bên cạnh lập tức cùng xông lên ngăn lại, nhưng vẫn chậm một bước, máu nhuộm đỏ mặt, trong tiếng thét chói tai đầu Lâm Sơ động dậy, lần thứ hai Trầm Trọng Tuân dùng sức ép đầu cô vào ngực mình, thấp giọng: "Đừng nhìn."

Cảnh sát vang lên từ phía xa, tình cảnh máu tanh hỗn loạn được khống chế khi cảnh sát ập tới, cũng không ai biết mọi chuyện bắt đầu xảy ra như thế nào, chỉ run run rẩy rẩy nhớ lại cảnh cuối cùng nhìn thấy trong phòng lúc ấy, tên bác sĩ kia dùng con dao giải phẫu này đâm chết bác sĩ cùng phòng, sau đó người chứng kiến hét lên, mọi người

cứ thế chạy ra.

Cuối cùng trong đám người có một phóng viên đi ra, cung cấp manh mối cho cảnh sát.

Hóa ra tên bác sĩ kia vốn là một chỉ huy, thời gian gần đây lệnh viên tiến hành đột điều động nhân sự lớn, hẳn vốn có hi vọng thăng chức, bị tên còn lại đòi hỏi nuôi dưỡng người tình, tai tiếng đút lót nhận hối lộ, xảy ra xung đột ở trong phòng làm việc, dưới cơn tức giận hắn đã lỡ tay giết người, đã sai lại càng sai thêm, làm hại thêm bao nhiêu người vô tội.

Phóng viên kia lấy ra một máy quay phim cỡ kim trong túi cầm tay màu đen, những chuyện xảy ra trong phòng làm việc đều đã được thu lại.

Một sự việc hung ác như vậy đã gây nên sự náo động kịch liệt, sắc trời chưa tối, truyền thông khắp Nam Giang đều tụ tập bên ngoài bệnh viện, cảnh sát dựng đường cảnh giới, trên chỗ đất trống ngoài bệnh viện còn lưu lại một vũng máu, nữ y tá bị hại chết ngay tại chỗ, tầng dưới và văn phòng xảy ra vụ án bị phong tỏa, cảnh sát trinh sát hình sự ở lại thu thập tất cả chứng cứ, lúc xảy ra chuyện mọi người chỉ lo chạy trốn, bây giờ đều đứng một bên xem náo nhiệt, lòng còn sợ hãi miêu tả cảnh tượng xảy ra vụ án lúc chạng vạng.

Một chiếc xe đất đỏ trực tiếp rời khỏi hiện trường, quẹo qua một khúc cua, hòa vào con đường tấp nập.

Lâm Sơ cầm điện thoại di động: “Vừa mới lấy khẩu cung xong, bây giờ tớ đang đi về.”

Diệp Tĩnh ở đầu dây kia nói: “Vừa nãy thực sự là dọa chết tớ rồi, sau khi chạy khỏi đó không tìm được cậu, vẫn còn may, còn may lúc nãy tớ không nhìn thấy gì, nếu không buổi tối lại gặp ác mộng, Trầm Trọng Tuấn đưa cậu về?”

Lâm Sơ nhỏ giọng đáp: “Ừ.” Lại nói nhỏ vài câu, mới cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuấn cũng đang gọi điện thoại, đeo tai nghe màu xanh da trời, lạnh lùng nói: “Cút về nhà ngay, đây là mệnh lệnh của ta, cũng là mệnh lệnh của ông ngoại cháu.”

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng việc ta là cậu của cháu, cháu nghe rõ chưa, cút ngay về nhà, bằng không ngày mai cút ra nước ngoài cho ta.”

Anh kéo tai nghe màu xanh xuống, khuôn mặt không có cảm xúc gì nhìn chằm chằm con đường trước mặt, trầm mặc đi qua mấy đèn đỏ, lúc màn đêm buông xuống cuối cùng cũng đến hoa viên Quan Cẩm.

Lâm Sơ nói một tiếng cảm ơn, giọng nói nhỏ gần như không nghe được, dây an toàn dưới tay hơi run, nghĩ thầm hôm nào đó phải đi thấp hương mới được, hai tháng gần đây toàn gặp chuyện xui xẻo. Nghĩ thì thoải mái, nhưng tứ chi không thể không chế, phảng phất như bản thân đang ở hiện trường vụ án, tận mắt nhìn thấy đao giải phẫu đâm vào cái cổ trắng nõn.

Trầm Trọng Tuấn lặng yên không tiếng động vươn người qua, giúp cô cài dây an toàn, lại vuốt tóc cô, trầm giọng nói: “Có ai dám sơ suất!”

Lâm Sơ cảm thấy đã từng nghe thấy câu nói tương tự, nhưng không thể nhớ ra cảnh tượng cụ thể. Trầm Trọng Tuân thấy Lâm Sơ sợ hãi không dứt, nhớ đến cảnh tượng đáng sợ ở ngã tư đường, không khỏi đau lòng, không nhìn được ôm cô vào lòng: “Đừng sợ, không có việc gì lớn.”

Lâm Sơ khó chịu động dậy cái cổ, đầu bị ôm trước ngực Trầm Trọng Tuân, tư thế hơi quái dị, cô đỏ mặt lên tiếng: “Ừm, biết rồi.” Nói rồi muốn đẩy anh ra.

Nhưng Trầm Trọng Tuân tăng thêm sức, không cho Lâm Sơ tránh thoát, thấp giọng nói: “Lâm Sơ, năm nay tôi ba mươi tuổi, học đại học ở Bắc Kinh, đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp vẫn ổn định công tác, lương một năm cao hơn công chức bình thường và viên chức trong xí nghiệp quốc gia.”

Lâm Sơ không rõ ý đồ của anh, đầu bị Trầm Trọng Tuân đè chặt, cô cũng không nhìn thấy vẻ mặt anh.

Trầm Trọng Tuân tiếp tục nói: “Lúc tôi học đại học cũng từng thầm mến, cũng có các cô gái theo đuổi tôi, nhưng chắc do tính tình tôi khá trầm mặc, nên vẫn không có cơ hội yêu đương, sau khi đi làm số phụ nữ được tiếp xúc tương đối ít, vì thế nên đến tận bây giờ tôi vẫn chưa có kinh nghiệm yêu đương gì. Mẹ tôi mất đã được hai năm rồi, cha là tổng giám đốc Thành Thử Trầm Hồng Sơn, anh trai là Trầm Trọng Hạ, là thương gia luôn bán đồ cổ, chị dâu là Văn Bội Như, tôi còn có một cháu ngoại trai, chính là Giang Tấn, đây là toàn bộ con người tôi.”

Mặt Lâm Sơ đỏ đến mang tai, đã hiểu ý của anh, lại nghe anh nói câu cuối cùng: “Tôi ~~tu~~ nhận là không thua kém gì đối tượng xem ~~mắt~~ mắt của em, nếu em muốn xem mắt với người ta, ~~tại~~ sao không thể xem mắt với tôi?”

Lâm Sơ giờ tay đẩy anh một cái, áp ứng không trả lời được, nghẹn đỏ mặt tránh né hơi thở của anh.

Trầm Trọng Tuân nhìn chằm chằm lông mi dài như phiến quạt của Lâm Sơ, thấy gò má cô đỏ hồng, đang liềm mạng đẩy anh ra, lòng anh càng thương tiếc, nhớ tới cảnh tượng Lâm Sơ mặc váy dài đứng ở cửa bệnh viện, chấn kinh ngơ ngẩn nhìn tình cảnh máu tanh hỗn loạn.

Trầm Trọng Tuân ~~tham~~ nghĩ, nếu không phải hôm nay cô ăn mặc ~~bắt~~ bắt mắt, thì không chắc anh có thể trông thấy cô ngay, lại càng không biết cuối cùng cô sẽ bị dọa đến mức nào, cô gái nhỏ “Miệng cộp gan thỏ” như vậy, cần phải được người khác che chở cẩn thận.

Yết hầu Trầm Trọng Tuân lặn lặn, không kìm lòng được phì xuống, từng chút từng chút đến gần môi Lâm Sơ.

Hai mắt Lâm Sơ tròn tròn, nhìn Trầm Trọng Tuân chậm rãi tới gần, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, theo bản năng cô nghiêng đầu đi, cơ rút vào trong ghế dựa, kêu lên: “Trầm Trọng... Uhm!”

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23

Nụ hôn đầu là gì?

Lâm Sơ vẫn luôn cho rằng, nụ hôn đầu là hoa quỳnh dưới ánh trăng, cô vẫn luôn cẩn thận giữ gìn, lẳng lặng chờ tiếng ve kêu mùa hạ, khoảnh khắc hoa nở trắng vừa tròn mộng ảo nhất, tuy cảnh sắc đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng nó sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong tâm trí.

Cô tên là Lâm Sơ, đối với tất cả những lần đầu tiên, cô đều trịnh trọng giữ trong lòng.

Chủ nhật cuối cùng của tháng bảy, trời vẫn nóng như đồ lửa, hai giờ trước cô đã trải qua một màn khủng bố nhất trong hai mươi ba năm qua, ngay lúc này, lần đầu tiên trong hai mươi ba năm qua cô có cảm giác nghẹt thở, khủng hoảng, run rẩy và nghe tiếng trái tim đang đập thình thịch.

Lúc đối phương ở gần trong gang tấc cô đã hét lên, nhưng khi hai đôi môi chạm nhau thì lập tức im bật.

Lâm Sơ rên một tiếng, nghiêng đầu đi, nụ hôn rơi xuống khoe môi bên trái của cô, luồng hơi thở xa lạ linh hoạt đi xuống dưới, lập tức phủ lên, đôi môi anh khóa chặt môi cô.

Lâm Sơ khẽ ngấm, thân thể càng trượt xuống, hai chân chống lên bằng xe, đá loạn xạ.

Cô trượt xuống, Trầm Trọng Tuấn thuận thế áp theo, nửa thân thể to lớn cứ thế đè lên, nín thở không dám lộn xộn, mãi đến khi Lâm Sơ giật giật môi muốn mở miệng nói, anh mới có phản ứng bản năng, lập tức hé miệng ngấm môi cô, dùng sức mút hai cái.

Hai mắt Lâm Sơ tròn tròn, chấn động đến mức đầu óc trống rỗng, hô hấp đình trệ, cô vừa bức bối muốn kêu một tiếng, miệng hơi động, nhưng đối lại là anh càng ra sức cắn mút, cô gơ tay đẩy anh, mới phát hiện hai tay bị kim trước ngực Trầm Trọng Tuấn, gấp lại tạo thành khe hở nhỏ hẹp, nửa phần sức lực cũng không sử dụng được.

Mà Trầm Trọng Tuấn lại như một ngọn núi lớn, cách lớp âu phục dày, nhưng Lâm Sơ vẫn có thể cảm nhận được sự cứng rắn như đá dưới lớp vải kia.

Trầm Trọng Tuấn nâng mặt cô lên, từ hai má hôn dần xuống, cẩn thận từng li từng tí ngấm lấy môi cô, một tay khác giữ bờ vai cô, ôm thân thể gầy nhỏ của cô vào trong ngực, vì khoảng cách gần kề mà hô hấp của hai người càng lúc càng nặng nề.

Giọng Lâm Sơ nghẹn ngào như con thú nhỏ, Trầm Trọng Tuấn thở hổn hển như trâu, trái tim như sắp bắn ra khỏi cổ họng, anh chỉ lo cúi đầu buồn bức chuyện bản thân không khống chế được, cũng không phát hiện được sắc mặt Lâm Sơ ửng đỏ, còn đẹp hơn ráng mây lúc chạng vạng, hơi thở yếu ớt như sắp ngắt.

Mãi đến khi Lâm Sơ không còn bất kỳ phản kháng nào nữa, Trầm Trọng Tuấn mới chậm rãi rời khỏi môi của cô, vừa ngước mắt, liền thấy ánh mắt cô rung rung, vừa thẹn vừa giận, rồi lại mềm yếu không còn chút sức lực nào.

Trầm Trọng Tuấn giới nhìn mặt đoán ý, cảm giác Lâm Sơ đã dao động nhưng bản thân cô còn chưa phát hiện ra mình mâu thuẫn, anh không khỏi mừng rỡ, vuốt sợi tóc dài tán loạn của cô, trầm giọng gọi: “Lâm Sơ,...Lâm Sơ...”

Lâm Sơ chống lên ghế ngồi thẳng dậy, nhưng Trầm Trọng Tuấn vẫn còn ôm cô, Lâm Sơ gạt tay anh ra, trong lòng mê mang hỗn loạn, chỉ niệm vài tiếng “Đi ra!” không ngờ Trầm Trọng Tuấn lại kéo tay cô, ôm cô sát vào lồng ngực, rồi cầm tay cô đặt lên ngực anh, thấp giọng: “Lâm Sơ, chúng ta hẹn hò đi.”

Tay Lâm Sơ giật giật, kinh hoàng, không biết làm sao cho phải, cuối cùng lực trên tay cũng khôi phục lại, cô buồn bức kêu một tiếng, lập tức tránh ra khỏi lồng ngực của Trầm Trọng Tuấn, không chút nghĩ ngợi định mở cửa, nghĩ trốn tránh là tốt nhất.

Chỉ là ngay lập tức cánh tay cô đã bị Trầm Trọng Tuấn kéo lại, giật mạnh hai lần đều không được.

Trầm Trọng Tuấn nói: “Đừng chạy, em đồng ý?”

Lâm Sơ quay người lại, cắn giận cật mạnh: “Không!” nói rồi mở cửa xe “cùm cụp”, cô lập tức lao ra ngoài.

Trầm Trọng Tuấn nhanh chóng mở cửa xe đuổi theo, Lâm Sơ hoảng hốt không để ý đường đi, bị vấp vào dải đá quanh cây xanh, vừa mới đứng vững, Trầm Trọng Tuấn đã đứng trước mặt cô.

Lâm Sơ lùi về phía sau, vốn tưởng Trầm Trọng Tuấn định làm gì đó, ai ngờ anh chỉ giơ lên một ba lô lệch vai, nói: “Em quên đồ này.”

Lâm Sơ đoạt lại, ôm ba lô vào trong ngực, cúi thấp đầu tránh anh, vội vội vàng vàng chạy vào trong tòa nhà.

Trầm Trọng Tuấn hí mắt, ngẩng đầu nhìn tầng trệt, cũng không biết Lâm Sơ có đi vào thang máy không, đồng thời bây giờ đang ở tầng nào.

Anh sờ đôi tai ửng hồng, nóng phồng tay, nhịp tim đập mạnh đến giờ vẫn chưa trở lại bình thường, loáng thoáng có cảm giác sung sướng mê mê, cứ vô duyên vô cớ như người say, cũng không biết định lực của anh đã vút tận phương trời nào.

Trầm Trọng Tuấn nhếch môi, lấy điện thoại di động ra thiết lập thời gian, đếm ngược từ bây giờ. Tuy hành vi vượt phép ngày hôm nay hơi trái ngược với nguyên tắc của anh, nhưng anh cũng không hối hận. Chỉ là anh lo hôm nay Lâm Sơ vừa thẹn vừa giận sau này sẽ chống cự anh, không bằng cho cô thêm chút thời gian để cô tiêu hóa chuyện này, để cô ngoan ngoãn đồng ý hẹn hò.

Một lần nữa lên xe rồi đi, Trầm Trọng Tuấn dần dần thu lại ý cười, lát sau đến đường Ninh Tây, anh lại không phục lại dáng vẻ mặt không cảm xúc.

Ngay cả cơm tối Trầm Hồng Sơn cũng không ăn, tức đến mức nổi trận lôi đình, giờ chày cán bộ của Văn Bội Như lên quật mạnh vào người Giang Tấn, ép hẳn đồng ý từ chức, nhưng Giang Tấn thà chết không theo.

Trầm Trọng Tuấn vừa vào cửa, liền thấy hai ông cháu đứng đối lập giữa phòng khách, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Trầm Trọng Tuấn cất ngang hai người họ: “Cha, để con nói chuyện với

A Tấn.”

Chân tay Trầm Hồng Sơn tê dại, đứng tại chỗ nửa ngày rồi cảm giận nói: “Con giải quyết cho ta.” Dứt lời giận dùng dùng đi vào thư phòng, Văn Bội Như vốn đang bó tay lập tức thở phào nhẹ nhõm, lung chén trà đi vào theo, chỉ để lại Trầm Trọng Tuấn và Giang Tấn ở phòng khách.

Giang Tấn khinh thường nói: “Không cần dạy dỗ cháu, tối nay cháu còn phải chạy bản thảo, đi trước đây.”

Trầm Trọng Tuấn chậm rãi nói: “Ngồi xuống!”

Giang Tấn mới bước ra một bước, không khỏi dừng lại: “Còn phải nghe cậu nói gì nữa? Xem ý tứ trong lời nói qua điện thoại của cậu, hẳn là đứng cùng một chiến tuyến với ông ngoại, vậy thì không cần lãng phí thời gian đâu.”

Trầm Trọng Tuấn quan sát cậu ta một chút, nói: “Ta tôn trọng sự lựa chọn của cháu, nhưng tiền đề là phải bình an. Ông ngoại cháu tức giận là bởi vì công việc hiện tại của cháu quá nguy hiểm, cả tuần nay cháu đều qua lại với một bác sĩ có thể giết người bất cứ lúc nào, hôm nay người chết là một người khác, nhưng rất khó để đảm bảo ngày khác người bị hại không phải cháu.”

Giang Tấn hơi ngừng lại, lại nghe thấy Trầm Trọng Tuấn nói tiếp: “Càng hướng hồ cháu cũng không phải

một người an phận thủ thường, cháu thích những thứ kích thích, cháu sẽ không chỉ gặp một tên tội phạm giết người. Thà rằng ta để cháu đi đua xe, chỉ ít nguy hiểm trên sân đấu cũng có chút hiểu biết, mà ở trong xã hội rộng lớn này, không ai biết ngày mai sẽ ra sao, chỗ này có thể có vụ bom nổ hay không, chỗ kia sẽ có vụ đấu súng hay không, một khi nghe được tin tức kiểu này, cháu nhất định sẽ là người đầu tiên chạy đến hiện trường.”

Trầm Trọng Tuân cung cấp sự lựa chọn: “Tù chức hoặc chuyển đến chỗ khác, cháu có thể làm phóng viên giải trí, làm tạp chí, cũng có thể viết lách vẽ vời, ông ngoại cháu cũng có thể yên tâm.”

Giang Tấn lập tức nói: “Không thể!”

Trầm Trọng Tuân nói: “Ta nói lại một lần nữa với cháu, ông ngoại cháu đã nuôi cháu hơn hai mươi năm nay, ông ấy chỉ có mình cháu là cháu ngoại, cháu cảm thấy ông ngoại cháu còn có thể sống thêm mấy năm nữa? Nếu không muốn làm ông ấy tức chết thì cháu hãy suy nghĩ cho kỹ đi.”

Nhiều lời vô ích, Trầm Trọng Tuân lười phí lời.

Giang Tấn được một tay Trầm Hồng Sơn nuôi nấng, tâm huyết bỏ ra có thể tưởng tượng được, cha mẹ nhà ai mà không thương con mình, không vì con mà lo lắng đề phòng, càng đừng nói là cháu trai duy nhất. Những năm gần đây Trầm Hồng Sơn không cho Giang Tấn sắc mặt tốt, nhưng ai cũng biết, Trầm Hồng Sơn coi Giang Tấn như trân bảo, không nỡ để cậu ta dầm mưa dãi nắng, sợ cậu ta đi quá xa, bây giờ lại lo cậu ta gặp những nguy

hiếm không tên.

Giang Tấn buồn bực không tập trung, đi qua đi lại ở lối đi bộ, đột nhiên nhớ ra Lâm Sơ, không nhìn được gọi điện thoại cho Lâm Sơ, ai ngờ lại tắt máy.

Dầu kia Lâm Sơ đang cuộn tròn trong chăn, lăn qua lộn lại không ngủ được, hình ảnh trong xe liên tục lặp lại trong đầu cô.

Không biết nhiệt độ trên môi có thể đạt đến ba mươi tám độ không, nóng bỏng như vậy, tri giác cũng tê dại. Cuối cùng Lâm Sơ cũng rút ra kết luận, cô ốm ờ, cô vô liêm sỉ.

Cho dù cô không có sức phản kháng, cũng có thể lớn tiếng kêu cứu, nhưng suốt cả quá trình cô chỉ núp trong ghế, mặc cho Trầm Trọng Tuân hết nút lại cắn môi cô, đến cuối cùng cô cũng không thấy phản cảm, chỉ là lản năng cảm thấy uất ức nhục nhã.

Lâm Sơ khóc không ra nước mắt, một mớ bòng bong.

Đường như trong mơ cô đã tổng kết được chuyện này, nhưng sau khi tỉnh lại thì chỉ còn lại ấn tượng mơ hồ. Lâm Sơ hoảng hốt đi làm, mãi tới giữa trưa mới khôi phục được một chút tinh thần.

Ti vi trong căng tin đang phát tin tức liên quan đến vụ án giết người tàn nhẫn ở bệnh viện thành phố lúc chạng vạng hôm qua, đã tràn lan trên hầu hết các kênh thành phố Nam Giang, lúc chiều Nam Giang được chú ý lần nữa, một phần nhờ tư liệu được trực tiếp qua báo chí.

Dương Thuần Vôôi cúi đầu nhận tin, hưng phấn nói:

“Lại là Giang Tấn viết bài, anh ấy thật lợi hại, tôi đến chúc mừng anh ấy.”

Lâm Sơ cười miễn cưỡng, hình ảnh máu tanh lại tái hiện trong đầu.

Hai giờ ba mươi chiều, đơn vị tổ chức hội nghị, đoàn khảo sát hai ngày sau sẽ đến, công tác chuẩn bị của các bộ ngành nhất định phải đầy đủ.

Lâm Sơ lại bắt đầu xử lý một đống việc vặt, lúc chuẩn bị tan làm lãnh đạo bảo cô và Tiết Quyền đi một chuyến đến chỗ làm việc ở Hồ Hải, Lâm Sơ âm thầm than khổ, cái này là biến tướng của việc tăng ca.

Tiết Quyền có xe, đưa Lâm Sơ nhanh chóng chạy đến nơi làm việc, cả đường vừa nghe nhạc vừa gọi điện thoại, phảng phất nhẹ nhàng như đi du xuân.

Lâm Sơ đếm ngón tay tính số lượng bạn gái của Tiết Quyền, hẹn một người lúc tám giờ tối nay, một người hẹn lúc mười một giờ đêm nay, còn hẹn hai người vào ngày mai, thời gian sắp xếp chặt chẽ, địa điểm hẹn hò cũng giống nhau, không biết ngày nào đó có thể tụ tập cùng một chỗ chơi mát chược không.

Tiết Quyền cúp điện thoại, liếc mắt nhìn Lâm Sơ một cái, hát lời kịch: “Người đến cùng là có mấy muội muội tốt, vì sao mỗi người muội muội đều tiền tụy như thế, kỳ thực ta ở cạnh một Lâm muội muội, vì sao Lâm muội muội không để ý đến ta.”

Lâm Sơ vô tình bắt gặp ánh mắt của cô, tay đã cầm không còn

Lâm Sơ sợ đến nỗi sợ hãi, tay cô run rẩy, không còn lời nào để nói với anh ta.

Cảnh vật ngoài xe lướt qua nhanh chóng, tạp âm quấy nhiễu bên tai đã yên lặng, bất giác Lâm Sơ lại nghĩ đến Trầm Trọng Tuân, tìm cớ cho sự khác thường tối qua của mình.

Trầm Trọng Tuân luôn xuất hiện mỗi khi cô hoảng sợ bất lực, cô ỷ lại vào cảm giác an toàn ấy, chỉ là ỷ lại vào cảm giác an toàn mà thôi. Tình hình ngày hôm qua thực sự làm cô sợ hãi, việc Trầm Trọng Tuân hôn cô so với vụ án giết người thì trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Rốt cuộc Lâm Sơ cũng thở phào nhẹ nhõm, sau khi đến nơi làm việc bàn giao công việc với lãnh đạo xong xuôi, lại mang theo một đồng vật phẩm về đơn vị.

Trên đường trở về cô nhận được điện thoại của Giang Tấn, hẹn cô đi ăn tối, Lâm Sơ từ chối luôn, Giang Tấn không nghe: “Ăn bữa cơm thôi mà, một mình ăn cơm quá lạnh lẽo, ăn cùng được không?”

Lâm Sơ nói: “Không được, tôi muốn ăn cơm một mình.”

Mới nói xong thì nghe Tiết Quyền đang cầm lái hô lớn: “Sơ Sơ, tối nay chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Lâm Sơ ngẩn người, chỉ nghe Giang Tấn ở đầu dây kia nghi ngờ hỏi: “Cô đã có hẹn?”

Lâm Sơ phản ứng lại, thuận thế nói theo: “Đúng... đúng, tôi có hẹn rồi.”

Cúp điện thoại, cô còn chưa nghĩ ra có nên trách Tiết Quyền hay không thì đã thấy anh ta cười nói: “Cô xem, muốn từ chối người khác dùng phương pháp kia là trực tiếp nhất, ai còn không biết xấu hổ mà đeo bám theo chứ.”

Lâm Sơ ghen hòng, cười gương mặt tiếu.

Cả một ngày rong rã Trầm Trọng Tuân không hề liên lạc với Lâm Sơ, anh phải chạy đi chạy lại hai đầu nội thành và Trữ Tiên, cơm tối thì trở về chỗ Trầm Hồng Sơn, khai báo anh đã nói chuyện với Giang Tấn, bảo Trầm Hồng Sơn cho Giang Tấn thêm chút thời gian, người trẻ tuổi luôn có nhiều cảm xúc mãnh liệt, đợi qua thời kỳ sự nghiệp mệt mỏi, không cần người khác nói nhiều câu ta cũng sẽ chịu động từ bỏ.

Cũng không biết Trầm Hồng Sơn có nghe vào hay không, hỏi ngược lại Trầm Trọng Tuân: “Bao giờ thì con dẫn bạn gái về nhà?”

Trầm Trọng Tuân cười cười: “Đợi thêm một thời gian nữa.”

Trầm Hồng Sơn nghe ý tứ trong lời anh, chữ lát cũng dài hai nét rồi, lại hỏi: “Cô gái kia bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, trong nhà thế nào?”

Trầm Trọng Tuân suy nghĩ chốc lát, đáp: “Trong tạp chí tháng này của tập đoàn có phỏng vấn cô ấy.”

Trầm Hồng Sơn nhúm mày, lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Thế thì rất khá, ta sẽ xem lại tin tức, nếu bây giờ con yêu đương, đừng chỉ nghĩ đến công việc nữa, ba mươi tuổi

cũng trưởng thành rồi, một mình A Tấn đã đi làm ta đau đầu rồi, chuyện của con thì tự mình xử lý cho tốt.”

Trầm Trọng Tuân gật đầu: “Con biết.”

Sau khi ăn xong Trầm Trọng Tuân lái xe đi tới đường khu sáu, chạy ra ngoài tiểu khu, anh liếc mắt nhìn hướng hoa viên Quan Lâm xa xa, do dự vài lần, vẫn không đi tìm Lâm Sơ, mong là hai ngày này cô có thể suy nghĩ kỹ càng.

Giang Tấn ở nhà không có việc gì làm, thấy Trầm Trọng Tuân đến, cậu ta cũng không hoan nghênh, chỉ làm lúi đáp lại Dương Thuần Bối ở đầu dây kia: “Vậy thì ngày mai mời ngài ăn cơm.”

Dương Thuần Bối vui vẻ nói: “Thật à? Phòng viên lớn cuối cùng cũng rảnh rồi.”

Giang Tấn cười: “Cho dù không rảnh cũng phải mời chứ, đúng rồi, ngày mai nhân tiện gọi thêm Lâm Sơ nữa, đã mấy ngày không gặp cô ấy rồi.”

Giong điện Dương Thuần Bối dài ra: “Lâm Sơ...”

Giang Tấn cười: “Sao thế, không phải quan hệ của cô và cô ấy rất tốt à? Mời không được? À, hỏi cô một chuyện, hôm nay tan làm cô ấy đi với ai thế? Hay là đi một mình?”

Dương Thuần Bối cười hi hi: “Anh hỏi thật đúng lúc, vừa hay cô ấy đi cùng đàn ông,” Cô sợ Giang Tấn không tin, lại nói ti mi: “Tôi nhìn thấy tận mắt, cô ấy đi

cùng với một người đàn ông cùng phòng làm việc, người đàn ông kia rất đẹp trai, gia đình có chút bối cảnh, những cô gái tốt phòng khác đều mỗi mắt mong chờ đấy, không ngờ đã bị Lâm Sơ giành trước rồi.”

Giang Tấn nhún mày: “Cùng phòng với Lâm Sơ? Cô ấy có quan hệ với người đàn ông kia lúc nào?”

Dương Thuần Bối thêm mắm dặm muối, cũng không nói quá khoa trương, chỉ là nói hai người kia có ý tứ ám muội không rõ.

Giang Tấn nghe được vắn xoắn lông mày, chợt thấy Trầm Trọng Tuân đứng lên, không nói tiếng nào lại chạy ra ngoài, Giang Tấn không rảnh quan tâm anh, tiếp tục nghe tin tức trong miệng Dương Thuần Bối.

Bên kia Trầm Trọng Tuân tức giận xuống nhà, lấy điện thoại di động ra đóng bản thiết lập thời gian, như một cơn gió phóng đến hoa viên Quan Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24

Lúc ấy Lâm Sơ đang ăn lẩu, Thi Đình Đình bày một bàn ở lối đi nhỏ giữa phòng khách, cắm hai cái quạt từ ổ điện trong phòng ngủ kéo dài ra, hơi nóng và hương vị tỏa ra từ nồi lẩu lan tràn khắp nơi.

Tang Phi Yến mò được một cánh gà, trên đó còn dính chút tơ máu, cô nàng ném lại vào nồi, tục tán gẫu: “Tôi và bạn trai đã yêu xa được hai năm rồi, bây giờ nghĩ lại, thực ra hai năm trôi qua cũng rất nhanh, ai nói yêu xa nhất định sẽ chia tay, chúng tôi vẫn rất tốt.”

Thi Đình Đình lấy ba lon nước trong tủ lạnh, nói: “Cô cũng đừng đơn thuần quá, một người đàn ông được thả rông bên ngoài hai năm, hai người một tháng mới có thể gặp được một lần, anh ta chịu được không? Cũng không muốn? Chắc không thể lần nào cũng phải tự mình giải quyết chứ, ai biết anh ta có nhờ người khác giúp hay không?”

Lâm Sơ vừa nhét một viên chả cá vào miệng, sơ sẩy cắn phải đầu lưỡi, đau đến mức “Xi...” một tiếng, mặt đỏ bừng.

Thi Đình Đình và Tang Phi Yến nói chuyện không hề kiêng kỵ, hai cô nàng cảm thấy Lâm Sơ dễ ở chung, nên nói chuyện trước mặt cô cũng không che giấu, hàn huyên một lát, đề tài đã xoay quanh chữ “Sắc”.

Thi Đình Đình hỏi Lâm Sơ: “Cô không có bạn trai phải không? Trước đây chân cô bị thương cũng không thấy ai đến thăm cô.”

Lâm Sơ gật đầu: “Tôi độc thân.”

Thi Đình Đình cười nói: “Nhất định là do yêu cầu của cô quá cao, với khuôn mặt này của cô, không thể thiếu người theo đuổi được.”

Lâm Sơ vừa định khiêm tốn vài câu, thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Tang Phi Yến gần cửa nhất, nhai nắm kim châm nói: “Đến đây, đến đây!” Để đĩa xuống ra mở cửa. Sau tiếng “Kẹt... kẹt” chỉ nghe cô nàng lâm bầm “Tôi đi!”

Tang Phi Yến vuốt sợi tóc bên má ra sau tai, lộ ra nửa gò má xinh đẹp, cười: “Anh là...”

Người kia thấp giọng nói: “Xin chào, tôi tìm Lâm Sơ.”

Tiếng nói lâu sôi ừng ực, giọng nói truyền vào phòng, nghe mơ hồ không rõ, Thi Đình Đình lớn tiếng hỏi: “Tang Tang, ai thế?”

Tang Phi Yến chạy nhanh vào, chỉ vào Lâm Sơ nói: “Đi đi, có một anh chàng đẹp trai tìm cô.” Nhà có quy định: Đàn ông mời dừng bước, cho dù là người đàn ông anh tuấn cũng chỉ có thể bị chặn ngoài cửa.

Lâm Sơ nhai rong biển, đầu lưỡi hơi đau, phồng má nói không rõ: “Tìm tôi?” Cô đẩy ghế đi ra cửa, nghi hoặc lộ đầu ra ngoài nhìn, liếc thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuấn chặn hơn nửa luồng sáng trong hành lang, cô kinh hãi, nói lắp bắp: “Làm sao anh...”

Trầm Trọng Tuấn ngửi thấy hương vị bay ra từ trong phòng, thêm cái miệng đỏ au của Lâm Sơ, biết các cô đang ăn lẩu. Anh nói: “Gọi điện thoại không thấy ai nghe, tôi đi thẳng đến tìm em.” Cửa phòng 1101 đối diện có một cánh cửa lưới sắt, một cụ già đi qua đi lại ở trong, Trầm Trọng Tuấn không tốn chút công sức nào đã tìm đến được 1102.

Điện thoại của Lâm Sơ để trong phòng ngủ, cũng không nghe thấy tiếng chuông. Cô ngăn sự hoảng loạn trong lòng lại, bình tĩnh hỏi: “Có việc gì à?”

Trầm Trọng Tuấn liếc vào trong nhà một, vách tường bằng xi măng nhìn một là thấy hết, xem ra hoàn cảnh sống của Lâm Sơ hơi kém, lông mày anh nhíu lại, chỉ nói: “Đứng ở cửa nói chuyện à?”

Lâm Sơ đang suy nghĩ cô nên chặn anh ngoài cửa rồi vào tiếp tục ăn lẩu không, Trầm Trọng Tuấn đã xoay người, đi đến cạnh thang máy nhấn nút, quay đầu nhìn cô: “Đi thôi, chúng ta xuống dưới nói.”

Lâm Sơ không nhịn được thở dài, cứ từ chối mãi cũng không có tác dụng, ngược lại còn cùng anh làm loại chuyện đó ở trong xe, vừa oán anh vừa giận mình, bây giờ cũng không có cách nào để chôn tránh, tóm lại vẫn cần phải có một kết quả.

Tuy thời tiết oi bức nhưng ban đêm cũng có gió nhẹ, phe phẩy ngang qua cũng mang đi chút nóng bức.

Giờ chính là thời gian đi dạo sau bữa tối, khắp bốn phía trong tiểu khu đều có những nhóm người tụm năm tụm ba, trên chân những đứa bé là giày trượt phát ra những tia sáng xanh đỏ, lượn qua lượn lại trước mặt các bạn nhỏ khác như muốn khoe khoang, vui vẻ đến mức không chú ý nhìn đường, va đầu vào đầu Trầm Trọng Tuấn, đầu không đội mũ bảo hiểm đập vào kêu ong ong, kêu lên một tiếng rồi mất trọng tâm ngã xuống. Trầm Trọng Tuấn giữ được cổ áo của đứa trẻ, nâng nó dậy, giữ vững rồi vỗ vỗ gáy nó, cố gắng tỏ ra thân thiết: “Có đau không? Lúc chơi đùa phải cẩn thận hơn.”

Đứa trẻ cũng rất có lễ phép, lớn tiếng nói: “Cảm ơn chú!” Xoay người nói chuyện với bạn bè đã đuổi đến nơi, lại trượt ra xa như cá trạch.

Trầm Trọng Tuấn đưa Lâm Sơ đi đến chỗ đình nghỉ mát, chỗ này chỉ bật hai ngọn đèn đường, mờ mờ ám ám, có mấy chiếc xe đồ xung quanh, tạo thành một tấm chắn tự nhiên, hiếm có người nhìn về hướng này.

Trầm Trọng Tuấn đi thẳng vào vấn đề: “Trong bộ phận của em có một đồng nghiệp nam mới đến?”

Lâm Sơ ngẩn ra, không hiểu hỏi: “Đúng thế, sao vậy?”

Trầm Trọng Tuấn nhìn chằm chằm về mặt của cô, hỏi: “Hôm nay lúc tan tầm em đi cùng anh ta?”

Lòng Lâm Sơ treo cao, ý nghĩ đầu tiên là Trầm Trọng Tuấn phái người theo dõi cô, nhưng lại thấy mình vô vị, rõ ràng là nằm mơ giữa ban ngày, chuyện này chỉ xảy ra trong tiểu thuyết thôi, nhưng không ngờ sau này sẽ xảy ra chuyện như thế thật, giờ phút này cô chỉ nói: “Khoan đã, anh hỏi chuyện này làm gì? Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Trầm Trọng Tuấn cảm thấy cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng, vốn định cho cô hai ngày để tiêu hóa chuyện này, nhưng vừa nãy anh không nhịn được đã lao thẳng đến đây rồi. Mắt Trầm Trọng Tuấn sầm xuống nhìn cô, nói hàm xúc: “Lâm Sơ, em cảm thấy quan hệ của chúng ta bây giờ là gì?”

Không đợi Lâm Sơ trả lời, anh nói tiếp: “Trải qua chuyện ngày hôm qua, em cho rằng quan hệ của chúng ta không có gì thay đổi? Lâm Sơ, tôi không phải người tùy tiện như thế,

quan hệ hiện tại của chúng ta là quan hệ yêu đương, tôi hy vọng em có thể tự ý thức được điểm ấy, đồng thời duy trì khoảng cách nhất định với các đồng nghiệp nam khác.”

khoảng cách như định với các đồng nghiệp nam khác.

Lâm Sơ không thể tưởng tượng được, ánh mắt cũng thay đổi, cho rằng anh là sinh vật ngoài hành tinh, buột miệng: “Quản lý Trần, anh quả tự cho là mình đúng rồi!”

Trần Trọng Tuân gật đầu: “Có thể là vậy, nhưng tôi tự cho là, cũng là sự thực: tôi hôn em.” Anh xe nát cái vỏ bọc của Lâm Sơ, nói dứt khoát: “Em cũng không chống cự hoàn toàn.”

Mặt Lâm Sơ đỏ đến mang tai, lập tức phỉ nhận: “Anh nói bậy gì đó, chuyện hôm qua tôi không so đo với anh, cũng xin anh đừng nhắc lại nữa.”

Trần Trọng Tuân sợ cô thêm quá hóa giận, dứt khoát chuyển hướng vấn đề ban đầu: “Được, tôi không nhắc lại nữa, em và đồng nghiệp nam kia đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Sơ trừng mắt nhìn anh, hình như hơi tức giận, Trần Trọng Tuân bước thêm một bước về phía Lâm Sơ: “Từ đầu tôi đã phân tích cho em, mẹ em bắt em đi xem mắt, em vẫn không chọn được đối tượng để hẹn hò, điều kiện của tôi tốt hơn đối tượng của em nhiều, tôi cũng thích em, tôi là ứng cử viên phù hợp nhất, đồng thời quan hệ của chúng ta cũng đã tiến thêm một bước, điểm ấy em phải thừa nhận. Bây giờ, cho dù em không thích tôi, tôi cũng hy vọng em và người đàn ông khác có quan hệ gì, theo như tôi biết, trong bộ phận của em đều là đồng nghiệp nữ, chỉ có chức nhiệm của các em là nam, đồng nghiệp nam bây giờ chắc là mới đến, thời gian ở bộ phận các em cũng không lâu, em hoàn toàn có thể giữ khoảng cách với anh ta, gần đây tôi thường vào nội thành, nếu tan tầm em cần người đón, tôi sẽ đi đón em, không cần anh ta.”

Lâm Sơ bối rối, không biết nên khóc hay nên cười, nhìn dáng vẻ tự nói tự nghe của Trầm Trọng Tuân, cô thấy hơi khó tiếp nhận, ngực phập phồng nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, thật sự là nghĩ quá nhiều, quản lý Trầm, cho dù tôi ở với ai, ai đón tôi tan, lát thì cũng không liên quan gì đến anh cả, chúng ta chỉ hôn một cái thôi, tôi coi như lì lợn ỉn thôi, tôi nói cho anh biết...” Cô im bật, che miệng lùi về sau một bước, vừa tầm chạm vào cột đá của đình nghĩ mát, chớp mũi nóng lên, đôi môi vừa chạm vào đã tránh ra.

Ánh đèn mờ nhạt mùi mật che đầy mấy phần sắc mặt đỏ ửng thấp thỏm, Trầm Trọng Tuân thấp giọng nói: “Đừng nói lời vô nghĩa nữa, vừa nãy tôi nghe nói hôm nay tân làm em đi cùng một đồng nghiệp nam, thấy hơi khó chịu. Vốn dĩ ngày hôm nay sẽ không tìm em, sợ em còn đang tức giận, muốn cho em thêm chút thời gian, Lâm Sơ, mai tôi tới đón em tan làm, có được không?”

Dưới bóng đèn đặc, giọng nói trầm thấp nặng nề của anh giống như thôi miên, tim Lâm Sơ đập dồn dập, nhìn xuống kích động muốn đánh người, ghen đỏ mặt rồi lại tựa sát, vừa nhắm mắt vừa nghiêng răng: “Tôi không thích anh, anh đừng đến tìm tôi!” Nhưng nói xong cũng không thấy thoải mái mà càng bức mình hơn.

Trầm Trọng Tuân vỗ vỗ đầu cô, chỉ nói: “Thôi, em về trước đi, chờ điện thoại của tôi.”

Lâm Sơ hất tay anh ra, chợt cảm thấy như đàn gảy tai trâu, tức nổ phổi muốn nói tiếp nhưng Trầm Trọng Tuân đã gập cổ tay lên nhìn thời gian, ném lại câu: “Tôi không có thời gian, đi trước đây” liền đi ra khỏi đình nghĩ

mất trước, quẹo qua khúc quanh rồi lên xe, không dặn dò gì đã đi mất.

Lâm Sơ đứng ngây ra nửa ngày, thực sự không hiểu được tính cách của Trầm Trọng Tuân, buồn bực đến mức muốn phát điên.

Lần đầu Trầm Trọng Tuân học được cách trốn tránh, Lâm Sơ ba lần bốn lượt từ chối anh, khiến anh hơi chịu đả kích. Anh hy vọng Lâm Sơ nói một đằng làm một nẻo, chứ không phải thật sự không hề lị lay động, còn ở lại, đoán rằng Lâm Sơ cũng không nói được lời tốt đẹp gì, hai người lại âm ỉ kể tặc, anh đi trước một bước, để cho cả hai một khoảng trống.

Lâm Sơ chẳng còn khẩu vị gì, Tang Phi Yến và Thi Đình Đình thay phiên tra hỏi cô cũng không trả lời, nói vài câu qua loa rồi rita mặt đi ngủ, chịu đựng đến hừng đông mới hơi buồn ngủ, mơ màng chìm vào giấc mơ.

Hôm sau vẫn làm việc rồi ăn cơm như bình thường, Lâm Sơ cố gắng không suy nghĩ linh tinh, chỉ là khi nhìn Tiết Quyền cô không nhìn được nghi ngờ, không hiểu Trầm Trọng Tuân sao lại biết đến sự tồn tại của Tiết Quyền. Ra căng tin ăn cơm gặp Dương Thuần Bối đang chậm rãi đi đến, bị cô nàng ngăn lại: “Tôi nay có rảnh không? Tôi đã hẹn Giang Tân rồi, chúng ta cùng đi ăn nhé?”

Dương nhiên là Lâm Sơ từ chối, Dương Thuần Bối cũng không nhiều lời nữa, vô cùng phấn khởi để cô đi.

Bên này Trầm Trọng Tuân cảm thấy mình không có thời gian, chạy đua cũng không kịp đến đơn vị của Lâm

Sơ lúc bốn giờ. Anh lần lữa suốt ở công ty, mãi đến tận ba rưỡi mới thở phào nhẹ nhõm, vừa bay nhanh vào nội thành, vừa gọi điện cho Lâm Sơ, muốn bảo cô đợi thêm chút nữa, nhưng giữa đường nhận được điện thoại của đồng nghiệp, không thấy tìm thấy tài liệu.

Trầm Trọng Tuân dừng xe ven đường, bảo đồng nghiệp thì tìm khắp nơi một lần nữa, đồng nghiệp hoang mang: “Không có, thực sự không có, bây giờ phải làm sao, bốn rưỡi là cần dùng rồi.”

Thời gian gấp gáp, Trầm Trọng Tuân không có thời gian dlay dõ dối phưong, đành vội vàng quay lại, anh nhớ anh từng mang một tập tài liệu photo về nhà nghiên cứu, chắc là vẫn còn ở chỗ nào đấy. Điện thoại của Lâm Sơ mãi vẫn không có người nghe, anh đành gửi một tin nhắn.

Sau khi về nhà anh vào thư phòng tìm kiếm, rồi lại vào phòng ngủ tìm.

Từ khi chuyển đến đây, địa điểm anh sinh hoạt nhiều nhất là thư phòng và phòng bếp, ngăn tủ trong phòng ngủ anh rất ít mở ra. Đồ dùng trong nhà đều do thợ mộc chế tạo, trên mặt còn phản quang lớp ánh sáng màu tím nhạt, kiểu dáng và chạm khắc đều là kiểu lưu hành từ những năm chín mươi, chỉ là dù sao cũng không cầu kỳ bằng tủ hiện đại, ván gỗ trong tủ đặc chỗ hơi mốc, khe hở ngăn kéo cũng to, không cần thận sẽ có đồ vật bị lọt xuống.

Trầm Trọng Tuân kéo ngăn tủ đầu giường ra, quả nhiên là thấy một tập tài liệu photo anh để trong đó, còn có một ít giấy tờ khác và một hộp thuốc, một cái bật lửa.

Anh rút tập tài liệu photo ra, lộ ra một vật gì đó trong khe, đã rơi xuống một nửa, lộ ra một góc hình tam giác. Trầm Trọng Tuấn nhìn kỹ mới phát hiện ra là chất liệu của một bức ảnh, ảnh giắt giắt, bức ảnh bị kẹt chặt, không lôi ra được.

Anh lại mở cửa tủ ở dưới, tìm dưới đáy ngăn kéo, dễ dàng kéo được bức ảnh xuống, nhưng vừa nhìn lông mày anh đã nhíu chặt.

Bức ảnh ố vàng cũ kỹ, phía dưới đã hơi phai màu, bối cảnh hình như là khu dân cư này rất lâu về trước, tường bao không giống bây giờ, có vài chỗ đã bong tróc.

Trong hình là Lâm Sơ vẫn còn nét trẻ con, buộc tóc đuôi ngựa, trên người mặc áo lông, đứng trong khung cảnh đất trời ngập tuyết, một tay dắt trong túi cạnh người, một tay khác được đối phương nắm chặt đặt bên miệng, hình như đang há hơi, hai người nhìn về màn ảnh, cười hiện lúm đồng tiền, như gió xuân.

Bỗng nhiên Trầm Trọng Tuấn nhớ ra, Lâm Sơ từng nói, chui cũi của ngôi nhà này rất tốt với cô, người đàn ông trong hình khoảng hơn hai mươi tuổi, hình như thật sự đối xử rất tốt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.